STJERNEN

143. ÅRGANG · NUMMER 7 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JULI 1994

Daniel tyder Nebukadnesars drøm, af Grant Romney Clawson
Med Guds hjælp tyder Daniel kong Nebukadnesars syn af jordens riger, den »mægtige billedstøtte,« som bliver opslugt af Guds rige (se Dan 2).

Beretning fra aprilkonferencen 1994 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 3. og 4. april 1994

Dagen i dag højtideligholdes som årsdagen for det største mirakel i menneskehedens historie,« sagde præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, ved formiddagsmødet påskesøndag ved aprilkonferencen. »Det er et mirakel, som omfatter alle, der har levet på jorden, alle, som nu lever på jorden, og alle, som vil komme til at leve på jorden. Intet hverken før eller siden har påvirket menneskeheden så meget som forsoningen udvirket af Jesus fra Nazaret, som døde på korset på Golgata, som blev begravet i Josef fra Arimatæas grav, og som på tredjedagen opstod fra graven som den levende Søn af den levende Gud, verdens Frelser og Forløser.«

Præsident Thomas S. Monson, anden-rådgiver i Det Første Præsidentskab, sagde i sine bemærkninger søndag eftermiddag, som afsluttede konferencen: »Jeg holder af tanken: 'Før påske skal der være et kors.' Og mange har tunge kors at bære. Da barnet i Betlehem blev født, fremkom en stor gave – en magt stærkere end våben... Han befaler, og for dem, der adlyder ham, uanset om de er kloge eller enfoldige, vil han åbenbare sig i de vanskeligheder, konflikter og lidelser, som de skal gennemgå i hans tjeneste... Må vi prise hans navn, følge hans eksempel og efterleve hans sandheder i vores tilværelse, og så vil denne konference have været vellykket.«

Præsident Hinckley og præsident Monson ledede konferencens møder i præsident Bensons fravær. Præsident Benson kunne på grund af alder og sygdom ikke overvære konferencen, men han så møderne på TV i sin lejlighed.

Større administrative ændringer fandt sted den 2. april ved mødet lørdag eftermiddag. Den præsiderende biskop Robert D. Hales blev opretholdt som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, hvor han indtog den ledige plads skabt ved ældste Marvin J. Ashtons død i februar. Ældste Cree-L Kofford fra De Halvfjerds' Andet Kvorum blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum (se biografien). Fem brødre blev opretholdt som nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum: Ældsterne Claudio Roberto Mendes Costa fra São Paulo, Brasilien; W. Don Ladd fra Potomac, Maryland, USA; James O. Mason fra Farmington, Utah, USA; Dieter F. Uchtdorf fra Mannheim, Tyskland; og Lance B. Wickman fra Poway, Californien, USA (se biografierne). Ældste Merrill J. Bateman fra De Halvfjerds' Andet Kvorum blev opretholdt som præsiderende biskop, og han beholdt de to rådgivere i det tidligere præsiderende biskopråd – biskop H. David Burton og biskop Richard C. Edgley – som blev opretholdt som henholdsvis første- og andenrådgiver til biskop Bateman (se biografierne).

Konferencens møder blev via satellit sendt til tusinder af kirkebygninger på den nordlige halvkugle på engelsk og på mange andre sprog. Videobånd med konferencen bliver sendt til kirkeenheder, hvortil det ikke er muligt at transmittere konferencen.

Redaktionen

STJERNEN

JULI 1994 · 143. årgang · Nummer 7
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales.

Redaktion: Rex D. Pinegar, Joe J. Christensen

Vejledere: William R. Bradford, Spencer J. Condie, John H. Groberg

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki

International Magazines:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Planlægning: Maryann Martindale
Art Director: Scott Van Kampen
Design: Sharri Cook
Produktion: Reginald J. Christensen, Jennifer Datwyler, Jane Ann Kemp, Denise Kirby
Abonnementsafdeling:
Cirkulation: Thomas L. Peterson
Distribution: Joyce Hansen
Marketing: Kent H. Sorensen

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkeryt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. – DK-2200 København N
Tlf. 31 391366; fax 31 391367

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 – DK-3540 Lynge
Tlf. 42 187727; fax 42 187982

© 1994 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, UT 84150. Subscription price $ 10.00 per year, $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Subscription information telephone number: 801-240-2947
POSTMASTER: Send address changes to IM at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by: BG Offset – DK-3500 Værløse – Denmark
94987 110

Talere ved denne konference i alfabetisk orden:

Asay, Carlos E. 10
Ballard, M. Russell 25
Bateman, Merrill J. 63
Burton, H. David 64
Choules, Albert, jun. 12
Didier, Charles 42
Faust, James E. 4
George, Lloyd P. 28
Haight, David B. 72
Hales, Janette C. 94
Hales, Robert D. 76
Hammond, F. Melvin 80
Hinckley, Gordon B. 55, 69
Hunter, Howard W. 62
Jack, Elaine L. 15
Jensen, Marlin K. 46
Jeppsen, Malcolm S. 17
Johnson, Kenneth 30
Lindsay, Richard P. 44
Lybbert, Merlin R. 32
Maxwell, Neal A. 86
Melchin, Gerald E. 78
Monson, Thomas S. 22, 48, 58, 89
Nelson, Russell M. 66
Oaks, Dallin H. 34, 96
Packer, Boyd K. 19
Pearce, Virginia H. 90
Perry, L. Tom 37
Pinegar, Patricia P. 92
Ringger, Hans B. 84
Scott, Richard G. 7
Wirthlin, Joseph B. 39
Wright, Ruth B. 82

På forsiden:
Templet i Salt Lake City, detalje fra *Temple Square*, akvarel af Rebecca W. Hartvigsen, 1990.
Gengivet med tilladelse af Richard og Jean Watts.

INDHOLD

Beretning fra aprilkonferencen 1994 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 1

Mødet lørdag formiddag

Fem brød og to fisk
Ældste James E. Faust 4

At blive helbredt
Ældste Richard G. Scott 7

»Kan en, der er død, få liv?«
Ældste Carlos E. Asay 10

Et barns kærlighed modnes
Ældste Albert Choules jun. 12

Gå med mig
Præsidentinde Elaine L. Jack 15

En guddommelig recept til åndelig helbredelse
Ældste Malcolm S. Jeppsen 17

Far og familien
Ældste Boyd K. Packer 19

Mødet lørdag eftermiddag

Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Thomas S. Monson 22

Rapport fra Kirkens revisionskomité
Ted E. Davis 23

Statistisk rapport 1993
F. Michael Watson 24

At rådføre sig med vore råd
Ældste M. Russell Ballard 25

Taknemmelighed
Ældste Lloyd P. George 28

Vi har alle en far, vi kan stole på
Ældste Kenneth Johnson 30

Børns særlige status
Ældste Merlin R. Lybbert 32

Tiende
Ældste Dallin H. Oaks 34

»Jeg blev derfor undervist«
Ældste L. Tom Perry 37

Præstedømmets møde

Lev i lydighed
Ældste Joseph B. Wirthlin 39

Husk dine pagter
Ældste Charles Didier 42

»Vogt mine får«
Ældste Richard P. Lindsay 44

Kraften i et godt liv
Ældste Marlin K. Jensen 46

Præstedømmet – Et helligt tillidshverv
Præsident Thomas S. Monson 48

Gud står ved roret
Præsident Gordon B. Hinckley 55

Mødet søndag formiddag

Vejen til fred
Præsident Thomas S. Monson 58

»Hvad slags mænd burde I da være?«
Præsident Howard W. Hunter 62

Gør teltet større
Biskop Merrill J. Bateman 63

Mod til at lytte
Biskop H. David Burton 64

Lær os tolerance og kærlighed
Ældste Russell M. Nelson 66

Det største mirakel i menneskehedens historie
Præsident Gordon B. Hinckley 69

Mødet søndag eftermiddag

Jesus fra Nazaret
Ældste David B. Haight 72

Jesu Kristi enestående budskab
Ældste Robert D. Hales 76

Beslutninger
Ældste Gerald E. Melchin 78

Prøv at være som Jesus
Ældste F. Melvin Hammond 80

At undervise børn i at vandre retskaffent for Herren
Ruth B. Wright 82

»Hvad skal vi gøre?«
Ældste Hans B. Ringger 84

»Drag særlig omsorg for din familie«
Ældste Neal A. Maxwell 86

Hvad Herren ønsker, vi gør
Præsident Thomas S. Monson 89

Unge Pigers møde

Tro er svaret
Virginia H. Pearce 90

Styrk troen
Patricia P. Pinegar 92

At blive åndeligt voksen
Præsidentinde Janette C. Hales 94

»Tro på Herren Jesus Kristus«
Ældste Dallin H. Oaks 96

Nye generalautorieter 98

De talte til os
Beretning fra konferencen for børn 103

Mødet lørdag formiddag
Den 2. april 1994

Fem brød og to fisk

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

En væsentlig årsag til at denne kirke er vokset... til sin nuværende styrke er trofastheden og hengivenheden hos millioner... der kun har fem brød og to små fisk at tilbyde i Mesterens tjeneste.

Jeg står foran jer, mine brødre, søstre og venner, med et inderligt håb om, at I vil udvise tro og bede for mig, mens jeg i de næste par minutter ydmygt søger at anerkende Herren vor Guds hånd i vores tilværelse. Jeg udtrykker over for søster Norma Ashton vores kærlighed, samt at vi beder for hende i forbindelse med vores elskede kollegas bortgang, ældste Marvin J. Ashton fra De Tolv Apostles Kvorum.

For nogle måneder siden var ældste Spencer J. Condie og jeg i Salt Lake Citys lufthavn, hvor vi uventet mødte et trofast og hengivent ægtepar, der i mange år har været vores venner. Dette par har tilbragt hele livet med at tjene andre. De har ydmygt, trofast og effektivt forsøgt at opbygge Kirken mange steder i verden. Ældste Condie bemærkede: »Er det ikke utroligt, hvad mennesker med fem brød og to fisk gør for at opbygge Guds rige.« Denne form for stille, hengiven tjeneste er for mig bestemt en opfyldelse af Guds ord om, at »mit evangeliums fylde må forkyndes gennem de svage og ringe til jordens yderste grænser, ja, endog for konger og regenter« (L&P 1:23). I dag ønsker jeg at tale om dem blandt os, som kun har talenter, der svarer til fem brød og to fisk, at tilbyde Frelseren som hjælp til at bespise folkeskarerne.

»Da Jesus løftede blikket og så, at en stor skare kom hen imod ham, sagde han til Filip: 'Hvor skal vi købe brød, så disse folk kan få noget at spise?'

Men det sagde han for at sætte ham på prøve, for selv vidste han, hvad han ville gøre« (Joh 6:5-6).

Filip svarede hurtigt, at der ikke var penge nok til at købe brød til skaren. Derpå sagde Andreas, Peters bror: »Der er en lille dreng her, han har fem bygbrød og to fisk« (v. 9).

»Og han tog de fem brød og de to fisk, så op mod himlen og velsignede dem, brød brødene og gav sine disciple dem, for at de skulle dele ud til folk; også de to fisk delte han ud til alle.

Og alle spiste og blev mætte;

og de samlede stykker sammen, også af fiskene, tolv kurve fulde.

Der var fem tusind mænd, der havde spist« (Mark 6:41-44).

Efterfølgende blev deres hjerter forhærdede, fordi de glemte Jesu guddommelige mission, for »de havde nemlig ikke fattet det med brødene« (v. 52).

I vor tid synes vi at have glemt miraklet med de fem brød og to fisk til fordel for mirakler udført af menneskers hjerne og hænder. Jeg tænker på det forunderlige ved nutidens transport med fly og bil og den stadig mere raffinerede anvendelse af al videnskabelig viden bl.a. de nye elektroniske former for dataoverførsel. Vi har glemt, at denne forbløffende viden kun kommer til menneskeheden, når Gud vælger at åbenbare den, og den bør derfor anvendes til ædlere og mere vise formål end blot underholdning. Denne viden muliggør, at Guds profeters ord kastes tilbage fra satellitter, som svæver over jorden, så det er muligt for en stor del af menneskeheden at høre deres budskaber.

Med denne store viden er der også kommet en del skepsis omkring de enkle og vise, men evige sandheder, som miraklet med brødene og fiskene beretter om, nemlig at Gud regerer i himlene og på jorden gennem sin uendelige intelligens og godhed.

Vi skal også forstå og huske, at vi, ligesom drengen i beretningen fra Det Nye Testamente, også er åndelige børn af vor himmelske Fader, at Jesus er Kristus, vor Frelser og verdens Forløser. Vi tror, at i århundrederne efter oprettelsen af hans rige på jorden blev lærdommene og ordinanserne forandret, hvilket medførte et frafald og tabet af nøglerne til præstedømmeautoritet på jorden. Et endnu større mirakel end brødene og fiskene var profeten Joseph Smiths åbenbaring, hvor han så Faderen og Sønnen i den hellige lund i nærheden af Palmyra i New York. Efterfølgende blev nøgler, præstedømmet og de frelsende ordinanser gengivet i deres fylde, og Kristi kirke blev atter oprettet i vor tid. Således har Gud atter »bespist« os og fyldt vore »kurve« til randen.

Det er blevet sagt, at denne kirke ikke nødvendigvis tiltrækker store personligheder, men oftere gør almindelige mennesker store. Mange ukendte mennesker med evner på størrelse med fem brød og to fisk ærer deres kaldelser og tjener uden opmærksom-

hed eller anerkendelse, mens de bogstaveligt talt bespiser tusinder. For en stor del muliggør de opfyldelsen af Nebukadnesars drøm om, at Kristi evangelium i de sidste dage ville være som en sten revet løs fra bjerget uden brug af hænder, som rullede frem, indtil den fyldte hele jorden (se Dan 2:34-35; L&P 65:2). Disse er de hundredtusinder af ledere og lærere i alle hjælpeorganisationer og præstedømmekvorummer, hjemmelærere og besøgslærerinder. Disse er de mange ydmyge biskopper i Kirken. Nogle har ingen formel uddannelse, men de har udviklet sig og lærer stadig, idet de nærer et ydmygt ønske om at tjene Herren og medlemmerne i deres ward.

Enhver mand eller kvinde, som nyder godt af Mesterens berøring, er som pottemagerens ler i Herrens hænder. Det er vigtigere at være det, som Gud ønsker, vi er, end at opnå berømmelse eller rigdom. Før vi kom til denne jord, blev vi måske formet til at gøre noget godt i dette liv, som ingen anden kan gøre. Herren sagde til Jeremias: »Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig, før du kom ud af moders skød, helligede jeg dig; jeg gjorde dig til profet for folkene« (Jer 1:5). Hvis Gud har en opgave for dem med mange talenter, tror jeg, at han også har en vigtig opgave for dem blandt os, der har få.

Hvad er det generelle kendetegn for dem, der kun har fem brød og to fisk? Hvad gør det muligt for dem, når Mesteren har rørt dem, at tjene, opløfte og velsigne, så de kan have en positiv virkning på hundreder, ja, tilmed tusinder? Efter at have haft med mennesker at gøre hele mit liv tror jeg, at det er deres evne til at overvinde forfængelighed og stolthed – som begge er fjender af opnåelse af den fulde glæde af Guds Ånd og af at vandre ydmygt for Gud. Forfængelighed griber forstyrrende ind, når mænd og hustruer beder hinanden om tilgivelse. Den forhindrer nydelsen af sødmen ved en højere form for kærlighed. Forfængelighed hindrer ofte forældre og børn i at forstå hinanden fuldt ud. Forfængelighed blæser vores følelse af betydning og værdi op. Den gør os blind for virkeligheden. Stolthed hindrer os i at bekende vore synder og mangler for Herren samt i at udvirke vores omvendelse.

Hvad så med dem, der kun har talenter på størrelse med to brød og en fisk? De udfører meget af det hårde, det ringe, det ukompliceredе og dårligt betalte arbejde i verden. Livet har måske ikke været helt retfærdigt over for dem. De kæmper for at have tilstrækkeligt til at overleve. Men de er ikke glemt. Hvis deres talenter anvendes til at opbygge Guds rige og til at tjene andre, vil de fuldt ud nyde godt af Frelserens løfter. Frelserens store løfte er, at de »skal få [deres] løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende« (L&P 59:23). Den, der kun havde to talenter, var i stand til at sige: »Herre, du betroede mig to talenter; se, jeg har tjent to talenter til.« Derpå sagde Herren: »Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde« (Matt 25:22-23).

Det er en velsignelse for nogle at blive givet en hjerne og talenter, der svarer til 15 brød og 10 fisk. De har så meget, som de kan bidrage med, men nogle udretter mindre end de kunne. De når ikke at udnytte alle deres muligheder for at tjene, måske fordi de er lidt for stolte over det, de tror, de ved, og det, de har. De virker uvillige eller ude af stand til at give efter for »den Helligåndsledelse... og blive som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge [dem], ligesom et barn underkaster sig sin fader« (Mosiah 3:19).

Det meste af mit liv har nogle enkelte journalister og afvigere forudset denne kirkes umiddelbare fald. De har ofte peget på den påståede utilfredshed blandt Kirkens unge. Vores næsten 50.000 unge missionærers liv og hengivenhed er tilstrækkelig vidnesbyrd om trofasthed hos mange af vore unge. Desuden er Kirken i mit liv vokset fra 525.000 til omkring 8.500.000 medlemmer. Jeg tror og bærer vidnesbyrd om, at dette skyldes gengivelsen af Kristi evangeliums nøgler og myndighed i dets fylde til Joseph Smith.

For nylig brugte en journalist fra en anden stat vendingen, at nogle »revner i templets mure« kom til syne. Med dette billede formoder jeg, at han mente, at Kirkens grundvold blev rystet af nogle ganske få, som ikke fuldt ud opretholdt Kirkens ledere eller holdt deres pagter. For at fjerne denne opfattelse af revner i vore medlemmers tro, behøver vi blot at betragte de glade mennesker, som tilbeder i et af vore 45 templer over hele verden. Mange er ægtepar, som holder fast på deres små poser og holder hinanden i hånden, og der er mange ugifte, som søger de fredfyldte velsignelser i Herrens hus. Deres ansigt afspejler stor glæde og tilfredshed med deres tilværelse.

En væsentlig årsag til, at denne kirke er vokset fra dens beskedne begyndelse til sin nuværende styrke, er trofastheden og hengivenheden hos millioner af ydmyge og hengivne personer, der kun har fem brød og to små fisk at tilbyde i Mesterens tjeneste. De har stort set tilsidesat deres egne ønsker og ved at gøre det, har de fundet »Guds fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7). Jeg ønsker blot at være én af dem, der oplever denne overjordiske indre fred.

Blandt de, der lytter i dag, er Jeff og Joyce Underwood fra Pocatello i Idaho. De er forældre til Jeralee og deres fem andre børn. Jeff arbejder i et håndværkersjak, som arbejder med at vedligeholde nogle af vore kirker i Pocatello. Joyce er mor og hjemmegående. En dag i juli sidste år gik deres datter Jeralee

på 11 år fra dør til dør for at opkræve betaling på sin avisrute. Jeralee kom aldrig hjem – ikke den dag, ikke den næste dag, eller den næste eller nogensinde.

To tusind mennesker fra området gik dag efter dag ud for at søge efter hende. Andre kirker sendte støtte og mad til eftersøgningen. Senere fandt man ud af, at Jeralee var blevet bortført og brutalt myrdet af en ond mand. Da hendes lig blev fundet, var hele byen chokeret og rystet. Fra alle samfundslag kom der tilkendegivelser af sympati og kærlighed til Joyce og Jeff. Nogle blev vrede og ønskede hævn. Da Jeralees lig blev fundet, stod Jeff og Joyce meget fattede frem foran fjernsynskameraerne og andre repræsentanter for medierne for offentligt at udtrykke deres inderlige tak til alle, som havde hjulpet i eftersøgningen, og som havde vist deres sympati og kærlighed. Joyce sagde: »Jeg ved, at vor himmelske Fader har hørt og besvaret vore bønner, og han har bragt vores datter tilbage til os.« Jeff sagde: »Vi er ikke mere i tvivl om, hvor hun er.« Joyce fortsatte: »Jeg har i den forløbne uge lært meget om kærlighed, og jeg ved også, at der findes meget had. Jeg har betragtet den kærlighed, og jeg ønsker at føle den og ikke hadet. Vi kan tilgive.«

Ældste Joe J. Christensen og jeg repræsenterede generalautoriteterne og var blandt de tusinder, som deltog i Jeralees begravelse. Helligånden velsignede denne forsamling på en bemærkelsesværdig måde og fyldte alle tilstedeværendes sjæl med fred. Senere skrev præsident Kert W. Howard, Jeralees stavspræsident: »Familien Underwood har modtaget breve fra personer i og uden for Kirken, som fortæller, at de har bedt for Jeralee, og at de ikke har bedt i årevis. På grund af dette har de et fornyet ønske om at vende tilbage til Kirken.« Præsident Howard fortsætter: »Vi vil aldrig kende omfanget af aktivering og fornyet forpligtelse, som denne ene hændelse har medført. Ingen kender de vidtrækkende følger Jeralees liv vil få i utallige kommende generationer.« Mange er kommet ind i Kirken, fordi de ønskede at vide, hvilken religion det var, der kunne give familien Underwood deres åndelige styrke.

Jeg nævner de gode virkninger af denne tragiske hændelse med Jeralees forældres fulde accept og tilskyndelse. Deres vidunderlige datter var som drengen, der kun havde fem bygbrød og to fisk at give til Frelserens sag, men ved Guds kraft er utallige tusinder blevet bespist åndeligt.

Jeg vidner om, at det evangelium, vi forkynder er »Guds kraft til frelse for enhver,« som lytter og adlyder (Rom 1:16) uanset deres talenter og evner. I Jesu Kristi navn. Amen. □

At blive helbredt

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Råd

Den sikreste, mest effektive og den korteste vej til helbredelse nås gennem anvendelse af Jesu Kristi lærdomme i dit liv.

Påsken minder os om Frelseren, hans liv, hans forsoning, hans opstandelse og hans kærlighed. Han *er* opstået fra de døde, og »under hans vinger er der helbredelse.«[1]

Hvor vi dog behøver al den helbredelse, som Forløseren kan tilbyde. Min tale er et budskab om håb til jer, som længes efter befrielse fra tunge byrder, som er blevet pålagt jer, uden at det har været ved en bevidst handling fra jeres side, mens I har levet et værdigt liv.

Min tale bygger på principper indeholdt i Frelserens lærdomme. Jeres udfordring kan være et alvorligt fysisk handicap, en kamp mod en langvarig sygdom eller en daglig kamp mod en livstruende sygdom. Det kan være som følge af en, der står jer nær, der er død, eller kvalerne kan skyldes en anden person, som er fanget af synd, eller det kan skyldes misbrug i en af dets onde varianter. Hvad end årsagen er, så bevidner jeg, at varig hjælp er tilgængelig på betingelser fastsat af Herren.

Hjælpen fra Herren følger altid en evig lov. Jo bedre du forstår denne lov, desto lettere er det at modtage hans hjælp. Følgende er nogle af de principper, som udløser hans lindring:

Det er vigtigt at forstå, at hans lindring kan betyde at blive helbredt, eller at få sine byrder lettet, eller endog at komme til en erkendelse af, at det betaler sig tålmodigt at holde ud til enden, for Gud belønner tapre sønner og døtre, som er villige til at blive slebet, når det i hans visdom er hans vilje.

Erkend at visse udfordringer i livet ikke kan løses her på jorden. Paulus tryglede tre gange om, at »en torn i kødet« blev fjernet. Herren svarede ganske enkelt: »Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed.«[2] Herren gav Paulus magt til at kunne opveje det, så han kunne leve et yderst meningsfyldt liv. Herren ønsker, at du skal lære, hvordan du kan blive helbredt, når det er hans vilje, samt at lære dig, hvordan du kan opnå styrke til at leve med din udfordring, når han ønsker, at den skal være et middel til vækst. I begge tilfælde vil Forløseren støtte dig. Det var derfor han sagde: »Tag mit åg på jer, og lær af mig for mit åg er godt, og min byrde let.«[3]

Når du føler, at du ikke kan klare mere, så læg for en tid dine udfordringer for hans fødder. Skrifterne fortæller dig hvordan. Almas undertrykte folk, for eksempel »...udøste deres hjerter for ham, og han kendte deres hjerters tanker.« Derpå velsignede Herren dem ved at sige:

»Jeg vil...lette byrderne, der er lagt på jeres skuldre, så at I ikke kan mærke dem...at I kan...vide...at jeg Gud Herren kommer til mit folk i nødens stund.

Og Herren styrkede dem således, at de kunne bære deres byrder med lethed, og de *underkastede sig Herrens vilje med glæde og tålmodighed.*«[4]

At underkaste sig Herrens vilje med »glæde og tålmodighed«, lærer dig dyrebare men svære lektier og evige sandheder, som vil føre til velsignelser[5]. Almas og Amuleks eksempel er meget belærende. Mens de bestræbte sig på at gøre godt blandt Ammonihahs folk, blev de taget til fange. Amulek stolede på sin mere erfarne ledsager, Alma, som lærte ham, at have større tillid til Herren. Tvunget til at iagttage hvordan kvinder og børn blev brændt ihjel, sagde Amulek: »Måske vil de også brænde os.« Alma svarede: »*Lad det ske efter Herrens vilje.*« Et meget vigtigt princip. »Men se vores gerning er ikke fuldført; derfor vil de ikke brænde os.«[6]

Igennem længere tid slog overdommeren og andre dem, spyttede på dem, udsultede dem, udspurgte dem og plagede dem med

hån og trusler. Selv om de blev befalet at tale, modstod de, bundne og nøgne, ventede de i tavshed tålmodigt på, at Herren skulle inspirere dem til handling. Så »kom Guds kraft over Alma og Amulek, og de rejste sig op på fødderne.« Alma råbte: »*...giv os styrke ifølge vor tro på Kristus, ja, til befrielse!* Og de sønderrev rebene, som de var bundet med.«[7] Jorden rystede, fængslets mure revnede. Alle, som havde slået Alma og Amulek blev dræbt, og Alma og Amulek blev befriet. Ved en anden lejlighed bad Alma: »O. Herre...forbarm dig over denne mand og helbred ham *ifølge hans tro på Kristus*.«[8]

Disse to eksempler giver os den grundlæggende nøgle til helbredelse. Herren vil yde hjælp ved guddommelig kraft, hvis du søger udfrielse i ydmyghed og i *tro på Jesus Kristus*.

Sig ikke: »Der er ingen, der forstår mig«, »Jeg forstår det ikke«, eller »jeg kan ikke få den hjælp, jeg behøver.« Sådanne kommentarer er selvdestruktive. Ingen kan hjælpe dig uden tro og indsats fra din side.[9] Det er en nødvendig del af din personlige vækst. Søg ikke efter et liv fuldstændigt fri for ubehag, smerte, pres, udfordringer eller sorg, for det er de midler en kærlig Fader benytter sig af til at stimulere vores personlige vækst og forståelse. Som skrifterne gentagne gange bekræfter, vil du blive hjulpet i takt med, at du *udøver tro på Jesus Kristus*.[10] Denne tro vises ved en villighed til at stole på hans løfter, givet gennem hans profeter[11] eller givet i skrifterne, som indeholder hans egne ord. Du forstår måske endnu ikke helt, hvordan du kan gøre dette, men stol på, at han vil hjælpe dig med at bruge din handlefrihed til at åbne dørene, så hans helbredelse kan finde sted. Tro på Kristus betyder, at vi stoler på ham, at vi stoler på hans belæringer. Det fører til håb, og håb leder til kærlighed, Kristi rene kærlighed, denne fredfyldte følelse, vi mærker, når vi oplever hans omsorg, hans kærlighed og hans evne til at helbrede os eller til at lette vore byrder med hans helbredende kraft.

Findes der et potentielt destruktivt mønster i dit liv? Når du er nedslået, føler du dig da overvældet og søger derfor i desperation at få andre til at løse dine problemer, idet du overser din egen evne til at rette op på tingene? Forstår du nødvendigheden af, at du gør, hvad du kan, for at Herren kan gøre det, han vil gøre for at hjælpe dig?

Du kan få adgang til Herrens hjælp på forskellig vis. Den mest direkte og ofte mest kraftige måde at få adgang til Herren på, er gennem en ydmyg, tillidsfuld bøn til vor Fader i himlen, som besvares gennem Helligånden til din ånd.[12] Men det er undertiden svært at begynde at søge denne form for hjælp, og det kan være svært at erkende hjælpen, når du først er ved at lære at bede i tro. Hvis det er tilfældet, så begynd et andet sted. Stol på nogen, der står dig nær. Efterhånden som du lærer at stole på vedkommende, vil denne tillid udvides til at omfatte Gud og hans helbredelse.[13] Begynd med en ven eller en biskop, som forstår Frelserens lærdomme. Ofte har de selv personligt modtaget helbredelse ved at anvende sandheden i tro på Forløseren. De kan vise dig, hvordan du gør. Eller begynd med at læse, overveje og anvende skriftens lærdomme. De er en meget magtfuld kilde til hjælp.[14] Selv om eksempler og beretninger vil hjælpe dig til at forstå et princip, vil du opdage, at der er kraft i skriftens lærdomme, således som følgende citater viser:

- »Jeg ser, at jeres tro er tilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer.«[15]
- »...(Kom) til mig af hele hjertet...«[16]
- »...vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så at jeg kan helbrede jer?«[17]
- »men hvis I af hele hjertet vil omvende jer til Herren og sætte jeres lid til ham og tjene ham med al sindets flid, vil han udfri jer af trældom efter sin vilje og sit bedrag.«[18]

Om så præstedømmeledere havde ubegrænsede mængder af tid og ressourcer, hvilket de ikke har, kan de ikke yde hele hjælpen. De er Herrens tjenere, og hans lov kræver, at du gør din del. De vil vise dig vejen. De kan give præstedømmevelsignelser.[19] Din og præstedømmelederens tro,[20] samt din renhed og lydighed har stor indvirkning på velsignelsens ordlyd og virkeliggørelse. Helbredelse kan ske på stedet, selv om den som oftest finder sted over en periode afhængig af personens tro og lydighed og Herrens vilje.[21] Jeg mener, at tempoet oftest bestemmes af personen og ikke af Herren. Han forventer, at du benytter andre tilgængelige ressourcer herunder kyndig professionel hjælp, når det foreslås, og derpå vil han yde det, der mangler ifølge hans vilje.[22]

Kærlighed er en magtfuld helbreder. Da Satan ved det, ønsker han at isolere dig fra Guds kærligheds kraft, samt fra slægtninge og venner, som ønsker at hjælpe. Satan ønsker, at du skal føle, at du er fanget, og at der ingen hjælp eller udvej er. Han ønsker, at du skal tro, at du mangler evnen til at hjælpe dig selv, at ingen andre i virkeligheden er interesserede i dig. Hvis det lykkes for ham, vil du blive drevet længere ud i håbløshed og smerte. Hans strategi går ud på at få dig til at tro, at du ikke er værdsat, elsket eller behøvet, således at du i fortvivlelse vil vende dig til selvkritik og i værste fald måske endog vil begynde at afsky dig selv og føle, at du er ond, når du i virkeligheden ikke er det. Husk at Herrens visdom »er større end djævelens list.«[23] Hvis du har sådanne tanker, så bryd ud af disse følelser af hjælpeløshed ved at hjælpe andre i nød. Det kan lyde ondt og følelseskoldt, når du længes så kraftigt efter helbredelse, men det bygger på en sandhed. Paulus belærte: »Bær hinandens byrder, således opfylder I Kristi lov.«[24]

Kærlighed opnås ved, at man lærer, hvordan man nærer den til en anden person i en tillidsfuld ånd. Hvis du føler dig afskåret fra kærlighed er det svært. Men en udholdende omsorg og støtte til andre vil fremkalde deres interesse og kærlighed. Du vil føle, der er behov for dig. Du bliver et redskab, hvormed Herren kan velsigne andre. Ånden vil lade dig føle Frelserens omsorg og interesse, derpå hans kærligheds varme og styrke. Præsident Kimball sagde: »Gud lægger mærke til os, og han våger over os. Men det

er sædvanligvis gennem et andet menneske, at han dækker vore behov. Det er derfor livsvigtigt, at vi tjener hinanden.«[25] Udfordringer får vi som prøvelser fra en vis alvidende Fader, for at give os erfaring, så vi kan modnes samt vokse i forståelse og anvendelse af hans sandheder. Når du er værdig, bliver en udfordring et bidrag til din vækst, ikke en hindring for den. Men ligegyldigt hvad kilden til problemet er, og ligegyldigt hvordan du begynder at få hjælp – gennem en kvalificeret professionel terapeut, læge, præstedømmeleder, ven, omsorgsfuld forælder eller en, der står os nær – ligegyldigt hvordan du begynder, så vil disse løsninger aldrig være det fuldstændige svar. Den endelige helbredelse opnås ved tro på Jesus Kristus og hans lærdomme, ved et sønderknust hjerte og en angergiven ånd samt ved lydighed mod hans befalinger. Det er derfor, at de menneskelige reaktioner på livets udfordringer, som normalt resulterer i had, fortvivlelse, mistro, vrede og hævn må erstattes af din himmelske Faders og hans elskede Søns inderlige barmhjertighed. Når pine opstår som følge af andres onde handlinger, bør der udmåles straf, og der bør gribes ind, men den forurettede er ikke den, der bør påbegynde den proces. Overlad det til andre, hvis ansvar det er. Lær at tilgive, for selv om det er utroligt svært, vil det befri dig og åbne vejen til et nyt liv.[26] Den tid en forurettet benytter på at sikre sig, at foruretteren straffes er spildt tid i helbredelsesprocessen.

Som opsummering: Gør, hvad du *kan gøre*, et trin ad gangen. Søg at forstå helbredelsens principper ud fra skrifterne og gennem bøn. Hjælp andre. Tilgiv. Underkast dig »Herrens vilje med glæde og tålmodighed.«[27] Og frem for alt *udøv tro på Jesus Kristus*.

Jeg bevidner, at den sikreste, mest effektive og den korteste vej til helbredelse nås ved at anvende Jesu Kristi lærdomme i dit liv. Det begynder med en forståelse og en værdsættelse af principperne for moralsk handlefrihed og for Jesu Kristi forsoning. Det fører til tro på ham og lydighed mod hans befalinger og det fører til helbredelse.

Hvis du er fanget på et plateau i den åndelige helbredelse og ikke synes at have nogen fremgang, og hvis du hele tiden synes at være afhængig af et andet menneskes støtte, se da op til Jesus Kristus i tro. Jeg ved, at Mesteren kan helbrede dig. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Mal 4:2; 2 Nephi 25:13.
2. 2 Kor 12:7-9.
3. Matt 11:29-30.
4. Mosiah 24:12, 14-15; kursiv tilføjet.
5. Se Jakob 4:10.
6. Alma 14:12-13; kursiv tilføjet.
7. Alma 14:15, 19, 24-26; kursiv tilføjet.
8. Alma 15:10; kursiv tilføjet.
9. Se Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* (Salt Lake City: Deseret Book Co, 1974), s. 241-242.
10. Se Enos 1:15-18.
11. Se Marion G. Romney, Conference Report, okt. 1969, s. 57-60; eller Improvement Era, dec. 1969, s. 66-69.
12. Se Helaman 3:35.
13. Se Ether 12:27-31.
14. 3 Nephi 17:8.
15. Se 2 Tim 3:14-17.
16. 3 Nephi 18:32.
17. 3 Nephi 9:13; se L&P 112:13.
18. Mosiah 7:33.
19. Se Bruce R. McConkie, *The Mortal Messiah*, 4 bind. (Salt Lake City: Deseret Book Co, 1979-81), 3:28-29.
20. Se *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (Salt Lake City: Bookcraft, 1982), 510-11.
21. Se James E. Talmage, Trosartiklerne, (København: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, 1976), s. 214.
22. Se *Discourses of Brigham Young*, udvalgt af John A. Widtsoe, (Salt Lake City: Deseret Book Co, 1941), s. 163.
23. L&P 10:43.
24. Gal 6:2.
25. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, (Salt Lake City: Bookcraft, 1982), s. 252.
26. Se Richard G. Scott, *Stjernen*, Juli 1992, s. 32-34.
27. Mosiah 24:15.

Mellem konferencens møder kunne gæster nyde instrumentalmusik, mens de besøgte den nyåbnede Joseph Smith-bygning lige over gaden fra Tempelpladsen.

»Kan en, der er død, få liv?«

Ældste Carlos E. Asay
De Halvfjerds' Præsidium

Troen på opstandelsen og andre beslægtede sandheder opfordrer mennesket til at adlyde budene, omvende sig fra sine synder, tjene andre samt at gøre det, der fører til lykke og glæde

For nogle få år siden gik jeg ned ad gangen på et plejehjem. De fleste af beboerne var svagelige personer, som havde levet i mange år, og som var ivrige efter at komme bort herfra. Idet jeg passerede et værelse, hørte jeg et svagt råb om hjælp. Døren stod let på klem, så jeg gik indenfor i håb om, at jeg kunne hjælpe en person i nød. Da jeg kom indenfor, blev jeg mødt af et bønligt blik fra en kær, ældre kvinde, der sad i kørestol. Hun stirrede på mig et øjeblik og spurgte så: »Kan jeg da ikke dø? Kan jeg da ikke dø?«

Hendes kærlige blik, milde stemme og sarte skikkelse smeltede mit hjerte. Kvinden led tydeligvis under fysiske smerter og ønskede at blive befriet fra et hentæret legeme. Hun længtes efter at slutte sig til slægtninge, som var døde før hende.

Jeg husker ikke præcist, hvad jeg sagde ved den lejlighed. Men jeg forsøgte at forsikre kvinden om, at hun kunne og ville dø til Herrens fastsatte tid. Jeg forsøgte ligeledes at forsikre hende om, at hun ville leve igen fri for de skrøbeligheder, der nu plagede hende.

DET VIRKELIGE SPØRGSMÅL

Det virkelige spørgsmål, som vi alle sammen konfronteres med er ikke: *Kan jeg da ikke dø?* Den fysiske død er en af livets faste holdepunkter. Døden indtræffer hele tiden, som det fremgår af avisernes dødsannoncer og de tomme stole ved vore borde. For ligesom solen går ned hver dag, i overensstemmelse med livets evige rytme, således vil vi også opleve en midlertidig adskillelse af krop og ånd, hvor vores kødelige tabernakel lægges »i den kolde og tavse grav« (2 Nephi 1:14) og vores ånd »bliver bragt hjem til den Gud, som gav den livet« (Alma 40:11).

Det virkelige spørgsmål er snarere: »Kan en, der er død, få liv?« (Job 14:14). Besegler graven for evigt vores skæbne? Eller har vores sjæl en opstandelse og en anden tilværelse i vente?

De, som tror, at graven er menneskets endelige skæbne, lever uden håb om en bedre verden og er tilbøjelige til at få den fatalistiske indstilling: »Æd, drik og vær lystig, thi i morgen skal vi dø« (2 Nephi 28:7; se ligeledes 1 Kor 15:32). Denne indstilling fører ofte til uansvarlig eksperimenteren, umoralsk opførsel samt alle de andre former for adfærd, der resulterer i ulykke og skyldfølelse (se Alma 29:5).

Hvorimod de, der tror på et liv efter døden, er mere tilbøjelige til at leve et formålsrigt liv. Troen på opstandelsen og andre beslægtede sandheder opmuntrer mennesket til at adlyde budene, omvende sig fra sine synder, tjene andre samt at gøre det, der fører til lykke og glæde både her og i livet herefter.

Det synes derfor mere passende, at vi behandler det virkelige spørgsmål: *Skal jeg leve igen?* her aftenen før påskesøndag – den dag da kristne verden over mindes Jesu Kristi, vor Herres og Frelsers opstandelse.

TO FORMER FOR BEVISER

En kendt forfatter omtalte Kristi opstandelse som »historiens *største mirakel* og *herligste kendsgerning*« (Talmage, *Jesus Kristus*, s. 727; kursiv tilføjet). Mirakler er »tilkendegivelser af guddommelige eller åndelige kræfter«

Via hovedtelefoner kunne ikke-engelsk talende konferencegæster lytte til simultanoversættelse af konferencetalerne på 34 sprog.

(Bible Dictionary, s. 732). Mirakler er ikke blot tricks eller handlinger udført af dygtige mennesker. De er handlinger udført af personer, der besidder kræfter, der ligger udover dødelige menneskers. Hvad kunne for eksempel være en større handling end at nedlægge sit legeme i døden og tage det op igen i en opstanden tilstand, således som Jesus gjorde? Kun ved brug af guddommelige kræfter og udelukkende gennem Guds nåde, kunne en så enestående handling udføres.

Hvad med påstanden om, at opstandelsen er »historiens...herligste kendsgerning?« Kendsgerningerne vedrørende opstandelsen kan opdeles i to grupper eller kategorier. Den ene er den store skare af vidner, som så den opstandne Kristus, og den anden er den hær af troende, både nutidige og fortidige, som med overbevisning erklærer ud fra deres personlige vidnesbyrd: »Graven (har) ingen sejr, og dødens brod er opslugt i Kristus« (Mosiah 16:8). Begge kategorier af beviser er betydningsfulde og en nærmere undersøgelse værd.

Ældsterne Robert E. Wells, Lowell D. Wood og Durrel A. Woolsey fra De Halvfjerds.

STORE SKARER AF VIDNER

I Apostlenes Gerninger står der skrevet: »For hvem han også viste sig i live efter sin lidelse med mange *ufejlbarlige beviser*, idet han blev set af dem i fyrre dage og talte om det, der hører Guds rige til« (JSO ApG 1:3; kursiv tilføjet).

Blandt de store skarer af vidner eller de »mange ufejlbarlige beviser« var hundredvis af disciple, som så den opstandne Herre ved adskillige lejligheder.

- »...viste (han) sig først for Maria Magdalene« (Mark 16:9). Hun så ham og hørte hans stemme.
- Han viste sig for Johanna, Maria (Jakobs mor) »og de andre kvinder, som var sammen med dem« (Luk 24:10). »De gik hen og omfavnede hans fødder og tilbad ham« (Matt 28:9).
- Han viste sig for Peter, der havde fornægtet ham tre gange (se Luk 24:34).
- Han viste sig for to disciple, som var på vej ud på landet (se Luk 24:13-32).
- Han viste sig mindst fire gange for sine elskede apostle.
- Han blev set efter korsfæstelsen » af over fem hundrede brødre på én gang« (1 Kor 15:6) ifølge Paulus beretning.
- Desuden skete det at »gravene sprang op, og mange af de hensovede helliges legemer stod op, og de gik ud af deres grave og kom efter hans opstandelse ind i den hellige by og viste sig for mange« (Matt 27:52-53).

Men selv efter alle disse øjenvidner var der skeptikere. Nogle anså kvindernes ord for »løs snak« (Luk 24:11). Jesus irettesatte de to disciple ved at sige: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt« (Luk 24:25). Og han bebrejdede nogen »fordi de ikke havde troet dem, der havde set ham tidligere efter hans opstandelse« (Mark 16:14).

Man undrer sig over, at nogen kunne betvivle virkeligheden af opstandelsen, efter at have læst de mange beretninger om, hvordan han viste sig for kvinder, disciple og apostle. Hvilke større beviser kan nogen forlange end den dokumentation af kendsgerningerne, der foreligger i den hellige skrift?

Men der er mere. Johannes skrev: »At et vidnesbyrd fra to mennesker er gyldigt« (Joh 8:17). Hvis det er en udtalelse, der har nogen gyldighed, må man sandelig ikke overse endnu et vidnesbyrd om Kristi flugt fra graven, fremsat af et andet folkeslag. Jeg henviser selvfølgelig til Mormons Bogs beretning om Kristi tilsynekomst på den vestlige halvkugle efter sin død.

Nær et tempel i landet, der blev kaldt Overfløjdigheden, hørte omkring 2.500 mennesker en stille gennemtrængende stemme erklære: »Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham« (3 Nephi 11:7). De stod i forundring og oplevede en forandring i hjertet ved at høre Gud, den evige Fader præsentere sin enbårne Søn, hans middel til at udbrede udødelighedens og det evige livs gave til alle sine børn (se Joh 3:16).

Mængden så et menneske stige ned fra himlen. De hørte ham erklære: »Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden« (3 Nephi 11:10). Derpå indbød han mængden til at komme frem en efter en for med deres egne øje at se og med deres egne hænder føle naglegabene i hans hænder og i hans fødder (se 3 Nephi 11:14-17).

En stor skare mennesker på to kontinenter var øjenvidner til den opstandne Kristus. Det kan derfor siges om denne enestående hændelse i historien: »Jesu Kristi opstandelse er bekræftet gennem mere afgørende bevismateriale end hvad vi i almindelighed bygger vores accept af historiske begivenheder på« (*Jesus Kristus*, s. 727).

PERSONLIGE VIDNESBYRD

»Ufejlbarlige beviser« hvad angår åndelige spørgsmål, som f.eks. Kristi opstandelse kommer ikke fra hånden, men fra hjertet. De ses ikke med det blotte øje, men de ses med »troens øje« (Ether 12:19). De fastslås heller ikke ved berøringen af en finger. Realiteten af åndelige kendsgerninger bekræftes gennem følelser vakt gennem Guds skrevne eller talte ord (se 1 Nephi 17:45). Jeg siger dette, fordi »Ånden taler sandhed og lyver ikke. Derfor taler den om tingene, som de er virkelig er, og om tingene, som de virkelig vil blive« (Jakob 4:13). Helligånden har at gøre med kendsgerninger ikke med fiktive tildragelser.

I erindrer, at de to disciple, der vandrede og talte med Kristus på vejen til Emmaus i begyndelsen ikke genkendte ham. Senere »åbnedes deres øjne, og de genkendte ham.« Da de spekulerede over det, »sagde (de) til hinanden: 'Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede skrifterne for os?'« (Luk 24:31-32).

I vil også genkalde jer, at Jesus sagde til Thomas: »Vær ikke vantro, men troende... Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror« (Joh 20:27-29).

Vores »troens øjne« vil ligeledes blive åbnet, og vi skal med sikkerhed vide, at han lever, samt at vi på ny vil leve, hvis vi tror og accepterer denne guddommelige invitation: »Vandrer derfor med mig« (se Moses 6:34).

- Ja, vi vandrer med ham i ørkenen og føler hans nærvær, når vi faster, beder og modstår fristelser.
- Vi vandrer med ham til Jakobs brønd og vore hjerter brænder i os, når vi studerer skrifterne og drikker af det levende vand.
- Vi vandrer med ham i Galilæa, når vi underviser og efterlever sandheden.
- Vi vandrer med ham i Getsemane, når vi påtager os andres byrder.
- Vi vandrer med ham til Golgata, når vi bærer verdens kors ved at fornægte os *al* ugudelighed og enhver verdslig lyst (se JSO Matt 16:26).
- Vi lider med ham på Golgata, når vi ofrer af vor tid, talenter og midler til Guds riges opbyggelse.
- Vi opstår med ham til nyt liv, når vi søger åndelig genfødelse og stræber efter at blive hans sønner og døtre.
  Og når vi bestræber os på at følge i hans fodspor (se 1 Pet 2:21), opnår vi den personlige overbevisning eller det ufejlbarlige bevis om, at han lever. At han er søn af den levende Gud, samt at han er vor Forløser.

KONKLUSION

Jeg kan ikke tage tilbage til den kære gamle kvinde i kørestolen, som bønfaldende spurgte: »Kan jeg da ikke dø?« Hun har allerede krydset broen mellem jord og Himmel, den bro vi kalder døden. Hun ved nu bedre end jeg, at livet og opstandelsen er kendsgerninger. Hun ved med vished, at »døden ikke er et punktum, men et komma i livets historie« (Amos John Traver), for hun er vendt hjem og er indesluttet i Guds kærligheds arme (se 2 Nephi 1:15).

Hvadenten vi er unge eller gamle, behøver vi ikke se »på døden med nogen som helst rædsel på grund af (vores) håb og anskuelser om Kristus og opstandelsen. Altså (er) døden opslugt for (os) ved Kristi sejr over den« (Alma 27:28). Han er vor Forløser, han er »opstandelsen og livet« (Joh 11:25).

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at *vi skal leve på ny!* Dette vidnesbyrd er grundlagt på øjenvidners udsagn, deriblandt nutidige profeter, som har set og hørt den levende Gud og den levende Kristus (se L&P 76:22-24; JSH 1:17) og på personlige og hellige oplevelser gennem Ånden opnået ved at forsøge at vandre med Gud. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et barns kærlighed modnes

Ældste Albert Choules jun.
De Halvfjerds

Oprigtig kærlighed gengældes med kærlighed. En sådan kærlighed fører til tillid, støtte og en uovertruffen følelse af sikkerhed.

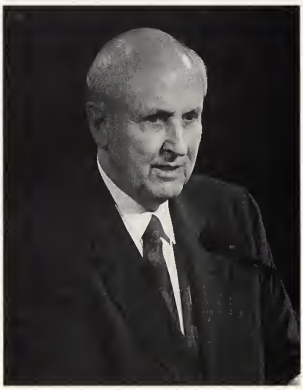

De tanker, jeg ønsker at efterlade hos jer i dag centrerer sig om tre udtalelser fra Frelseren, da han vandrede omkring på jorden. Da han blev bedt om at definere »det første af alle bud,« svarede han: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke« (Mark 12:28, 30). Vi burde derfor prioritere lydighed mod dette bud højest. Alle vore gerninger burde udtrykke kærlighed for vor Fader i himlen.

Jesus anviste adskillige måder, hvorpå vi kunne vise den kærlighed, vi burde have til ham og til vores himmelske Fader, og han udtrykte det kortfattet i den enkle udtalelse: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15).

Derpå tilføjede vor Frelser en kort erklæring, der er lige så let at forstå: »I skal elske hinanden« (Joh 13:34). Vores kærlighed til Gud og Jesus Kristus og til hinanden burde ligge til grund for alt, hvad vi gør og føler. Oprigtig kærlighed gengældes med kærlighed. En sådan kærlighed fører til tillid, støtte og en uovertruffen følelse af sikkerhed. Et barn putter sig naturligt i sin moders arme og søger kærlighed og beskyttelse hos hende, som gav det livet. Denne form for naturlig kærlighed synes at eksemplificere budet: »I skal elske hinanden.« Kærlighed til andre synes at være noget naturligt for børn. Deres forventning om at blive elsket synes ligeledes at være medfødt.

Disse typiske tendenser hos børn til at vise kærlighed lagde jeg især mærke til under mit første besøg i Rumænien. Jeg husker det tydeligt. Søster Choules og jeg besøgte forskellige institutioner, hvor vores velfærdsmissionærer tjente. På et børnehjem så jeg et temmelig langt smalt værelse med glasvægge, hvor omkring tyve børn legede. De var ca. tre år gamle. De fleste dagstimer tilbragte de med at lege for sig selv eller med hinanden, tilsyneladende med meget ringe omsorg fra de voksne. Jeg spurgte forstanderinden, om jeg måtte åbne døren og tage nogle billeder. Det gav hun mig lov til. Da jeg åbnede døren, løb mange af børnene ud. Jeg kom til at tænke på min barndom, hvor jeg på samme måde havde set kvæg og heste løbe ud i friheden, når lågen til folden blev åbnet. Disse børn løb imidlertid ikke ud for at blive fri. De hungrede efter kærlighed. Inden længe havde vi hver især et eller flere børn, klamrende sig vores ben, mens de rakte op, for at få den kærlighed, de hungrede efter. Jeg vil i mit sind altid bevare mindet om det billede, jeg tog af søster Choules, da hun holdt et af disse børn, mens de havde armene tæt slynget om hinanden.

Disse børn ønskede blot at blive elsket og at vise kærlighed. Disse små og andre børn synes at være født med dette utvungne ønske.

Men efterhånden som vi bliver ældre, synes der at komme noget i vejen. Det synes sværere at give og modtage oprigtig kærlighed, sådan som børn gør så naturligt. Herren sagde ikke blot: »I skal elske hinanden,« forud for det sagde han: »Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden.« Han belærte os derpå om, hvad det var for en slags kærlighed, vi skulle udvikle, da han tilføjede: »Som jeg har elsket jer, skal I også elske hinanden« (Joh 13:34).

Jeg har ofte undrende spurgt mig selv: Hvorfor skal vi voksne befales at gøre det, som falder så naturligt for børn? Måske er det derfor, at Kristus sagde, at vi hver især skulle stræbe efter at blive som et lille barn »for Himmeriget er deres« (Matt 19:14).

Det Himmerige vi stræber efter, kan begynde med, at vi lever et himmelsk liv her og nu.

Vi kan udvikle et barns modnede kærlighed. Præsident David O. MacKay sagde:

»Jeg kender ikke til noget andet sted end hjemmet, hvor der kan findes større lykke i dette liv. Det er muligt at gøre hjemmet til en bid af himlen. Jeg forestiller mig faktisk himlen som en fortsættelse af det ideelle hjem. En eller anden har sagt: 'Et hjem fyldt med tilfredshed er et af de højeste ønsker i dette liv'« (i Conference Report, april 1964, s. 5 eller *Improvement Era*, juni 1964, s. 520).

Hvorledes gør vi vores hjem til det ideelle hjem og til den rette optakt til himlen? Jeg tror, at vi begynder med Frelserens opfordring om at overholde hans befalinger, og at vi især gør det inden for vores hjems fire vægge. Mand og hustru, far og mor, sætter eksemplet og tonen for alt hvad der sker i hjemmet. Forhåbentlig er ægteskabet indledt ved et helligt alter i et helligt tempel. Der knæler de ned, velvidende at de er begge værdige til dette hellige privilegium. De er forberedte og ønsker at indgå hellige pagter – at sætte hinanden og det mål at være sammen i himlen først i deres liv. Selviskhed skal tilsidesættes. De indleder et partnerskab – et fuldstændigt partnerskab – *der skal vare evigt*.

I de senere år er jeg blevet opmærksom på alt for mange tilfælde, hvor især mænd har forsøgt at dominere og at udøve uretfærdigt herredømme, simpelthen fordi de var overbevist om, at det var deres rolle som mand. Nogle erklærer fejlagtigt, at det er deres ret, fordi de bærer præstedømmet. Intet kunne være fjernere fra sandheden. Den hellige erklæring i Afsnit 121 i Lære & Pagter modsiger denne fejlagtige opfattelse. Dette skriftsted fremfører klart at:

»Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed;

gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget.

Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende;

men at han må erfare, din trofasthed er stærkere end dødens bånd« (L&P 121:41-44).

Som kontrast hertil kan en tankeløs og dominerende mand misbruge vendingen »irettesæt skarpt.« Han irettesætter i sandhed med skarphed, ofte med hævet stemme, og med vulgære ord og sætninger, som han understreger med gemene fysiske handlinger eller anden form for mishandling. Glemt er det, der skulle betinge hans irettesættelse: »Når den Helligånd driver dertil.« Ingen form for mishandling har Himlens godkendelse og har langt mindre sit udspring der. En sådan mand synes at have glemt, at for ikke længe siden knælede han ned ved et helligt alter og indgik pagt med sin yndige ledsager og med Gud om at overholde alle Herrens befalinger. Ingen mand, især ikke en mand, som bærer præstedømmet, har ret til at behandle nogen kvinde uvenligt, især ikke sin hustru med hvem han håber at opnå evig glæde. Uretfærdigt herredømme kan i sandhed ikke undskyldes med den misforståede opfattelse, at det har man tilladelse til, fordi man er ægtemand, familiens overhoved og slet ikke med udgangspunkt i præstedømmet og dets myndighed. Skriften fortæller klart, at når hellig myndighed misbruges, forsvinder præstedømmets magt (se L&P 121:34-37).

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolvs Kvorum understregede dette ved den sidste oktoberkonference. Han sagde: »Den mand som gør krav på at benytte himlens særlige kræfter til sine egne selviske hensigter og forsøger at benytte præstedømmet i nogen som helst grad af uretfærdighed enten i Kirken eller i hjemmet, forstår simpelthen ikke formålet med denne myndighed. Præstedømmet er til for at tjene, ikke for at undertvinge, for at vise medlidenhed ikke tvang, for at nære omsorg ikke kontrol. De, som mener noget andet, virker uden for præstedømmets myndighedsrammer.

Heldigvis leder de fleste af vore fædre og præstedømmeledere med kærlighed, ligesom det er tilfældet med de fleste af vore mødre og hjælpeorganisationsledere. Ledelse grundlagt på kærlighed giver en utrolig kraft. Denne kraft er virkelig og den frembringer varige resultater i vor himmelske Faders børns liv« (»Strength in Council,« *Ensign*, november 1993, s. 78).

Paulus belærte kortfattet: »Mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus har elsket kirken og givet sig hen for den« (Ef 5:25). Når der hersker sand kærlighed mellem mand og hustru, ønsker de at give sig selv hen til hinanden, således som Kristus hengav sig selv.

Vi hengiver os dagligt for hinanden, når vi forsøger at gøre hinanden lykkelige. Så opgiver vi udelukkende at tænke på os selv og på vore personlige behov. Så tænker vi i virkeligheden ikke kun på vores liv her og nu men også på livet herefter.

Frelseren har fortalt os, at hvis vi indgår ægteskab »gennem mit ord, som er min lov, og gennem den nye og evige pagt...og om I forbliver i min pagt...så skal det ske dem i alt, som min tjener har lovet dem, gennem tid og al evighed, og det skal have bindende kraft, når de er ude af verden, og de skal gå forbi engle og guder, som er sat der, til deres ophøjelse og herlighed i alle ting, som det er blevet beseglet på deres hoveder, hvilken herlighed vil være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed« (L&P 132:19). Disse er ophøjelsens, herlighedens og det evige livs store og enestående velsignelser. De besegles udelukkende på os i de hellige templer. De kan i sandhed blive vore. Med dette evige perspektiv i tankerne, burde der kun findes kærlige tanker og handlinger i vore hjem, hvor vi hjælper hinanden frem langs vejen til ophøjelse. Dette perspektiv forbereder os ikke blot til evigheden, men det gør livet her og nu meget lykkeligere og mere indholdsrigt.

Jeg har betragtet Brødrene, som formentlig forstår præstedømmets rettigheder og evighedens behov bedre end nogen andre. Jeg har iagttaget, hvordan de omtaler deres hustruer, og hvordan de behandler dem. De sætter et eksempel på kærlighed, respekt og venlighed, som vi gjorde vel i at efterligne.

Børn kopierer deres forældres vaner. Hvis forældrene ærer sabbatsdagen, hvis de går i kirke, hvis de tjener trofast i deres kaldelser uden at kritisere deres ledere, hvis de overholder visdomsordet, hvis de med glæde betaler deres tiende og offerydelser, hvis de ærer de pagter, de har indgået i templet, samt efterlever og holder alle andre befalinger, vil børnene få en uvurderlig grundvold. Sønner og døtre vil behandle deres fremtidige hustruer og ægtemænd, som de ser deres forældre behandle hinanden. Vi kan i sandhed gøre vores hjem til en del af himlen her på jorden, som præsident McKay sagde. Vi lægger også grunden til, at vore børns hjem kan blive således.

Jeg elsker min hustru Marilyn meget højt, og jeg er så taknemmelig for hende og for de år vi har haft sammen, samt for den kærlighed som hun giver mig på så mange måder. Hun er en enestående hustru og mor og i sig selv en trofast Herrens tjenerinde. I min daglige bøn udtrykker jeg taknemmelighed for hende og beder om, at jeg må være den ægtemand, jeg burde være og ønsker at være. Jeg er taknemmelig for vore børn og vore børnebørn, samt for den kærlighed vi allesammen nærer for hinanden.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om at Gud og Jesus Kristus lever, og at hvis vi vil elske dem og holde deres befalinger og elske hinanden, især vore ægtefæller og vore børn, vil vi blive lykkeligere her og opnå større evig sikkerhed.

Gå med mig

Elaine L. Jack
Præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Hvordan fokuserer vi på vores evige udvikling, når vi lever i en verden, som kræver så stor opmærksomhed på hverdagens opgaver?

Jeg står foran jer i dag, taknemmelig for vor Forløser, Jesus Kristus, taknemmelig for dette evangelium, for præstedømmet, der velsigner vores tilværelse, og for det gode i jer alle.

Denne samling af hellige ved generalkonferencen minder mig om Esajas' jublende erklæring: »Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre, hele jorden er fuld af hans herlighed!« (Es 6:3). Retskafne hellige er Guds herlighed, og der er store skarer samlet her og i mange lande.

Før vi kom til denne jord, råbte vi af glæde over muligheden for i tro at foretage dette spring i vores evige udvikling. Da vi blev døbt, tog vi et solidt skridt hen ad vejen til evigt liv. Profeten Nephi sagde: »Efter I er kommet ind på den lige og snævre sti, vil jeg spørge, om I har gjort alt?... Nej; thi I kan ikke være kommet så vidt uden ved Kristi ord med urokkelig tro på ham...

Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus...

dette er vejen« (2 Nephi 31:19-21).

Hvordan stræber vi fremad på den lige og snævre sti? Hvordan kan vi forblive urokkelige, når så meget omkring os er fyldt med synd? Folk på Enoks tid stod over for den samme udfordring. Enok begyndte sin gerning med at forkynde for uretfærdige, men de blødgjorde deres hjerter og adlød Herrens ord: »Vandrer derfor med mig« (Moses 6:34).

Det kan vi også.

Vores evige udvikling på den lige og snævre sti i selskab med Herren Jesus Kristus er det centrale i mit budskab i dag. Dette er en rejse bestående af mange skridt. Vores fremskridt på denne rejse afhænger af, at vi genkender den lige og snævre sti, har et evigt perspektiv og handler derefter.

Husk, at vores evige udvikling er det helt centrale i vores tilværelse på jorden. Det er Herrens plan at få os hele vejen tilbage til vor Fader i Himlen. Jeg ved dette: Hver eneste af os kan komme derhen herfra.

Præsident Spencer W. Kimball lovede: »Det kan måske i begyndelsen synes lidt vanskeligt, men når et menneske begynder at få den rette forståelse af det sande værk, når han begynder at se noget af evigheden i dens sande perspektiv, så begynder velsignelserne i rigt mål at opveje prisen ved at lade 'verden' bag sig« (*Den danske Stjerne*, august 1977, s. 4).

Nogle af vore skridt kommer ved at lære, at stien virkelig er lige og snæver. Ideen med en snæver sti har fascineret mig. Alt for ofte kører vi rundt i en cirkel, hvor vores åndelige hjul snurrer rundt oppe i luften, mens det kun er vores verdslige hjul, der rører jorden. Det virker ude af trit og ude af balance med Herrens hensigt. Vi har viden og åndelig kraft, en sådan fremdrift overstiger langt alt, hvad verden kan tilbyde. At udsætte til i morgen er at falde bagud, gå baglæns samt at åbne døren for Satans raffinerede påvirkning. »Det er ikke muligt at stå stille i Guds evige værk« (George Q. Cannon, *Millennial Star*, 23. februar 1899, s. 117).

Ældste Neal A. Maxwell har sagt: »Der er ikke forskellige veje tilbage til vores himmelske hjem; kun én lige og snæver sti, hvor vi ved enden, selv om vi ankommer tårevædede, straks vil blive badet i glæde« (*Den danske Stjerne*, oktober 1978, s. 17).

Ja, stien består ikke kun af blødt, grønt græs; den er ikke uden problemer og hjertesorg. Vejen går ofte op ad bakke, og den er overstrøet med sten, hvor mange er på størrelse med mægtige bjerge.

Vi kan ikke forudse, hvad vores udfordringer bliver, fordi alles tilværelse er forskellig. Selv om stien er snæver, er vores skridt ikke bundet af et manuskript. Der er afstikkere, som forsøger at lokke os bort fra den lige og snævre sti. Det er vore pagter, der er vejskiltene mod det evige liv. Ligesom det er vanskeligere at læse skiltene på hovedvejen fra en sidevej, er det også vanskeligere at høre den stille, sagte røst, som blidt advarer om dårlige vejforhold forude, når vi har forladt vore pagter.

Når Herren siger »vandrer derfor med mig« (Moses 6:34), beder han os om at blive mere åndelige ved at være lydige mod hans ord. At udvikle åndelighed er afgørende for vores evige udvikling.

Vores profet har talt for Herren i vor tid, og hans budskaber har været direkte: Rens dit hjerte for stolthed; læs *Mormons Bog* hver dag.

Ved at følge dette råd har jeg opdaget nye indblik, der pludselig dukker op i min *Mormons Bog*, som direkte vedrører mine umiddelbare behov.

Vi har fået redskaber til at udvikle denne åndelighed. Vi bliver bedt om at deltage i kirkemøder, gøre en stor indsats i vores kaldelser, tage til templet, være gavmilde i vore bidrag til Herren, holde familieaften og besøge hinanden. Men blot at være der vil ikke helliggøre os, statistik vil ikke fremme evig udvikling. Men vi kan ikke ignorere, at vi ved at være det rette sted på det rette tidspunkt vil komme i en tilstand, hvor vi kan lære; i omgivelser, hvor Herrens indflydelse bliver indbudt og er stærk.

Alma beskrev det, der sker, når vi ikke blot er til stede, men regnes som Kristi disciple, da han sagde: »Er I blevet født åndeligt af Gud? Er hans billede prentet i jeres bevidsthed? Har I oplevet denne store forandring i hjertet?« (Alma 5:14). Har I »følt jer påvirket til at synge sangen om den forløsende kærlighed?« (Alma 5:26). Åndelighed handler om at mærke Guds Ånd, at ønske den hos os, at dele den ånd med andre samt at følge dens tilskyndelser.

Endelig er fremskridt langs den lige og snævre sti kendetegnet ved at gøre Herrens værk til vores værk ved at tjene, som han ville have tjent. Et sådant værk er baseret på barmhjertighed, et princip, som søstrene i Hjælpeforeningen har fulgt i mange år, for »kærligheden ophører aldrig« (1 Kor 13:8). Kærlighed hjælper os med at bevare vores fodfæste, når alt omkring os er i bevægelse.

Priscilla Samson-Davis, en søster fra Ghana, har kendt til at kæmpe. Der har været mange sten på vejen i hendes liv. Som lærer har hun set familier pleje deres børn gennem dysenteri og malaria, arbejde hårdt, dagligt købslå om sække med ris, løg, tomater, hvad som helst for at holde deres familie i live. Hun er også besøgslærerinde og tager regelmæssigt bussen for at besøge en søster i den anden ende af byen. Da hun blev spurgt, om dette besøg var en byrde på baggrund af alt det, hun skulle klare, svarede hun ganske enkelt: »Det er ikke svært. Den kvinde, jeg besøger, kan ikke læse. Når jeg kommer, læser jeg i skriften for hende.«

Hendes enkle svar vidner om den tro og overbevisning, hun havde om, at hun var på den rette vej. Selv om hendes bus bevæger sig langsomt og sikkert følger gaderne på kryds og tværs, er vejen i Herrens øjne lige og snæver, for hun går i den rigtige retning. Hun udfører Faderens gerning. Hun har været et eksempel på den ånd, præsident Ezra Taft Benson beskrev, da han sagde: »Den bedste målestok for storhed er, hvor kristuslignende vi er« (*Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 80).

De, der får en evig udvikling, er uden tvivl dem på den lige og snævre sti; de er åndelige og barmhjertige. En biskop i Den Dominikanske Republik er et eksempel på et sådant liv. Efter nadvermødet i hans ward kom et nyt medlem hen til ham og sagde: »Biskop, jeg har lagt mærke til, at medlemmerne altid kigger i bøgerne, når de synger. Det vil jeg også gerne. De kigger i bøger i søndagsskoleklasser. Det vil jeg også gerne.« Stille sagde denne bror: »Biskop, jeg vil gerne være et godt medlem. Jeg ønsker at udføre Herrens værk. Men jeg kan ikke læse. Er der nogen, der kan lære mig det?«

»Ja,« sagde biskoppen. Og så prøvede han at finde en egnet underviser. Han hørte sig selv sige: »Jeg vil lære dig at læse.«

I mange måneder mødtes den nyomvendte og dennes hustru hver uge med biskoppen. De lærte at læse ved hjælp af skrifterne. Dette var en travlt optaget biskop, ligesom de alle er. Han kunne have delegeret opgaven, men Ånden havde tilskyndet ham til selv at påtage sig opgaven. De blev venner i evangeliet, mens de studerede sammen. Efter to år blev biskoppen afløst, og en ny biskop blev kaldet. Biskoppens elev blev opretholdt til at efterfølge den gamle biskop som leder af wardet. Biskoppen havde sat sig det mål at lære sine venner at læse evangeliets budskab, og i løbet af processen viste han dem, hvordan man efterlever det. Hvor tit går vi ikke i gang med at følge Herrens lærdomme og påvirker derved evigheden.

Ved at fokusere på vores evige mål kan vi lette vores byrde og gøre vores tilværelse mere lykkelig og mere produktiv. Vi kan faktisk ofte gøre mindre og samtidig noget af større betydning. I Lukas læser vi om Martha, som modtog Jesus i sit hjem. Hendes søster Maria »satte sig ved Herrens fødder og lyttede til hans ord.

Men Martha var travlt optaget af at sørge for ham« (10:39-40), og hun beklagede sig over, at Maria ikke hjalp hende. Opfordrede Jesus Maria til at skynde sig tilbage til dagens opgaver? Nej, Jesus »svarede hende: 'Martha, Martha! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting.

Men et er fornødent. Maria har valgt den gode del'« (v. 41-42). Budskabet gælder stadig i dag. Vælg Herrens vej, for den er evig herlighed.

Vi ved, hvorfor vi er her. Vi kan føle det, når vi er på stien. Frugterne af evig udvikling tilkendegives ved glæde, fred, kærlighed, håb og større tillid til Herren. Selv om stien er snæver, er den sikker. Det er på denne sti, at vi dagligt bærer vidnesbyrd om vores kærlighed til Herren, hans børn, hans kirke, hans råd og hans rige velsignelser. Ved vore gode gerninger forstørrer vi det, der er stort i os alle – et skridt ad gangen, en dag ad gangen – hele tiden.

Vi kender stien, faktisk kender vi den godt. Profeten Nephi lovede: »Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv« (2 Nephi 31:20). Må det ske. I Jesu Kristi navn. Amen. □

En guddommelig recept til åndelig helbredelse

Ældste Malcolm S. Jeppsen
De Halvfjerds

Jeg bærer vidnesbyrd om, at selv om der er fysiske sygdomme, der ikke kan helbredes, kan alle åndelige sygdomme helbredes på grund af Jesu Kristi forsoning.

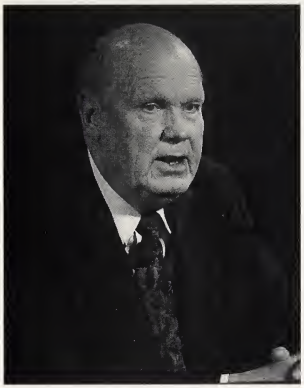

Til ældste Scotts strålende tale om helbredelse ønsker jeg at efterlade nogle enkelte observationer fra én, hvis hele erhvervsaktive liv har været tilbragt med at helbrede. Som praktiserende læge i over 40 år har jeg set mange patienter, der var syge, eller som var kommet til skade. Jeg vil nu komme med en indrømmelse: Læger helbreder ikke patienter. Denne vidunderlige og komplicerede maskine, som vi kalder det menneskelige legeme, har indbygget i sig en vidunderlig helbredende mekanisme. Det eneste, en læge kan gøre, er at sørge for gode betingelser for helbredelse.

Jeg lærte hurtigt i min praksis, at den bedste helbredelsesproces for en tilskadekommen eller syg krop allerede var tilvejebragt af vor himmelske Fader. Jeg lærte også, at en patients indstilling har stor betydning for helbredelsen. De, der stolede på vor himmelske Fader og udøvede tro på præstedømmets magt, blev ofte helbredt hurtigere.

Jeg har set mirakler! I mange tilfælde, hvor min lægeuddannelse pegede på små chancer for helbredelse, har jeg set personer komme sig fuldstændigt. Jeg har også set andre, som med tro stolede på Herren og med bønner søgte velsignelser, men hvis bønner ikke blev besvaret, således som personen eller de nærmeste ønskede.

Herren har fastsat en betingelse for helbredende velsignelser: »Og den, der har tro til at blive helbredt og *ikke er bestemt til at dø*, skal blive helbredt« (L&P 42:48; fremhævelse tilføjet). Selv når en person med tro stoler på Herrens velsignelser, vil der ikke komme en gengivelse af helbredet, hvis det er hans eller hendes fastsatte tid til at dø. Ja, »døden rammer alle mennesker... for at opfylde den store Skabers nåderige plan« (2 Nephi 9:6). Præsident Spencer W. Kimball har skrevet: »Hvis alle de syge, vi beder for, blev helbredt; hvis alle de retfærdige blev beskyttet og de ugudelige tilintetgjort, ville hele Faderens plan være annulleret... Intet menneske skulle leve ved tro... Der ville kun være lidt eller slet ingen lidelse, sorg, skuffelse, ja selv død, og hvis disse ikke eksisterede, ville der heller ikke være nogen glæde, succes, opstandelse eller evigt liv« (*Faith Precedes The Miracle*, s. 97).

Ligesom i min praksis, hvor jeg hjalp syge patienter, er min opgave nu at hjælpe personer, som har begået alvorlige synder, med at omvende sig og vende tilbage til fællesskabet i evangeliet ved at følge en »recept,« som Herren har udskrevet. I denne opgave har jeg set megen sorg, anger, smerte og lidelse, fordi enkeltpersoner har overtrådt love, som vor himmelske Fader har givet for vores lykkes skyld. Jeg har også set stor sorg i familier, fordi en person i familien har overtrådt. Jeg har gentagne gange set, hvad vi alle allerede burde vide – at der ingen lykke er i synd.

Den eneste, som kan helbrede en syg sjæl, er den store Læge selv, vor Fader i Himlen, gennem sin Søn, Jesus Kristus. Jesus lovede dem, som ville komme til ham af hele hjertet og omvende sig: »Jeg skal helbrede dem« (3 Nephi 18:32). Kirken kan ikke helbrede, præstedømmeledere helbreder ikke, kun en almægtig Gud kan udvirke miraklet – en åndelig helbredelse. Lad mig bruge nogle få øjeblikke til at tale om, hvad en person kan gøre for at bidrage til den åndelige helbredelsesproces, når hans sjæl er blevet besmittet med synd.

Vores otte-årige barnebarn havde fornylig travlt med at bage småkager. Hun fulgte en opskrift, som hendes mor havde givet hende, men en ingrediens i opskriften forvirrede hende. Hun skulle bruge to teskefulde »soda« (kan på engelsk betyde både ba-

gepulver og sodavand). Hun spurgte sine forældre: »Er det ligegyldigt, om det er appelsinvand eller 7-Up?« Da småkagerne var bagt, smagte de forfærdeligt. Hendes mor konkluderede, at det var gået galt, fordi hendes datter i stedet for en halv teskefuld salt havde brugt en halv kop salt.

Hvis ingredienserne i opskriften på småkager er vigtige, hvor meget vigtigere er så ikke ingredienserne i opskriften på åndelig helbredelse. Og hvor meget vigtigere er det ikke, at vi ikke misforstår instruktionerne, som det skete med småkagerne.

En guddommelig recept til denne helbredelse er udskrevet af vor himmelske Fader, og den har følgevirkninger af evig betydning. Jeg fremsætter påny ingredienserne i denne opskrift, således som Herren har givet dem til sine tjenere og til os som sine børn.

Den første ingrediens er anerkendelse af årsagen til den åndelige sygdom. I helbredelsen af det fysiske legeme kalder vi dette for diagnosen, og den kommer efter en omhyggelig udspørgen om sygdommens forløb og en fysisk undersøgelse. Ved en åndelig helbredelse kaldes det for bekendelse. En omhyggelig regelmæssig gennemgang af vores åndelige jeg er ikke kun en god idé, men en nødvendighed. Bekendelse af sine synder er altid nødvendig, når der er tale om alvorlige overtrædelser (se L&P 58:43). En god begyndelse er interviewet med vores biskop for at få en tempelanbefaling. Selve interviewet er ikke meget forskelligt fra lægens spørgsmål, før han diagnosticerer.

Hvor står vi i forhold til Herren? Er vi tilfredse med vores egen åndelighed. Kan vi lide det, vi ser? Er Helligånden vores ledsager i livet? Genkender vi tilskyndelser fra Helligånden? Svarene på disse og andre selv-undersøgende spørgsmål kan hjælpe os med at diagnosticere eventuelle åndelige sygdomme, vi måtte lide af.

Den anden ingrediens er en stor anger og sorg for enhver fejl, vi måtte finde. Frelseren nævnte denne ingrediens, da han sagde: »Som offer skal I bringe mig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd. Og den, der kommer til mig med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, vil jeg døbe med ild og med den Helligånd« (3 Nephi 9:20).

Jeg er overbevist om, at jo mere det lykkes os at komme nærmere til vor himmelske Fader, jo mere vil vore egne fejl være åbenlyse for os. Herren har instrueret os: »Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt, så skal I finde mig« (L&P 88:63).

Men sorg og bedrøvelse udgør ikke i sig selv en åndelig kur. Men de ledsager næsten altid synd og overtrædelse.

En tredje ingrediens er at søge tilgivelse fra dem, man har såret ved overtrædelsen. De skal til gengæld tilgive, således som Herren så stærkt har formuleret det: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:10).

Fornylig passerede disse bevægende ord fra en far mit skrivebord. Han havde for mange år siden begået fejl, men havde nu omvendt sig.

Det pinte ham, da han fortalte, at hans sønner og døtre nægtede at tilgive ham... ja, de nægtede tilmed at tale med ham eller se ham, selv om der var gået mere end fem år. Herren fortæller os i L&P 64:9: »Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd.«

Jeg tænker på, om der nu hos disse børn hviler »en større synd.«

Jeg har set mange eksempler i min nuværende kaldelse på personer, som ikke synes at være i stand til at tilgive hinanden eller at lægge deres egne synder bag sig. Dette er bestemt en af de vigtigere ingredienser i åndelig helbredelse.

En fjerde ingrediens: Der skal være en total fjernelse af synden. Alt for ofte ser jeg personer, der har omvendt sig, snuble og lidt senere vende tilbage til deres gamle syndefulde veje. Når der sker, vender synder, man tidligere har omvendt sig fra, tilbage til dem, som måske alligevel ikke omvendte sig helt. Vi læser: »Jeg, Herren, vil ikke tilregne jer nogen synd. Gå bort og synd ikke mere... Men til den sjæl, som synder, skal de tidligere synder vende tilbage, siger Herren, jeres Gud« (L&P 82:7).

En femte ingrediens: Man skal efterleve *alle* Guds befalinger. Det betyder, at de, der er skyldige i alvorlige overtrædelser, som omvender sig, ikke har omvendt sig fuldt ud, før de fuldt ud betaler tiende, fuldt ud har overvundet problemer med visdomsordet, er moralsk rene og holder sabbatten hellig.

For det sjette må man bønfalde Herren om nåde, styrke og tilgivelse, indtil man gennem Helligånden modtager »fred med

samvittigheden« (Mosiah 4:3). Dette er det centrale i vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi forsoning. Da kong Benjamin havde afsluttet sin tale, så han hen over forsamlingen og »se, de var faldet til jorden...

Og de havde set, at de i deres egen kødelige tilstand endog var ringere end støvet på jorden. Og de råbte alle som med én stemme, idet de sagde: O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder, og at vore hjerter kan renses« (Mosiah 4:1-2).

Derpå »kom Herrens ånd over dem, og de fyldtes med glæde, eftersom de havde fået forladelse for deres synder« (v. 3). Den endelige tilgivelse kommer fra Herren til personen, der har omvendt sig. Han eller hun ved gennem Helligåndens kraft, når tilgivelsen er kommet.

Den sidste ingrediens – nummer syv: Man skal være trofast og tjene resten af livet på jorden.

Disse syv ingredienser udgør opskriften på åndelig helbredelse og muliggør, at vi kan komme til Herren »af et oprigtigt hjerte« (L&P 17:1). Profeten Nephi forklarede, hvad dette betød: »Og således ved jeg, mine elskede brødre, at dersom I følger Sønnen af jeres ganske hjerte og handler uden svig og hykleri for Gud, men med sandt forsæt omvender jer fra jeres synder... se, da skal I få den Helligånd,... og da kan I tale med engles tunger og synge lovsange for Israels Hellige« (2 Nephi 31:13).

Jeg formaner alle, der har behov for åndelig helbredelse, til at følge denne guddommelige recept fra Frelseren. Kom til ham. Bekend jeres synder. Omvend jer fuldt ud. Tillad, at præstedømmeledere hjælper jer. Vær langmodig og tålmodig. Bønfald om, at Frelserens forsoning vil være virkningsfuld for jer. Tillad derefter, at han helbreder jer.

Vi synger en salme, der forklarer dette udmærket:

Kom, sorgbetyngte sjæl, du,
som forsmægter,
stå for Guds trone frem, bøj dig i bøn,
thi den betyngte sjæl aldrig han nægter
lindring, og trøst altid gives som løn
(Salmer og sange, nr. 64).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at selv om der er fysiske sygdomme, der ikke kan helbredes, kan alle åndelige sygdomme helbredes på grund af Jesu Kristi forsoning.

Hvis vi blot vil bruge de gudgivne ingredienser til at skabe en sådan helbredelse, vil det ske. Jeg vidner om Herrens helbredende kraft og lover, at hans recept er den eneste kur, der bringer fred, lykke og hvile til vores sjæl. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Far og familien

Ældste Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

Familien er sikker i Kirken. Vi er ikke i tvivl om, hvilken kurs vi skal følge. Den blev fastlagt allerede i begyndelsen, og vejledning fra det høje bliver givet, når der er behov for det.

En familie begynder, når en ung mand og kvinde tiltrækkes af hinanden af stærke, naturlige kræfter. De tilbyder hinanden det, der kendetegner ham som mand og hende som kvinde. De ønsker frem for alt at finde den ene person, som de kan udtrykke deres kærlighed fuldstændig sammen med. De ønsker at få børn – at blive en familie.

Disse stærke, naturlige kræfter skal ikke bekæmpes; men man skal nærme sig dem forsigtigt, mens man beskytter de livgivende kræfter, indtil man har aflagt løfter til hinanden, indgået pagter med Herren samt gennemgået en lovpligtig ceremoni, der er bevidnet og korrekt optegnet.

Nu og først nu som ægtemand og hustru, som mand og kvinde, kan de være sammen i det udtryk for kærlighed, hvorved livet bliver skabt.

Det vigtigste formål med enhver undervisning, enhver aktivitet i Kirken er, at forældre og deres børn er lykkelige i hjemmet, beseglet i et evigt ægteskab og sammenføjet med andre generationer i deres familie.

Det vigtigste mål for modstanderen, som er opfyldt af »stort raseri, fordi han ved, at hans tid er kort,«[1] er at forstyrre, genere og splitte hjemmet og familien. Som et skib uden ror og uden kompas driver vi bort fra de familieværdier, som vi tidligere har været forankret til. Vi er nu fanget af en strøm, der er så stærk, at civilisationen, som vi kender den, helt sikkert vil lide skibbrud, medmindre vi ændrer kurs.

Moralske værdier tilsidesættes, og bøn fjernes fra skolerne ud fra den betragtning, at undervisning i moral hører under religion. Samtidig lukkes ateisme, den verdslige religion, ind i klasseværelserne, og vore unge tilskyndes til at opføre sig uden hensyn til moral.

Statsmænd og dommere ved domstole er enige om, at familien skal bestå, hvis vi skal overleve. Samtidig bruger de ordene *frihed* og *valg* som værktøj til at vriste fortidens beskyttende foranstaltninger fra hinanden og til at slække på lovene om ægteskab, abort og kønnene. Ved at gøre dette fremmer de netop det, der truer familien.

Intet af dette er nyt. Jakob, profeten fra Mormons Bog, fortalte Nephis folk: Jeg er »besjælet af et meget større ønske og bekymring for jeres velfærd, end jeg hidtil har været...

det bedrøver mig også, at jeg må tale så åbent og frimodigt om jer i nærværelse af jeres hustruer og børn, hvoraf mange nærer meget ømme, dydige og rene følelser for Gud.«[2]

Familiens krise kommer ikke som en overraskelse for Kirken. Vi har udmærket været klar over, hvad der var på vej.

Jeg kender intet bedre vidnesbyrd, om at vi bliver ledt af profeter, end den måde, hvorpå vi er blevet forberedt til den nuværende nødsituation.

Skrifterne omtaler profeter som en »vægter på tårnet«, som så »fjenden, medens han endnu var langt borte,«[3] og som også så »ting, som ikke er synlige for det naturlige øje,« for »en seer har Herren oprejst for sit folk.«[4]

For 33 år siden advarede Brødrene os om familiens opløsning og bad os om at forberede os. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum bekendtgjorde, at Kirken ville blive omstruktureret.

Den ugentlige familieaften blev introduceret af Det Første Præsidentskab, som sagde, at »hjemmet er basis for et retfærdigt liv og... intet andet redskab kan tage dets plads eller opfylde dens livsvigtige funktioner.«[5]

Forældre har fået fremragende materialer til at undervise børn sammen med et løfte om, at de trofaste vil blive velsignet.[6]

Selv om lærdommene og den åbenbarede organisation forbliver uforandret, er alle Kirkens organisationer blevet tilpasset i forhold til hinanden og til hjemmet.

Så omfattende var disse forandringer, at alle Kirkens undervisningsmaterialer blev gennemgået og forandret – baseret på skrifterne og med gode undervisningsmaterialer til hver enkelt klasse.

Mange år blev brugt på at forberede nye udgaver af Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den Kostelige Perle. Bortset fra rettelser af trykfejl og tilføjelse af tre nye åbenbaringer til Lære og Pagter forbliver teksten i skrifterne uforandret.

Krydshenvisninger og andre hjælpemidler blev tilføjet for at gøre skrifterne mere tilgængelige. I Topical Guide (på engelsk) er der fx under overskriften »Jesus Christ« 18 sider – med enkelt linieafstand og lille skrift – den mest omfattende samling skriftstedshenvisninger om Herren, der nogensinde er blevet samlet i verdenshistorien.

De nye udgaver af skrifterne er færdige på engelsk og spansk, og der arbejdes nu på flere dusin sprog.

Vi kan kun forestille os, hvor vi ville være, hvis vi først begyndte at reagere nu på denne forfærdelige omdefinering af familien. Men det er ikke tilfældet. Vi farer ikke febrilsk rundt og forsøger at beslutte, hvad vi skal gøre. Vi ved, hvad vi skal, og hvad vi skal undervise i.

Familien lever i bedste velgående og har det godt i Kirken. Hundredtusinder af lykkelige familier møder livet med en urokkelig tro på fremtiden.

Den kurs, vi følger, har vi ikke selv fastlagt. Frelsesplanen eller lykkens store plan blev åbenbaret til os, og profeterne og apostlene modtager fortsat åbenbaringer, når Kirken og dens medlemmer har brug for mere.

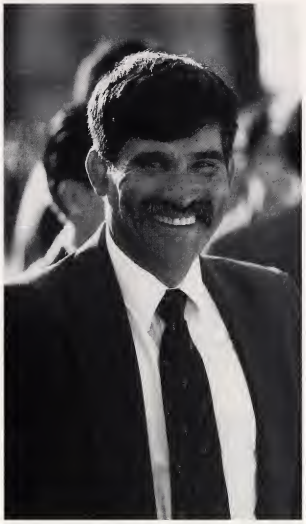

Vi må ligesom Jakob undervise i henhold til »Guds strenge befalinger,« »uagtet byrden er stor.« Ligesom Jakob løber vi også en risiko for at »gøre de såredes sår større, end de allerede er, i stedet for at trøste dem og læge deres sår.«[7]

Når vi taler åbenlyst om skilsmisse, misbrug, kønsidentitet, prævention, abort og forsømmelse af børn, betragter nogle os som værende uden kontakt med virkeligheden eller som værende ufølsomme. Nogle spørger, om vi ikke ved, hvor mange vi sårer, når vi taler åbenlyst. Kender vi til ægteskaber med problemer, til de mange ugifte, til enlige med børn, til barnløse par, til forældre med børn på afveje eller til dem, der er forvirrede omkring deres køn? Kender vi dem? Er vi ligeglade?

De, der spørger, har ingen anelse om, hvor meget vi tager os af dem, de ved intet om de søvnløse nætter, utallige timers arbejde, bøn, studium, rejsen; alt sammen for menneskehedens lykke og forløsnings skyld.

Fordi vi godt *ved* det, og fordi vi virkelig *tager os af det*, underviser vi i reglerne for lykke uden at udvande, undskylde eller gå uden om dem. Det er vores kaldelse.

Jeg lærte engang en værdifuld lektie fra en præsidentinde for Hjælpeforeningen i en mission. Ved en konference bekendtgjorde hun nogle stramninger af forskellige fremgangsmåder. En søster rejste sig og sagde i trods: »De regler kan ikke gælde os! Du forstår os ikke! Vi er en undtagelse.«

Denne vidunderlige hjælpeforeningspræsidentinde svarede: »Kære søster, vi vil helst ikke ordne undtagelsen først. Først fastlægger vi reglen, og derefter kan vi overveje undtagelsen.« Jeg har mange gange lånt fra hendes visdom – taknemmelig over det, hun lærte mig.

Nu vil jeg følge Jakobs eksempel og tale til Kirkens mænd. De fleste af jer er værdige fædre og ægtemænd, som gør det, I bør gøre. Men der er kvinder, hvis hjerter er blevet knust,[8] og børn, der er blevet forsømt, ja tilmed misbrugt.

Hvis vi skal hjælpe dem, må vi begynde med mændene. Den næste række stavs- og regionalkonferencer vil være helliget undervisning i lærdommene og principperne om ansvarlig og værdig mandighed.

Nogle af jer har ikke haft gode eksempler, og nu videreføres jeres egne forældres misbrug eller forsømmelse til jeres hustru og børn.

Brødre, forstår I, at vi fremhæver skrifternes lærdomme, fordi de er uforanderlige? Fra dem lærer vi formålet med livet og om Åndens gaver. Fra dem lærer vi om personlig åbenbaring, hvordan man skelner mellem godt og ondt, sandhed og vildfarelse. Skrifterne giver et mønster og grundlaget for den korrekte lære.

Lærdommene lærer os principper for opførsel, hvordan vi skal reagere på hverdagens problemer, ja selv på fejltrin, for de er også behandlet i lærdommene.

Hvis I forstår lykkens store plan og følger den, vil det, der foregår i verden, ikke afgøre jeres lykke. I vil blive prøvet, for det er en del af planen, men »dine lidelser skal blot vare et øjeblik, og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje.«[9]

Jeres ansvar som far og ægtefælle overgår enhver anden interesse i livet. Det er utænkeligt, at en sidste dages hellig mand vil bedrage sin hustru eller forlade de børn, han er far til, eller forsømme eller misbruge dem.

Herren »har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.«[10]

I har ansvaret, med mindre I er handicappet, for at forsørge jeres hustru og børn.[11] I skal hellige jer, ja tilmed ofre jer for at opdrage jeres børn i lys og sandhed.[12]

Det kræver fuldkommen troskab over for jeres hustru, således at hun aldrig behøver at tvivle på jeres trofasthed.

Der bør aldrig være en dominerende eller uværdig opførsel i det kærlige og inderlige forhold mellem mand og hustru.[13]

Jeres hustru er jeres partner i familiens ledelse, og hun bør være fuldt informeret og deltage fuldt ud i alle beslutninger, der vedrører hjemmet.

Led jeres familie til kirke, til pagterne og ordinanserne. Vi prøver at begrænse varigheden og antallet af møder og aktiviteter uden for hjemmet.

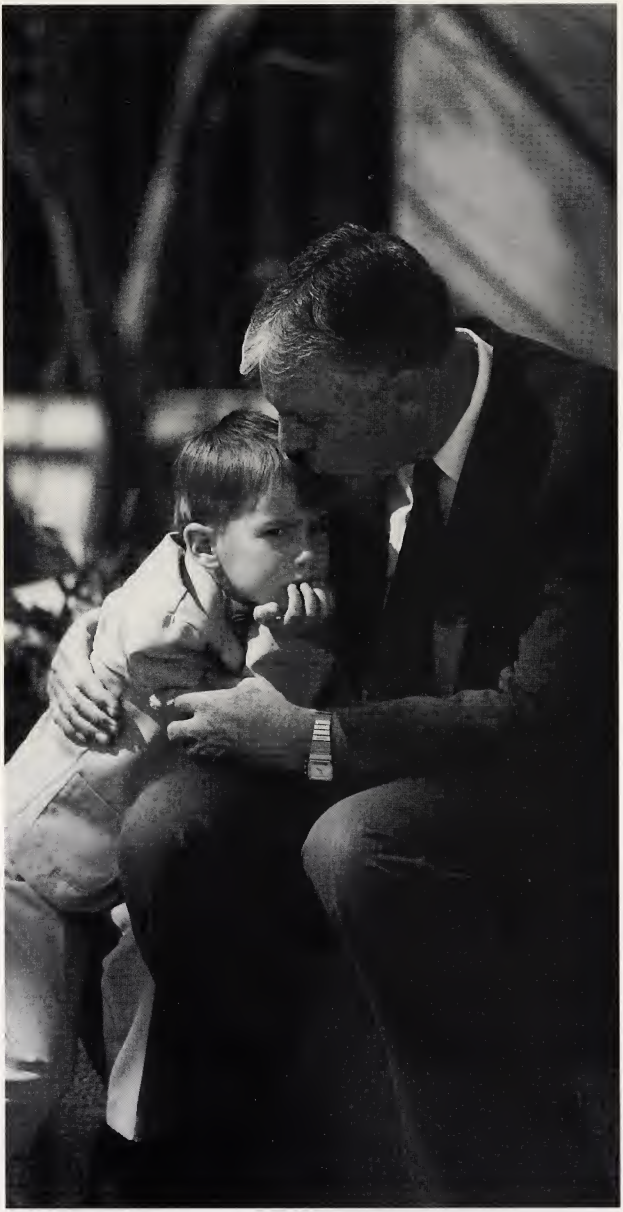

Jeg kan ikke udtrykke dybden af min hengivenhed for min hustru og mine børn, deres ægtefæller og deres børn. Jeg har lært langt mere af dem, end de har lært af mig. Den viden kommer gennem almindelige oplevelser og hverdagens glæder og smerte.

Jeg har af en lille dreng lært, hvad et menneske er, og værdien af et menneskes sjæl. For en del år siden havde to af vore små drenge en brydekamp på tæppet i stuen. De var nået dertil, hvor latter vender sig til tårer. Jeg stak forsigtigt en fod ind mellem dem og løftede den ældste (som da kun var fire år) op i siddende stilling og sagde: »Hør nu, I bavianer, fald nu ned.«

Han foldede sine små arme og så overraskende alvorligt på mig. Hans følelser var blevet såret, og han protesterede: »Jeg er ikke en bavian, far, jeg er et menneske.«

Jeg følte mig overvældet af kærlighed til ham. Jeg forstod, at han var et af Guds børn. Hvor jeg ønskede, at han blev »et menneske« – af evig værdi. Af sådanne almindelige oplevelser har jeg lært at forstå lærdommene. Børn er virkelig »en gave fra Herren.«[14]

Familien er sikker i Kirken. Vi er ikke i tvivl om, hvilken kurs vi skal følge. Den blev fastlagt allerede i begyndelsen, og vejledning fra det høje bliver givet, når der er behov for det.

Mens vi fortsætter ad vores kurs, vil disse ting ske, så sikkert som nat følger dag:

Afstanden mellem Kirken og verden, der følger en kurs, som vi ikke kan følge, vil blive stadig større.

Nogle vil falde fra, bryde deres pagter og erstatte forløsningsplanen med deres egne regler.

Over hele verden vil de, som nu kommer i titusinder, uundgåeligt komme som en syndflod til det sted, hvor familien er sikker. Her vil de tilbede Faderen i Kristi navn, ved Helligåndens gave, og de vil vide, at evangeliet er lykkens store plan, forløsningsplanen, som jeg bærer vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Åb 12:12
2. Se Jakobs Bog 2:3, 7; se v. 1-13
3. Se L&P 101:54; se v. 45, 53-54; 2 Kong 9:17
4. Moses 6:36; se også Mosiah 8:15-17
5. *Conference Report*, 6. oktober 1961, s. 79; *Improvement Era*, januar 1962, s. 36.
6. Se »Budskab fra Det Første Præsidentskab,« *Familieaften, Idé- og håndbog*, s. iv
7. Jakobs Bog 2:9-10
8. Se Jakobs Bog 2:35
9. L&P 121:7-8
10. Se L&P 93:40; se v. 36-40
11. Se L&P 83:2
12. Se L&P 93:40
13. Se L&P 121:41-43
14. Sl 127:3

Mødet lørdag eftermiddag
Den 2. april 1994

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Brødre og søstre, jeg vil nu præsentere Kirkens generalautoriteter og Kirkens ledere for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Gordon B. Hinckley som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab; og Thomas S. Monson som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Vi mindes med respekt ældste Marvin J. Ashton fra De Tolvs Råd, som gik bort den 25. februar 1994.

Det foreslås, at vi opretholder Howard W. Hunter som præsident for De Tolv Apostles Råd og følgende som medlemmer af dette råd: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott og Robert D. Hales.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Cree-L Kofford, der har tjent som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum, som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum: Claudio R. Mendes Costa, W. Don Ladd, James O. Mason, Dieter F. Uchtdorf og Lance B. Wickman.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

I betragtning af biskop Robert D. Hales kaldelse som medlem af De Tolvs Råd er det nødvendigt at afløse ham som Kirkens præsiderende biskop.

De, der sammen med os ønsker at takke biskop Hales og hans rådgivere, H. David Burton og Richard C. Edgley, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder Merrill J. Bateman som præsiderende biskop med H. David Burton som førsterådgiver og Richard C. Edgley som andenrådgiver. Samtidig afløser vi ældste Bateman som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter og hovedbestyrelsernes ledere, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmigt bekræftende.

Vi beder nu det netop opretholdte medlem af De Tolv, medlemmerne af De Halvfjerds og den præsiderende biskop indtage deres pladser på forhøjningen.

Brødre, vær venlig at komme herop, hvis I kan.

Ældste Robert D. Hales, *i midten,* netop opretholdt som medlem af De Tolvs Kvorum, modtager lykønskninger fra medlemmer af De Halvfjerds.

Rapport fra Kirkens revisionskomité

Præsenteret af Ted E. Davis
Kirkens revisionskomité

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kirkens revisionskomité er uafhængig af alle Kirkens embedsmænd, foretagender, afdelinger og ansatte, og den rapporterer direkte til Det Første Præsidentskab. Vi har adgang til alle optegnelser i foretagender og afdelinger og det nødvendige personale til at varetage vores ansvarsområde. Vi har gennemgået, om der er tilstrækkelig kontrol med indtægter og udgifter samt andre procedurer, der værner om Kirkens og dens organisationers aktiver, herunder deres systemer for budgetter, regnskaber, rapportering og revisioner. Vi har også gennemgået de relevante finansielle opgørelser for Kirken for året, der sluttede den 31. december 1993.

Kirkens udgifter for dette år var godkendt af det råd, der forvalter tiende, bestående af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Råd og Det Præsiderende Biskopråd, som foreskrevet ved åbenbaring. Bevillingskomiteen og budgetkomiteen administrerer større udgifter inden for de godkendte budgetter.

Kirkens revisionsafdeling foretager ved stikprøver finansiel revision og driftsrevision, herunder informationssystemer på edb, for alle Kirkens aktiviteter over hele verden. øvrige afdelinger. Registrerede selskaber, som ejes eller kontrolleres af Kirken, bliver revideret af Kirkens revisionsafdeling eller af uafhængige revisionsfirmaer. Revision af lokale enheder foregår lokalt. Retningslinier for lokal revision er fastlagt af Kirkens revisionsafdeling, som også gennemgår resultater af lokale revisioner.

Ud fra vores gennemgang af den finansielle og driftsmæssige kontrol samt revisionsrapporter og svar herpå er det vores opfattelse, at budgetterne, regnskabsføringen, revisionen og andre kontrolsystemer har bevaret et tilstrækkeligt tilsyn med Kirkens aktiver og forpligtelser. I alle væsentlige henseender er Kirkens midler, som er modtaget og anvendt i løbet af kalenderåret 1993, kontrolleret, regnskabsført og rapporteret i overensstemmelse med Kirkens fastlagte retningslinier og procedurer.

Med venlig hilsen
Kirkens revisionskomité
Ted E. Davis, formand
Donald D. Salmon
James B. Jacobson

Statistisk rapport 1993

Præsenteret af F. Michael Watson
Det Første Præsidentskabs sekretær

Til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport vedrørende Kirkens vækst og status den 31. december 1993. (Statistikken er baseret på de rapporter, der var tilgængelige før denne konference).

Kirkeenheder

Stave	1.968
Distrikter	647
Missioner	295
Ward og grene	21.002
Lande og territorier med organiserede ward og grene	149

Kirkens medlemstal

Totalt medlemstal	8.696.224
Otte-årige indskrevne børn døbt i 1992	76.312
Omvendte døbt i 1992	304.808

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	48.708

Fremtrædende medlemmer, som er døde siden sidste april

Ældste Marvin J. Ashton, medlem af De Tolvs Råd; David Lawrence McKay, tidligere præsident for Søndagsskolens hovedbestyrelse; Joseph Taylor Bentley, tidligere præsident for Unge Mænds hovedbestyrelse; Keith Engar, tidligere formand for Kirkens aktivitetskomité; D. Arthur Haycock, tidligere sekretær for fem af Kirkens præsidenter; samt Helena May Williams Larson Allen, tidligere sekretær for tre præsidentinder for Unge Pigers hovedbestyrelse. □

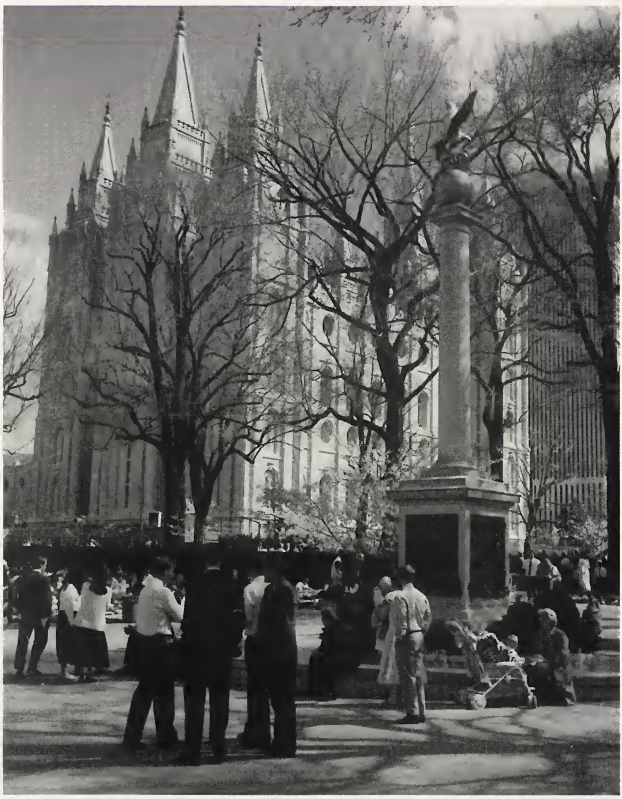

At rådføre sig med vore råd

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Vi har i Kirken et stort behov for at lederne, i særdeleshed stavspræsidenter og biskopper, udnytter og kanaliserer den åndelige kraft gennem råd.

Før jeg blev kaldet som generalautoritet, arbejdede jeg i bilbranchen, således som min far havde gjort før mig. Jeg har gennem årene lært at værdsætte en veltunet bilmotors lyd og ydeevne. For mig er det næsten musikalsk at høre den milde snurren af en motor i tomgang eller at høre det rungende brøl fra en motor, der yder sit maksimale. Den kraft, som denne lyd repræsenterer, er endnu mere spændende. Der er intet som at sidde bag rattet i en god bil, hvor motoren yder sit maksimale og alle dele arbejder sammen i en fuldkommen harmoni.

På den anden side er der ikke noget mere frustrerende end en bilmotor, som ikke fungerer korrekt. Ligegyldigt hvor smuk lakken er, eller hvor komfortabelt udstyret i kabinen er, er en bil, hvor motoren ikke virker, blot som en skal med uindfriede forventninger. En bilmotor kan godt køre på kun en del af sine cylindre, men bilen vil aldrig kunne køre så langt eller så hurtigt, og kørslen vil heller ikke være så jævn, som hvis den var stillet korrekt.

Desværre kører nogle ward i Kirken kun på nogle ganske få cylindere, der er endog nogle, som prøver at køre på kun en cylinder. Et-cylinder-wardet er det ward, hvor biskoppen klarer alle problemer, træffer alle afgørelser og følger op på alle opgaver. Det gør, ligesom det er tilfældet med en overanstrengt cylinder i en bilmotor, at biskoppen snart brænder ud.

Der stilles store krav til vore biskopper. De, og de alene har særlige nøgler, og kun de kan varetage særlige ansvar. Men de er ikke kaldet til at være alt på alle tidspunkter for alle mennesker. De er kaldet til at præsidere og til at lede samt til at udrække Guds kærlighed til hans børn. Vor himmelske fader forventer ikke, at de klarer det hele selv.

Det samme gælder vores stavspræsidenter, vores præsidenter for præstedømmets kvorummer og hjælpeorganisationer eller for den sags skyld mødre og fædre. Alle har de forvaltninger, der kræver en stor del af deres tid, talenter og energi. Men ingen er overladt til at klare det selv. Gud, Mesterorganisatoren, har inspireret dannelsen af et system af komiteer og råd. Forstået og anvendt korrekt vil dette system mindske byrden på den enkelte leder og øge rækkevidden og indflydelsen af deres tjenestegerning gennem andres forenede anstrengelser.

For seks måneder siden stod jeg på denne talerstol og talte om betydningen af råd i Kirken. Jeg talte om den store åndelige kraft og den inspirerede ledelse, der kan opnås ved korrekt afholdte familie-, wards- og stavsråd. Ånden vedbliver med at bære vidnesbyrd til mig om, hvor vigtige effektivt afholdte kirkeråd er for at fuldføre Kirkens mission. Af den grund har jeg været spændt på at se, hvor godt mine forslag i oktober blev forstået, i særdeleshed af vores trofaste og flittige biskopper.

Ved de træningsmøder, jeg har ledet forskellige steder siden sidste generalkonference, har jeg fokuseret på wardsrådet. Som led i denne træning bad jeg et wardsråd deltage. Jeg gav biskoppen et teoretisk problem med en inaktiv familie og bad ham benytte wardsrådet til at udfærdige en plan for denne families reaktivering.

Uden undtagelse tog biskoppen med det samme ledelsen og sagde: »Dette er problemet og her er, hvad jeg mener, vi skal gøre for at løse det.« Han delte derpå opgaver ud til de forskellige medlemmer af wardsrådet. Jeg formoder, det var en god øvelse i delegering, men man begyndte end ikke at udnytte rådsmedlemmernes erfaring og visdom til at løse problemet. Til sidst bad jeg biskoppen prøve igen, men denne gang skulle han ind-

hente ideer og forslag fra sine rådsmedlemmer, før han begyndte at uddele opgaver. Jeg bad ham især om at bede søstrene om deres ideer. Da biskoppen åbnede mødet for rådsmedlemmerne og bad dem komme med råd, var det som at åbne for himlens sluser. Et reservoir af forståelse og inspiration begyndte pludseligt at flyde blandt rådsmedlemmerne, mens de planlagde, hvordan de kunne indføre den inaktive familie i fællesskabet.

Da jeg har set det samme udspille sig for mine øjne gang efter gang i løbet af de sidste seks måneder, besluttede jeg, at det ikke ville være upassende at tale om vigtigheden af råd igen. Jeg taler ikke om råd igen for at irettesætte dem, som ikke var opmærksomme sidste gang, men fordi vi i Kirken har et stort behov for at lederne, i særdeleshed stavspræsidenter og biskopper, udnytter og kanaliserer den åndelige kraft gennem råd. Familie-, wards- og stavsproblemer kan løses, hvis vi søger løsningerne på Herrens måde.

Det er min erfaring, at mennesker velsignes, når lederne på en vis måde udnytter komiteer og råd. De får Herrens værk til at gå fremad langt hurtigere og meget længere, ligesom en god bil der yder sit maksimale. Komité- og rådsmedlemmer er forenede i deres anstrengelser. Sammen oplever de en langt mere behagelig tur ad den vej, der hedder tjeneste i Kirken.

Lad mig i dag gennemgå tre wardskomiteer og råd, der altid burde følge en i forvejen fastsat dagsorden.

For det første: *Præstedømmets udøvende komite*. Dette råd består af biskoprådet, højpræsternes gruppeleder, ældsternes kvorumspræsident, wardsmissionslederen, Unge Mænds præsident, wardsassistenten og wardssekretæren. Denne komite mødes ugentligt under biskoppens ledelse for at gennemgå wardets præstedømmeprogrammer, herunder tempeltjeneste, slægtsforskning, missionering, velfærdstjeneste og medlemsaktivering.

Det andet råd er *wardets velfærdskomite*. Dette råd omfatter præstedømmets udøvende komite samt præsidentskabet for Hjælpeforeningen. Denne komite mødes mindst en gang om måneden, igen under ledelse af biskoppen, for at gennemgå wardets medlemmers timelige behov. Kun biskoppen kan bemyndige brug af velfærdsmidler, men komiteen bistår med at tage sig af de fattige ved at planlægge og koordinere brugen af wardets ressourcer, herunder tid, talenter, evner, materialer og wardsmedlemmernes tjeneste. Ved dette møde og i andre komite- og rådsmøder, vil der ofte blive gennemgået emner, som kræver streng fortrolighed.

Det tredje råd er *wardsrådet*. Det omfatter præstedømmets udøvende komite samt præsidenterne for Hjælpeforeningen, Søndagsskolen, Unge Piger og Primary, ligesom også aktivitetskomiteens formand deltager. Biskoppen kan bede andre deltage efter behov. Dette råd mødes mindst en gang om måneden for at koordinere alle wardets programmer og aktiviteter samt for at vurdere wardets fremgang med hensyn til at fuldføre Kirkens mission. Wardsrådet bringer en lang række forskellige præstedømmeledere og kvindelige ledere sammen, for at de kan fokusere på en bred vifte af emner, der påvirker wardsmedlemmerne og samfundet. Rådet gennemgår forslag fra hjemmelærere og besøgslærerinder.

Fornylig udtrykte en biskop, der var bekymret for ærbødigheden i sit ward, denne bekymring for medlemmerne af wardsrådet og bad om deres forslag. Tøvende rakte primarypræsidentinden hånden i vejret.

»Der er en person i wardet,« sagde hun, »som altid går rundt og snakker højlydt med medlemmerne i kirkesalen lige før og efter nadvermødet. Det kan faktisk være ret distraherende!«

Biskoppen havde ikke lagt specielt mærke til nogen, der var særligt støjende i kirkesalen, men sagde at han ville tale med vedkommende. Han spurgte søsteren, hvem det var.

Hun tog en dyb indånding. »Det er dig, biskop,« sagde hun. »Jeg ved, at du blot forsøger at være venlig, og vi værdsætter allesammen dit ønske om at hilse på alle, der kommer til mødet. Men når andre ser dig gå omkring i kirkesalen og tale med folk under præludiet, mener de, at det er i orden at gøre det samme.«

Da de andre i wardsrådet nikkede samstemmende, takkede biskoppen hende og bad om forslag. Rådet besluttede hurtigt, at biskoprådet og herunder også biskoppen skulle sidde på deres pladser på forhøjningen, fem minutter før nadvermødet begyndte for at være et eksempel på ærbødighed i kirkesalen. Under en senere opfølgningsdebat påpegede rådsmedlemmerne enstemmigt, at den enkle plan havde virket samt at ærbødigheden ved nadvermødet var forbedret betragteligt.

En anden biskop var bekymret for en udvikling, han havde iagttaget ved wardets faste- og vidnesbyrdmøde. Medlemmerne bar meget få vidnesbyrd om Kristus og hans evangelium. I stedet holdt de tale, fortalte rejseberetninger eller fortalte om personlige oplevelser, der ikke havde noget med evangeliet at gøre eller fortalte om familieudflugter eller aktiviteter. Biskoppen kunne godt forstå, at disse emner var vigtige for talerne. Men det var ikke vidnesbyrd om Kristus og hans evangelium. Han spurgte sit wardsråd: »Hvordan kan vi belære om vigtigheden af at benytte vidnesbyrdmødet til at vidne om Kristus og hans genoprettede Kirke uden at fornærme vore medlemmer?«

Efter nogen tid og nogle kommentarer fra søstrene, foreslog rådet, at biskoppen skulle belære medlemmerne om, hvad et vidnesbyrd er, og hvad det ikke er. Desuden besluttede rådet, at kvorummerne og hjælpeorganisationerne skulle gennemgå formålet med vidnesbyrdmødet, samt at hjemmelærerne og besøgslærerinderne skulle gennemgå dette emne med familierne i løbet af deres månedlige besøg. Biskoppen fortæller nu: »Vore vidnesbyrdmøder er meget bedre. Medlemmerne bærer deres vidnesbyrd om Kristus og hans kærlighed. Og åndeligheden i wardet er blevet langt bedre.«

En af generalautoriteternes store bekymringer er, hvordan vi bevarer nyomvendte aktive, samt hvordan vi reaktiverer dem, der ikke er så aktive i Kirken. Hvis wardsrådene virkede, som de burde, ville alle nyomvendte blive indført i fællesskabet, alle ville få hjemmelærere eller besøgslærerinder, og alle ville få en passende kaldelse få dage efter deres dåb. De mindre aktive ville få kaldelser, der forsikrede dem om, at der var brug for dem, og at de var elskede af wardets medlemmer.

Brødrene har også udtrykt »bekymring for kirkemedlemmers deltagelse i grupper, der hævder at øge selverkendelsen, højne selvtilliden og styrke den personlige frihed.« Kirkens ledere og medlemmer bør ikke blive engagerede i sådanne grupper. I stedet bør »lokale ledere ... rådgive de medlemmer, der ønsker at forbedre sig selv til at forankre deres liv i evangeliets principper samt til at tilegne sig sunde vaner, der styrker evnen til at håndtere udfordringer« (*Bulletin*, 1993-2).

Når stavspræsidenter og biskopper tillader præstedømme- og organisationsledere, hvem Herren har kaldet til at tjene sammen med dem, at blive en del af et problemløser-hold, vil vidunderlige ting begynde at ske. Deres deltagelse udvider erfarings- og forståelsesgrundlaget, hvilket fører til bedre løsninger. I biskopper, sørg for at give jeres wardsledere fornyet energi, ved at give dem en chance for at komme med forslag og blive hørt. I forbereder fremtidens ledere ved at tillade dem at tage del i møderne og at lære. I kan løfte meget af byrden af jeres skuldre. Mennesker, som føler ansvar for et problem, er mere villige til at bistå med at finde en løsning, hvilket i høj grad øger muligheden for succes.

Når rådene er organiserede, og brødrene og søstrene har fået fuld mulighed for at yde deres bidrag, bør wardets og stavens ledere gå videre end blot det at vedligeholde organisationernes drift. De kan fokusere deres anstrengelser på at finde ud af, hvordan man kan gøre verden til et bedre sted at leve. Wardsråd burde i hvert fald behandle emner som: Bandevold, børns sikkerhed i samfundet, byfornyelse eller samfundsprojekter. Biskopper bør spørge wardsrådet: »Hvordan kan vi bistå samfundet?« En sådan vidtspændende tankegang og et sådant engagement i forbedringen af samfundet er passende for sidste dages hellige.

I de sidste otte og et halvt år har jeg tjent som medlem i et råd med tolv mænd. Vi kommer fra forskellig baggrund, og vi bringer hver vores erfaringer i Kirken og i verden ind i De Tolv Apostles Råd. Ved vore møder sidder vi ikke blot og venter på at præsident Howard W. Hunter skal fortælle os, hvad vi skal gøre. Vi debatterer åbent med hinanden og lytter til hinanden med dyb respekt for de evner og erfaringer, vore brødre tilfører rådet. Vi diskuterer en lang række forskellige emner lige fra Kirkens styrelse til verdensbegivenheder, og vi gør det åbent og ærligt. Undertiden diskuterer vi emner i ugevis, før vi træffer en beslutning. Vi er ikke altid enige under vore diskussioner. Men når først en afgørelse er truffet, er vi altid både forenede og besluttede.

Det er miraklet ved råd i Kirken: At lytte til hinanden og at lytte til Ånden! Når vi støtter hinanden i Kirkens råd, begynder vi at forstå, hvordan Gud kan tage almindelige mænd og kvinder og gøre dem til ekstraordinære ledere. De bedste ledere er ikke dem, der arbejder sig selv til døde i et forsøg på at gøre alt selv. De bedste ledere er dem, som følger Guds plan og sidder i *råd* med deres *råd* i Kirken.

»Kom,« sagde Herren i en tidligere uddeling ved profeten Esajas, »lad os gå i rette med hinanden« (Es 1:18). I denne sidste uddeling har han gentaget opfordringen: »Lad os gå i rette med hinanden, så I kan forstå« (L&P 50:10).

Lad os huske, at Kirkens grundliggende råd er familierådet. Fædre og mødre bør omhyggeligt anvende de principper, jeg har gennemgået i deres forhold til hinanden og i forhold til deres børn. Ved at gøre det, kan vore hjem blive en himmel på jord.

Brødre og søstre lad os arbejde sammen, som aldrig før i vores forvaltninger for at finde måder, hvorpå vi kan gøre mere effektiv brug af rådenes vidunderlige kraft. Jeg beder jer overveje alt, hvad jeg sagde vedrørende dette emne sidste oktober, samt alt hvad jeg har sagt i dag. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi kan bringe den fulde kraft af Guds åbenbarede plan for ledelse i evangeliet ind i vores forvaltning, når vi rådslår med hinanden.

Må Gud velsigne os til at være forenede, idet vi styrker Kirken og vore medlemmer, det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Taknemmelighed

Ældste Lloyd P. George
De Halvfjerds

Jeg tror, at en af de største synder vi, vor himmelske Faders børn, gør os skyldige i, er utaknemmelighed.

Salmisten stillede følgende spørgsmål: »Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der, hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det?

Du har gjort det kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære har du kronet det.

Du har gjort det til hersker over dine hænders værk, alt har du lagt under dets fødder« (Sl 8:4-7).

Denne tekst sætter betydningen af os, hans børn, i perspektiv i forhold til planen for jordelivet og det evige liv. Vi har ligeledes Herrens ord til Job, da han spurgte Job:

»Hvor var du, da jeg grundlagde jorden? Fortæl det, hvis du har forstand til det! Hvem bestemte dens mål – det ved du vel? Hvem spændte målesnoren ud over den? Hvor blev dens fodstykker sat ned, og hvem lagde dens hjørnesten, mens alle morgenstjerner jublede, og alle gudssønner råbte af fryd?« (Job 38:4-7).

Brødre og søstre, vi var i rådet i himlen, da denne plan blev forelagt, og vi var lykkelige for privilegiet, for muligheden og for den velsignelse det er at kunne komme til jorden for at modtage legemer, som ville tillade os at opleve godt og ondt. Mine brødre og søstre, hvor er vi dog taknemmelige for at kunne have taget del i denne forløsningsplan, snarere end at føle som Paulus beskrev det for korinterne: »Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker« (1 Kor 15:19). Er vi villige til at takke for de velsignelser og den kundskab, vi har modtaget?

Jeg tror, at en af de største synder vi, vor himmelske Faders børn, gør os skyldige i, er utaknemmelighed. Præsident Joseph F. Smith sagde i en af sine taler, at når vi ser en mand, som er blevet velsignet med mange gaver eller med et større intellekt, og denne mand opnår succes eller sine medmenneskers hyldest, vil han ofte anse sin succes for at være et resultat af sin energi, indsats og mentale evner. I stedet for at anerkende Guds hånd i alt, der har at gøre med sin succes, ignorerer han Gud fuldstændigt og tager selv æren (se *Journal of Discourses* 25:53).

Med hensyn til alle de nutidige opdagelser inden for videnskab, kunst og med hensyn til alle de materielle fremskridt i vor tid siger verden: »Det har vi klaret!« Det enkelte menneske siger: »Det har jeg klaret!« og giver ikke Gud nogen ære eller anerkendelse. Præsident Smith fortsætter med at sige: »En af de største synder, jordens indbyggere gør sig skyldige i, i vor tid, er utaknemmelighedens synd« (*Journal of Discourses* 25:52).

Jeg antager, at de fleste af os ikke har anset det for at være en alvorlig synd. Vi har en tendens til i vore bønner – i vore samtaler med Herren – at bede om yderligere velsignelser. Undertiden tror jeg, at vi burde tilegne flere af vore bønner til at udtrykke taknemmelighed for de velsignelser, vi allerede har modtaget. Selvfølgelig behøver vi de daglige velsignelser fra Herren. Men hvis vi har været skyldige i synd i forbindelse med vore bønner, så tror jeg, at det er i vores mangel på at give udtryk for taknemmelighed for vores daglige velsignelser. Gud er ikke tilfreds med jordens indbyggere, men er vred på dem, fordi de ikke vil anerkende hans hånd i alle ting.

»Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger« (L&P 59:21).

Et klassisk eksempel på utaknemmelighed, som Frelseren omtaler, finder vi i Lukas kapitel 17:

»Under sin vandring mod Jerusalem fulgte han grænsen mellem Samaria og Galilæa.

Da han var på vej ind i en landsby, mødte han ti spedalske; de blev stående langt fra ham og råbte:

'Jesus, Mester, forbarm dig over os!' Da han så dem, sagde han: 'Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!' Og mens de var på vej derhen, blev de rene. Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham; og det var en samaritaner. Jesus spurgte: 'Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni? Er det kun denne fremmede, der er vendt tilbage for at give Gud æren?' Og han sagde til ham: 'Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig'« (Luk 17:11-19).

Jeg vil gerne offentligt udtrykke min taknemmelighed. Jeg er i dag taknemmelig for, at jeg er i stand til at bevidne for jer, at jeg

kender og forstår vor himmelske Faders plan, samt at jeg accepterer den med hengivenhed og taknemlighed, idet jeg forstår planen og hensigten med, at vi er her på jorden. Jeg er taknemmelig for, at Herren elsker os så højt, at han tillod sin enbårne Søn at blive ofret for os. Jeg er også taknemmelig for Joseph Smith, den profet som er, som var og altid vil være en Guds profet, ordineret og udvalgt til at stå i spidsen for tidernes fyldes uddeling med alle nøgler til at kunne åbne dørene til Guds rige.

Jeg er taknemmelig for, at Herren har givet mig det store privilegium og den mulighed at være i hans tjeneste. Jeg har forsøgt at hellige mig hans principper og hans børn her på jorden.

Jeg er taknemmelig for de ting, jeg har lidt i kødet. De har været velsignelser i mit liv, der har lært mig tålmodighed, langmodighed, tro og en forståelse for dem, som ikke er så heldige som jeg. Jeg er taknemmelig for den arv, som jeg har, for de storslåede forfædre, som helligede sig Herrens værk, som ofrede deres velvære og selv livet for deres tro på Gud. Hvor er jeg dog velsignet ved at have værdige forældre, som på en venlig og kærlig måde, og gennem handling og eksempel belærte mig om frelsens principper.

Taknemmelig er jeg også for en kær, evig livsledsagerske, som elsker Herren, og som forstår hans plan. Hun er en kvinde af stor tålmodighed og forståelse. Jeg er taknemmelig for mine børn og børnebørn, som hjælper og støtter mig. Som far kender jeg den glæde, jeg får, når de udtrykker påskønnelse og kærlighed for mig. Jeg kunne ikke have fået bedre børn og børnebørn.

Jeg er taknemmelig for den tid jeg har haft til at sidde i råd med dem, der har ansvaret for vor himmelske Faders rige her på jorden. Det er storslåede, hengivne mænd, som nærer en uforbeholden kærlighed til hinanden og til deres Gud.

Hvor er jeg dog velsignet for det privilegium, jeg har haft ved at kunne mødes med de hellige overalt i verden! Det har bragt mig glæde og tilfredshed, ligesom det har styrket mit vidnesbyrd om, hvordan Herren virker. Jeg er i sandhed blevet velsignet langt over, hvad jeg fortjener. I den kommende tid håber jeg hele tiden at leve som Abraham Lincoln engang sagde: »Og når den tid kommer, at jeg skal dø, håber jeg, at de, der kendte mig bedst, kan sige om mig, at jeg altid plukkede en tidsel og plantede en rose, hvor jeg mente, at en rose kunne vokse.« Jeg har i mit liv lært, at trængsler er forklædte velsignelser, hvis vi accepterer dem med ydmyghed, tro og mod. Alt, hvad vi lider og udholder med tålmodighed, vil i vort indre opbygge en kærligere og mere ydmyg person, når vi har tilegnet os den uddannelse, vi kom til jord for at modtage.

Må Gud hjælpe os til at være taknemmelige for vore velsignelser, til aldrig at være skyldige i utaknemmelighedens synd samt at hjælpe os til at indpode denne taknemmelighed i vore børns liv. Herrens har sagt: »Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham hundrede fold, ja, mere« (L&P 78:19).

Hvis taknemmelighedens storslåede princip gøres til en daglig del af vore liv og vore bønner, kan det opløfte og velsigne os som enkeltpersoner, som medlemmer af Kirken, som forældre og som familier.

Jeg bærer ydmygt dette vidnesbyrd, idet jeg nærer en uskrømtet kærlighed til alle vor himmelske Faders særlige børn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vi har alle en far, vi kan stole på

Ældste Kenneth Johnson
De Halvfjerds

Vi er virkelig hans børn, og han »er ikke langt borte fra en eneste af os« (ApG 17:27).

Da jeg blev født, lå krigens skyer over Europa, og de bevægede sig hastigt over den engelske kanal til Englands kyst. Min far blev, som tusinder af andre i hans generation, indkaldt til militæret. Min storebror og jeg blev beskyttet mod denne uro og frygt omkring os af vores mor, som kompenserede for vores fars fravær ved at involvere os i en række forskellige aktiviteter. Af dette lærte jeg, at når fædre er fraværende, kan mødre modtage kompenserende velsignelser. Jeg har kære minder fra de dage, og jeg mindes hende tale om sin kære mand, når hun fik breve fra ham, uden at jeg helt forstod, hvem han var, eller hvad han gjorde.

Første gang jeg husker, jeg så min far, var da jeg var fem år. Vi modtog et telegram. Min mor stod med den gyldne kuvert i hånden uden at gøre noget forsøg på at åbne den. Dengang forstod jeg ikke som nu årsagen, og hvilket budskab telegrammet kunne indeholde. Til sidst og med meget besvær fumlede hun med kuvertens klap. Det virkede som en evighed. Selv da telegrammet var åbnet, og mor læste indholdet, var der ingen umiddelbar reaktion. Endelig løftede mor telegrammet højt over hovedet og udbrød glædestrålende: »Far kommer hjem! Far kommer hjem!«

Min fars forældre boede i huset ved siden af. Mor holdt telegrammet højt i luften og styrtede over til mine bedsteforældres hus, mens hun råbte: »Far kommer hjem! Far kommer hjem!« Min bror fulgte lige efter og råbte: »Far kommer hjem! Far kommer hjem!« Jeg udgjorde bagtroppen og råbte også: »Far kommer hjem! Far kommer hjem! Hvem er far?«

Da jeg vågnede næste morgen, sad en mand på min sengekant med en læderfodbold fra Italien i hånden. Han spurgte, om min bror og jeg gerne ville spille fodbold med ham. Forsigtigt sagde jeg ja, og vi gik hen til et område med græs i nærheden af vores hjem, hvor vi spillede sammen. Det var begyndelsen til min fars vedvarende indflydelse i mit liv. Jeg ønskede at tilbringe hvert eneste øjeblik, jeg kunne, sammen med ham.

Vi boede, som mange andre i disse krigsplagede år, meget beskedent. Vores hjem var sparsomt møbleret. Far havde mange evner, og han brugte dem til at forskønne hjemmet. Han gravede beskyttelsesrummet i vores have fri, hævede det op i terrænhøjde og byggede det om til værksted. Han tilbragte mange timer der med at reparere sko og fremstille møbler til huset. Jeg plejede at komme ind i værkstedet for at se på ham. For mig var det spændende bare at være sammen med ham. Han bad mig hjælpe sig ved at række ham en hammer, en skruetrækker eller noget andet værktøj. Jeg var overbevist om, at min hjælp var nødvendig, og at han uden mig ikke var i stand til at færdiggøre sit arbejde.

Han brugte mange forskellige stykker træ, som han fik fra mange forskellige steder, og som andre anså for uanvendelige til noget praktisk. Af dem skabte han smukke og værdifulde ting til familien. Mens han arbejdede, legede han en leg med mig, hvor han bad mig gætte, hvad han fremstillede. Jeg kunne sjældent gætte det, før delene var færdige og genstanden samlet. Så ville jeg begejstret udbryde: »Det er en hylde!« eller »et bord!« og undre mig over hans evne til at skabe så meget ud af så lidt.

Når jeg ser tilbage og tænker over disse vidunderlige minder, forstår jeg, at min indsats ikke var nødvendig, for at min far kunne færdiggøre det, han var i færd med. Det var mig, der fik glæde af mit arbejde, for gennem disse oplevelser lærte jeg ham at kende og at elske ham.

På samme måde er det med vores forhold til vor himmelske Fader, hvor vi til tider tror, at den indsats, vi yder, er til gavn for ham, når det i virkeligheden kan sammenlignes med, at jeg rakte værktøj til min far. Det forhold, der udvikles, er af større betydning end det bidrag, vi yder. Kong Benjamin udtrykte det således: »Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?« (Mosiah 5:13).

Lige som jeg ikke var i stand til fuldt ud at forstå, hvad min jordiske far var ved at bygge, før han var færdig med sit værk, er det også med vor himmelske Fader. Når hans rige er etableret, og værket er fuldendt, vil vi genkende vores hjem og råbe højt af glæde.

Uselvisk tjeneste er en afgørende ingrediens i et indholdsrigt og lykkeligt liv. Præsident Marion G. Romneys forklarende ord om dette forøger vores forståelse: »Tjeneste er ikke noget, vi udholder her på jorden, således at vi kan gøre os fortjent til at leve i det celestiale rige. Tjeneste er selve tråden, hvoraf et ophøjet liv i det celestiale rige væves« (*Den danske Stjerne*, april 1983, s. 180).

Det er ikke nødvendigt for os at kende svaret på alle spørgsmål eller fatte årsagen til hver eneste udfordring, vi møder, for at føle os sikre i kundskaben om vores guddommelige Skaber. Nephi udtrykte det således: »Jeg ved, han elsker sine børn, men jeg fatter ikke alle tings betydning« (1 Nephi 11:17).

Seksogtyve år efter oplevelsen med min far lærte jeg fortsat meget vigtigt gennem et far-søn forhold. Det ydre træværk på vores hjem trængte til istandsættelse. Jeg rensede og forberedte overfladen og påførte en grunder. For mit indre kunne jeg se det fejlfrie skinnende resultat af mit arbejde. Vores fem-årige søn Kevin betragtede mig, mens jeg forberedte mig til at påføre det sidste lag. Han spurgte, om han kunne hjælpe mig. Jeg tøvede lidt og overvejede, hvilken virkning dette ville have på opfyldelsen af min drøm, eller hvordan han på den anden side ville føle det, hvis jeg afviste hans tilbud. Det var næsten, som om jeg hørte en anden sige: »Det vil være en stor hjælp. Tusind tak.«

Han fik en af mine gamle skjorter, som fuldstændig dækkede ham og næsten rørte jorden. Med ærmerne foldet op flere gange gik vi i gang med hoveddøren. Han malede det nederste panel, mens jeg arbejde på den øverste del. Jeg lagde mærke til, at han på grund af sin alder og størrelse ikke kunne fordele malingen jævnt, og der kom små bobler af maling. Hver gang han bøjede sig ned for at komme maling på penslen, glattede jeg hurtigt malingen ud på det nederste panel og vende tilbage til mit arbejde, så han ikke opfattede, hvad jeg gjorde. Efter lidt tid besluttede jeg, at muligheden for at arbejde sammen med min søn var vigtigere end et førsteklasses malerarbejde. Efterfølgende gik det op for mig, hvor godt han klarede sig. Hver gang jeg derefter kom til døren og så den karakteristiske malerstil, blev jeg mindet om, hvad der virkelig betyder noget i vores tilværelse.

De belærende oplevelser, vi havde sammen, var ikke begrænset til et verdsligt plan, for når vi sammen deltog i ordinanser og indgik pagter, blev en guddommelig kraft tilkendegivet.

Min hustru Pamela er blevet opdraget med det gengivne evangeliums principper, og hun har hjulpet mig med at værdsætte betydningen af familiebøn, familieaften og familieråd.

Vi besluttede tidligt i vores ægteskab, at det var vores ansvar at undervise vores søn i evangeliet, og at Kirkens programmer skulle styrke undervisningen i hjemmet. Kevin ledsagede ofte sin mor, når hun besøgte syge eller ældre for at udføre barmhjertighedstjeneste.

Disse oplevelser har bidraget til et tæt familieforhold, der er blomstret igennem årene. De har givet mig et indblik i de muligheder, der eksisterer i evighederne som beskrevet i Lære og Pagter (afsnit 130, vers 2):

»Samme selskabelighed, som findes blandt os her, skal også findes blandt os der, kun med den forskel, at den dér er forbundet med evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder her.«

Vi bør altid huske, at uanset vore betingelser har vi alle en far, som vi kan stole på, og som vi kan vende os til og få trøst og råd. Han er vor himmelske Fader.

Det er så vidunderligt at høre børn med overbevisning synge: »Jeg er Guds kære barn.« Vi er virkelig hans børn, og han »er ikke langt borte fra en eneste af os« (ApG 17:27).

Hver dag påskønner jeg mere og mere Frelserens ord udtrykt i hans store ypperstepræstelige bøn: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3). Jeg ved, at han lever. Jeg ved, at han elsker os, for vi er hans børn. Hans Søn Jesus Kristus er vores talsmand hos Faderen, og han leder sin kirke i dag gennem levende profeter. Jeg bærer vidnesbyrd om, at deres ord vil lede os sikkert hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Børns særlige status

Ældste Merlin R. Lybbert
De Halvfjerds

Det var vor himmelske Faders hensigt, at alle børn skulle have en kombination af omsorgsfulde forældres vejledning og kærlig beskyttelse.

I en tid da et af »de største problemer i vores samfund er at børn svigtes, fordi forældrene svigter deres rolle som ledere« (Richard Lloyd Anderson, *Understanding Paul*, Deseret Book Company, 1983, s. 354), har Det Første Præsidentskab bedt os på ny understrege behovet for, »at alle voksne medlemmer fokuserer på vore børn i en stadig indsats for at hjælpe dem med at lære at følge Frelserens lærdomme.« Det Første Præsidentskab har ligeledes bedt hver enkelt af os om »...atter at vie os selv til at styrke og velsigne børnene timeligt og åndeligt« (Brev fra Det Første Præsidentskab, 1. august 1993).

Det vil måske være gavnligt at gennemgå nogle af de lærdomme, der findes i skrifterne vedrørende små børns særlige status. Lærdommene i skriften kan vejlede dem, der er i færd med at opdrage deres børn og trøste de af os, der har mistet et mindreårigt barn.

Det var vor himmelske Faders hensigt, at alle børn skulle have en kombination af omsorgsfulde forældres vejledning og kærlig beskyttelse. Dette mønster blev etableret af Adam og Eva, vores første forældre. Josef, som var efterkommer af David, indvilligede, efter at være blevet besøgt af englen Gabriel, i at blive stedfar for Jesus, Guds Søn, da han accepterede Maria som sin hustru. I Nazaret blev Josef betragtet som Jesu far (Matt 13:55).

Kristus-barnet voksede op og udviklede sig i et beskedent hjem, hvor Josef tjente sit ydmyge levebrød som tømrer, og hvor Jesus også lærte dette håndværk (Mark 6:3). Der var også andre medlemmer af familien. Maria og Josef havde fire andre sønner og mindst to døtre, som alle blev omtalt i samfundet som Jesu brødre og søstre (Matt 13:55-56; Mark 6:3). Marias og Josefs eksempel med hensyn til at give deres store familie et passende hjem, var af en sådan karakter, at Lukas skriver »...(Jesus) voksede op, blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham« (Luk 2:40).

Herren beskytter i særlig grad børn og påtager sig sammen med os deres jordiske forældre ansvaret for dem, mens vi nyder at have dem omkring os. Børn kan ikke synde, før de når den ansvarsalder, som Herren har fastsat til otte år (L&P 18:42; 29:47). Faktisk er det således, at endog magten til at friste dem er blevet frataget Satan. Profeten Mormon belærte, at »...men små børn er raske, thi de kan ikke begå synd...Men små børn er levendegjort i Kristus fra verdens begyndelse; om det ikke var således, ville Gud være en partisk Gud og ligeledes en foranderlig Gud, hos hvem der er personsanseelse; thi hvor mange små børn er ikke døde uden dåb« (Moroni 8:8,12). Eftersom de ikke kan synde, har de heller ikke behov for dåb. Som følge af Jesu Kristi forsoning lider de ikke under Adams synd. Mormon erklærede barnedåb for at være »højtidelig gudsbespottelse« (vers 9), da omvendelse og dåb kun gælder dem, der er »ansvarlige og kan begå synd« (vers 10).

Eftersom alle børn, der dør, før de når ansvarsalder, er rene, uskyldige og fuldstændig syndfri, bliver de frelst i Himlens celestiale rige (L&P 137:10; Mosiah 3:18). Når man forstår små børns særlige status hos Gud, på grund af deres rene og uskyldige natur, forstår man også Herrens befaling »...I må omvende jer og blive som et lille barn og blive døbt i mit navn...« (3 Nephi 11:37). De barnlige kvaliteter, Herren henviser til, udvikles ved, at man underkaster sig »...den Helligånds ledelse,« så man bliver »underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader.« I sandhed, en sådan person »...bliver en hellig,« som Mosiah siger (Mosiah 3:19).

Forældre i Zion har det særlige privilegium at undervise og oplære deres børn i retfærdighed. Børnene skal undervises, så de forstår »...læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle...,« ellers har Herren erklæret, »skal synden hvile på forældrenes hoved« (L&P 68:25). Denne undervisning skal finde sted, før barnet når ansvarsalder og stadig er uskyldig og syndfri. Det er en periode, hvor Herren beskytter børn, for at forældre kan undervise deres børn i frelsens principper og ordinanser uden indblanding fra Satan. Det er en tid, hvor børnene skal iklædes Guds fulde rustning som forberedelse til kampen mod synden. Hvis denne forberedelsestid forsømmes, efterlades børnene sårbare overfor fjenden.

At tillade et barn at træde ind i den periode af sit liv, hvor det vil blive plaget og fristet af den onde, uden tro på den Herre Jesus Kristus og uden en forståelse af evangeliets grundlæggende principper, er at lade barnet drive rundt i en ugudelig verden. I løbet af disse år, hvor barnet er uskyldigt og danner sine egne ideer og tro, kan det godt lære en forkert opførsel. Det skyldes ikke Satans fristelser, men stammer fra andres fejlagtige lærdomme og dårlige eksempel. I denne sammenhæng forstår man bedre Frelserens barske fordømmelse af voksne, som bringer børn til fald, da han sagde:

»Det var bedre for ham at have en mølleste hængt om halsen og være kastet i havet, end at han bringer én af disse små til fald« (Luk 17:2).

Vi bringer et barn til fald ved at fremsætte belæringer eller vise et eksempel, som får børn til at overtræde en moralsk lov, til begå fejltagelser, til at fare vild, ophidser det til

vrede, til at føle uvilje eller måske til at blive oprørsk. Det turde fremgå af Frelserens barske fordømmelse af alle, som bringer et barn til fald, at en person, der er skyld i en sådan opførsel, i sandhed bringer sig selv i alvorlig fare.

Hvert eneste barn har ret til at leve i et hjem, som Jesus gjorde, hvor der findes et miljø, der tillader vækst i evangelisk forståelse, et sted hvor de kan »blive stærke i ånden,« og hvor barnet kan blive fyldt med visdom, således at »Guds nåde« vil være med det (se Luk 2:40). Disse dyrebare små er som engle iblandt os.

At udnytte denne mulighed for at undervise vore børn er ikke afhængig af social status, velstand eller stilling. Faktisk kan de mest effektive belæringer blive givet i de mest beskedne hjem. Nogle bortforklarer måske deres fiasko med at følge de Gudgivne befalinger ved at hævde, at mindreårige børn ikke er i stand til at forstå evangeliets principper. Forældre, som har undervist deres børn, ved bedre. Familieaftenen er en enestående mulighed for at belære familien om evangeliet. Forældre til en 5-årig bør være optaget af, hvordan de kan belære om Nephis møde med den onde Laban. Laban havde gentagne gange nægtet at give Nephi de dyrebare messingplader, der indeholdt de religiøse optegnelser, og havde desuden forsøgt at dræbe Nephi og hans brødre efter at have konfiskeret deres families formue. Da Nephi traf den fulde Laban, fortalte Ånden Nephi, at han skulle dræbe Laban.

»Se, Herren slår de ugudelige ihjel for at udføre sine retfærdige hensigter. Det er bedre, at et menneske omkommer, end at et helt folk skulle synke ned i vantro og omkomme« (1 Nephi 4:13).

Som Nephi, knælede mit barnebarn også ned ved siden af sin seng den aften, og hans bøn afspejlede hans forståelse og personlige anvendelse af lektien. Han sagde: »Og hjælp mig himmelske Fader til at være lydig ligesom Nephi, selv når det er svært.«

At demonstrere disse sandhedens principper, vi lærer om i skriften, og anvende dem i livets forskellige tilskikkelser, er en sikker måde til at udvikle forståelse og lydighed i børns liv. Primary underviser ligeledes børn i Jesu Kristi evangelium. Det er en værdifuld støtte, som Kirken yder forældre og deres børn.

Det er mit vidnesbyrd, at vores kærlige og omsorgsfulde himmelske Fader har draget særlig omsorg for små børn i overensstemmelse med deres uskyld og handlefrihedens evige princip. Det er ligeledes mit vidnesbyrd, at han har givet forældre og alle voksne ansvaret for på rette måde at undervise og beskytte små børn. De, der får disse små til at falde, pådrager sig guddommelig vrede. Frelserens opfordring til os om at blive som et lille barn, er en invitation til os, til at rense vores liv, så vi ligeledes kan stå upletted for ham. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Tiende

Ældste Dallin H. Oaks
De tolv Apostles Råd

Tiendeloven er ikke en fjern, gammeltestamentlig skik, men en befaling givet direkte fra Frelseren til vor tids mennesker.

Da den opstandne Herre viste sig for de trofaste på dette kontinent, belærte han dem om de befalinger, som profeten Malakias allerede havde givet til de øvrige af Israels børn. Herren befalede, at de skulle nedskrive disse ord (se 3 Nephi 24:1).

»Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: Hvorved har vi bedraget dig? Med tienden og offerydelsen. I trues med forbandelse, for I bedrager mig, ja, alt folket gør det.

Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarernes Herre, om jeg da ikke åbner jer himlens sluser og udøser velsignelse over jer i overmål« (3 Nephi 24:8-10 se ligeledes Mal 3:8-10).

Efter at Frelseren havde citeret disse ord »udlagde han det for folket« og sagde: »Faderen har befalet mig, at jeg skulle give jer de skrifter, som I ikke har hos jer, thi det var efter hans visdom, at de skulle gives kommende slægter« (3 Nephi 26:1-2).

Her ser vi, at tiendeloven ikke er en fjern, gammeltestamentlig skik, men en befaling givet direkte fra Frelseren til vor tids mennesker. Herren bekræftede loven i en nutidig åbenbaring, hvori han befalede folket at betale »en tiendedel af deres årlige indkomst« og erklærede, at »denne lov skal gælde for dem evindelig« (L&P 119:4).

Ingen Herrens profet har i nyere tid forkyndt tiendeloven mere inderligt end Heber J. Grant. Som apostel og senere som præsident for Kirken opfordrede han hyppigt de hellige til at betale en ærlig tiende, og lovede dem velsignelser, hvis de gjorde det.

Ved en generalkonference i 1912 erklærede ældste Heber J. Grant: »Jeg bærer vidnesbyrd om, og jeg ved, at det vidnesbyrd, jeg bærer, er sandt, at de mænd og kvinder, som har været fuldstændigt ærlige overfor Gud, og som har betalt deres tiende, har Gud givet visdom til at kunne udnytte de resterende ni tiendedele, og de har været af større værdi for dem, og de har udrettet mere med dem, end de ville have gjort, hvis de ikke havde været ærlige overfor Herren« (Conference Report, april 1912, s. 30).

I 1912 sagde præsident Heber J. Grant:

»Jeg appellerer til de sidste dages hellige om at være ærlige overfor Herren, og jeg lover dem at fred, fremgang og finansiel succes vil følge dem, som er ærlige overfor vor himmelske Fader...Når vi lader vore hjerter blive opslugte af denne verdens gods og ikke er fuldstændig ærlige overfor Herren, vokser vi ikke i lyset, kraften og styrken i evangeliet, således som vi ellers ville have gjort« (Conference Report, oktober 1929, s. 4-5).

Under den store økonomiske depression fortsatte præsident Grant med at minde de hellige om, at tiendebetalingen ville åbne himlens sluser for de velsignelser, som de trofaste behøvede. I denne svære tid bemærkede nogle af vore biskopper, at medlemmer som betalte deres tiende var i stand til at understøtte deres familie mere effektivt end de, der ikke gjorde det. Tiendebetalerne syntes at beholde deres job, at være ved godt helbred samt at være fri for de mest nedbrydende effekter af den økonomiske og åndelige depression (se *Church News*, 9. december 1961, s. 16). Utallige tiendebetalende sidste dages hellige kan bære vidnesbyrd om lignende velsignelser i dag.

Jeg er præsident Grant og andre profeter taknemmelig for at have belært mine forældre om tiendeprincippet og taknemmelig for, at de derpå belærte mig om det. Min indstilling til tiende blev fastlagt af min mors ord og eksempel, og kan illustreres med en samtale, jeg husker fra min ungdom. Under anden verdenskrig forsørgede min mor, der var enke, tre børn på en skolelærerindes ringe løn. Da jeg blev klar over, at der var visse attråværdige ting, som vi ikke fik, fordi vi ikke havde penge nok, spurgte jeg min mor, hvorfor hun betalte så meget af sin løn i tiende. Jeg har aldrig glemt hendes forklaring: »Dallin, der er måske mennesker, som kan klare sig uden at betale tiende, men det kan vi ikke. Herren har valgt at tage din far bort, og har efterladt mig til at opdrage jer børn. Det kan jeg ikke klare uden Herrens velsignelser, og jeg modtager disse velsignelser ved at betale en ærlig tiende. Når jeg betaler tiende, har jeg Herrens løfte om, at han vil velsigne os, og vi må have disse velsignelser for at kunne klare os.«

Flere år senere læste jeg i præsident Joseph F. Smiths erindringer om et lignende vidnesbyrd fremsat af hans mor, der også var enke. Ved aprilkonferencen i 1900 fortalte

Det nye Præsiderende Biskopråd: Biskop Merrill J. Bateman, *i midten,* førsterådgiver biskop H. David Burton, *til venstre,* og andenrådgiver biskop Richard C. Edgley.

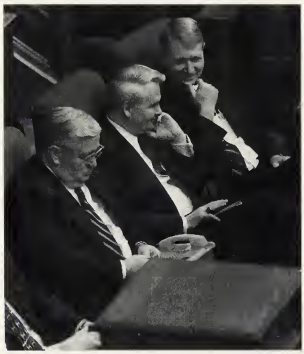

præsident Smith om denne erindring fra sin barndom:

»Min mor var enke og havde en stor familie at forsørge. Et forår, da vi åbnede vores kartoffelkule, bad hun sine sønner tage et læs af de bedste kartofler, som hun derpå sendte til tiendekontoret. Der var meget få kartofler det år. Jeg var kun en lille dreng dengang og var den, der kørte vognen. Da vi kørte op til tiendekontorets dør, klar til at læsse kartoflerne af, kom en af sekretærerne ud og sagde til min mor: 'Enkefru Smith, det er en skam, at De skal betale tiende'...Han skældte derpå min mor ud for at betale tiende og kaldte hende alt andet end vis og sparsommelig og sagde, at der var andre, som var stærke og arbejdsdygtige, som blev understøttet af tiendekontoret. Min mor vendte sig mod ham og sagde: 'William, du burde skamme dig. Ønsker du at nægte mig en velsignelse? Hvis jeg ikke betaler min tiende, må jeg forvente at Herren vil tilbageholde sine velsignelser fra mig. Jeg betaler min tiende, ikke alene fordi det er en Herrens lov, men også fordi jeg forventer en velsignelse ved at gøre det. Ved at overholde denne og de andre love, forventer jeg at have fremgang samt at være i stand til at forsørge min familie'« (Conference Report, april 1900, s. 48).

Nogle mennesker siger: »Jeg har ikke råd til at betale tiende.« De, som stoler på Herrens løfter siger: »Jeg har ikke råd til at lade være med at betale tiende.«

For nogen tid siden talte jeg ved et møde for kirkeledere i et land udenfor Nordamerika. Mens jeg talte om tiende opdagede jeg, at jeg sagde noget, som jeg ikke havde planlagt at sige. Jeg fortalte lederne, at Herren var bedrøvet over, at kun en lille del af medlemmerne i deres nationer stolede på Herrens løfter og betalte en ærlig tiende. Jeg advarede om, at Herren ville tilbageholde materielle og åndelige velsignelser, hvis hans pagtsbørn ikke overholdt dette vigtige bud.

Jeg håber, at lederne underviste medlemmerne i stavene og distrikterne i deres lande om dette princip. Tiendeloven og løftet om velsignelser til dem, som efterlever loven, er gældende for Herrens folk i alle nationer. Jeg håber, at vore medlemmer vil gøre sig berettigede til Herrens velsignelser ved at betale en ærlig tiende.

Tiende er en befaling med et løfte. Malakias' ord, som blev bekræftet af Frelseren, lover dem, som bringer deres tiende til forrådshuset, at Herren vil åbne »himlens sluser og udøser velsignelse over dem i overmål.« De lovede velsignelser er timelige og åndelige. Herren lover at »skræmme ædere,« ligesom han lover tiendebetalerne, at »alle folkene skal prise jer lykkelige, fordi I har et yndigt land« (3 Nephi 24:10-12; se ligeledes Mal 3:10-12).

Jeg tror, at det er de løfter, der gælder de nationer, som vi bor i. Da Guds folk tilbageholdt deres tiende og offerydelser, fordømte Malakias »hele folket.« På samme måde tror jeg, at når mange borgere i en nation er trofaste tiendebetalere, nedkalder de himlens velsignelser over hele nationen. Bibelen belærer, at »retfærdighed ophøjer et folk« (Ords 14:34), samt at »den mindste smule surdej gennemsyrer hele dejen« (Gal 5:9, se også Matt 13:33).

Tiendebetaling giver ligeledes den enkelte tiendebetaler enestående åndelige velsignelser. Tiendebetaling er et bevis på, at vi accepterer offerloven. Den forbereder os til indvielsesloven og det celestiale riges andre højere love. *Forelæsninger om troen*, udarbejdet af de tidlige ledere i den genoprettede Kirke, fortæller os mere om dette emne, da de sagde: »Lad os her bemærke, at en religion, der ikke kræver alt som offer, aldrig vil have tilstrækkelig magt til at fremkalde den tro, der er nødvendig for liv og frelse. Fra menneskets første tid kunne den tro, der var nødvendig for at opnå liv og frelse aldrig opnås, uden at alle jordiske ting blev ofret« (*Lectures on Faith*, 6:7).

Vi bør imidlertid ikke mene, at tiendebetaling og modtagelse af velsignelser er noget enestående for medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Tiendebetaling blev befalet i Bibelen. Abraham betalte tiende til Melkisedek (se 1 Mos 14:20). Jakob indgik pagt om at give tiende til Gud (1 Mos 28:22). Efter at Israels børn var ført ud af Egypten, befalede profeten Moses, at de skulle give tiende til Herren (se 3 Mos 27:30-34).

Frelseren bekræftede denne belæring, da farisæerne spurgte ham, om det var lovligt at betale skat. Frelseren svarede med denne befaling: »Så giv Kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!« (Matt 22:21).

For nogle få år siden bragte *New York Times* en artikel om et dusin højt betalte professionelle sportsfolk, som gav en bestemt andel (sædvanligvis ti procent) af deres indtægt til deres kirke (*New York Times*, 29. april 1991, s. A1, B9). Ingen af de omtalte sportsfolk var sidste dages hellige. Hvis navnene på vores tiendebetalende sidste dages hellige professionelle sportsfolk var blevet føjet til listen, ville den være blevet meget længere.

Der findes beretninger om gode kristne forretningsmænd, som lovede at give Herren en del af deres overskud og derpå tilskrev deres succes den kendsgerning, at Herren var deres partner. (Se Betty Munson, »His Two Strips of Wheat,« *Guideposts*, december 1991, s. 24; William G. Shepherd, »Men Who Tithe,« *Improvement Era*, juni 1928). Ernest L. Wilkinson, tidligere rektor ved Brigham Young Universitetet, talte ofte om de velsignelser han havde modtaget ved at betale tiende og citerede en udtalelse fra en forretningsmand, der ikke var mormon: »Vi ville ikke låne en nabo penge, som han kunne drive forretning for, uden at vi forventede, at han betalte renter. Ej heller ville vi forvente, at han lånte os penge, uden at vi skulle betale renter. Jeg fandt ud af, at jeg brugte Guds penge og det forretningstalent, han havde givet mig uden at betale ham renter. Så det eneste jeg har gjort ved at betale tiende, er opfyldt mine renteforpligtelser!« (»The Principle and Practice of Paying Tithing,« *Brigham Young University Bulletin*, 10. december 1957, s. 10-11).

I Herrens befaling til folk i vor tid, forklares tiende som »en tiendedel af deres årlige indkomst.« Det Første Præsidentskab har sagt: »Ingen kan retfærdiggøre nogen udtalelse, der går imod dette« (Brev fra Det Første Præsidentskab, 19. marts 1970, citeret i *Instruktionshåndbog For Kirkens Ledere*, 1989, s. 9-1; se ligeledes L&P 119).

Vi betaler tiende, således som Frelseren belærte ved at bringe tiende »til forrådshuset.« Det gør vi ved at betale tiende til vores biskop eller grenspræsident. Vi betaler ikke tiende ved at yde bidrag til vores foretrukne

Ældsterne Durrel A. Woolsey og J Ballard Washburn fra De Halvfjerds.

velgørende organisation. De bidrag, vi burde yde til velgørende organisationer, bør komme fra vore egne midler, ikke fra tienden som vi er befalet at betale til Herrens forrådshus. Herren har gennem åbenbaring forklaret, at brugen af hans tiende forvaltes af hans tjenere, Det Første Præsidentskab, De Tolvs Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd (se L&P 120). Disse midler bruges til at opføre og vedligeholde templer og kirkebygninger, til at opretholde vores verdensomspændende missionering, til at oversætte og udgive skrifterne, til forløsning af de døde, til at finansiere religiøs uddannelse samt til at støtte andre formål i Kirken, som Herrens tjenere udvælger.

Tidligere blev tiende betalt i naturalier. En tiendedel af hyrdens hjords tilvækst, en tiendedel af bondens afgrøder. Jeg beklager, at vores moderne kontantøkonomi berøver forældrene de dejlige undervisningsmuligheder, der findes ved at betale tiende i naturalier. I en nyligt udkommet bog, *Tongan Saints, Legacy of Faith*, citerer forfatteren en tonganesisk biskops erindringer om et sådant eksempel:

»Bedstefar Vanisis åndelighed inspirerede mig, da jeg var barn. Jeg husker, hvordan jeg hver dag fulgte med ham ud til hans plantage. Han udpegede de bedste tarofrugter, bananer og yams og sagde: 'Det skal være vores tiende.' Han største omsorg blev givet til disse 'udvalgte' afgrøder. I høsttiden fik jeg ofte til opgave at bringe vores læs af tiende til grenspræsidenten. Jeg husker at sidde overskrævs på familiens hest. Bedstefar løftede en sæk op på hestens ryg med meget fine tarofrugter. Derpå sagde han med en alvorlig mine: 'Sini pas godt på den, for det er vores tiende.' Af min bedstefar lærte jeg tidligt i livet, at du kun giver det bedste til Herren« (*Tongan Saints, Legacy of Faith*, Laie, Hawaii: The Institute for Polynesian Studie, 1991, s. 79-80).

Jeg havde en lignende oplevelse som dreng på mine bedsteforældres gård. De belærte mig om tiende med eksempler om et æg eller en skæppe ferskner ud af ti. Mange år senere anvendte jeg den samme slags eksempler for at undervise mine egne børn om tiendeprincippet. Forældre søger hele tiden efter bedre måder at undervise, og resultaterne af deres anstrengelser er undertiden uventede. Da jeg forsøgte at undervise vores søn om tiende, forklarede jeg princippet om en tiendedel, og hvordan det gjaldt antallet af æg indsamlet i en hønsegård, og antallet af kalve eller føl født i en fold. Da jeg var færdig med, hvad jeg anså for at være en tydelig forklaring, ville jeg se, om vores 7-årige søn havde forstået. Jeg bad ham forestille sig, at han var bonde og stod med et udbytte af æg og unge dyr. Jeg gav ham tallene og spurgte så, hvad han ville give biskoppen i tiende. Han tænkte sig grundigt om et øjeblik, hvorpå han sagde: »Jeg ville give ham en meget gammel hest.« Vi talte selvfølgelig yderligere om tiendens princip, og jeg er stolt af den måde, hvorpå han og hans bror og søstre lærte og anvendte dette princip.

Men jeg har ofte tænkt på denne lille drengs ord, når jeg har set, hvorledes nogle voksne kirkemedlemmer overholder tiendeloven. Jeg tror, vi stadig har nogle, hvis indstilling og ydelse består i at give biskoppen noget, der svarer til »en meget gammel hest.«

Tiendebetaling er en prøve i, hvad der er vigtigst for os. Frelseren belærte om dette, da han fortalte følgende lignelse:

»Der var en rig mand, hvis mark havde givet godt. Han tænkte ved sig selv: Hvad skal jeg gøre? For jeg har ikke plads til min høst. Så sagde han: Sådan vil jeg gøre: Jeg river mine lader ned og bygger nogle, som er større, og dér vil jeg samle alt mit korn og alt mit gods. Og jeg vil sige til mig selv: Så, min ven, du har meget gods liggende, nok til mange år. Slå dig til ro, spis, drik og vær glad! Men Gud sagde til ham: Din tåbe, i nat kræves dit liv af dig. Hvem skal så have alt det, du har samlet? Sådan går det den, der samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud« (Luk 12:16-21).

En nutidig illustration af dette princip finder vi i beretningen om to mænd, som stod ved siden af en rig vens kiste. Den ene spurgte den anden: »Hvor mange ejendomme efterlod han?« Hvortil den anden svarede: »Han efterlod dem alle.« Præsident Lorenzo Snow lærte os, at »tiendeloven er en af de vigtigste love, der nogensinde er åbenbaret mennesket.« Trofast overholdelse af denne lov åbner himlens vinduer for både timelige og åndelige velsignelser. Som en livslang modtager af disse velsignelser bærer jeg vidnesbyrd om vor Guds godhed og om hans gavmilde velsignelser til sine børn.

Jeg beder om, at alle denne Kirkes medlemmer vil opfylde betingelserne for de velsignelser, der er lovet, og som gives dem, der bringer deres tiende til forrådshuset. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Jeg blev derfor undervist«

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Overvej igen i alle familier i Kirken de fremskridt, I gør med hensyn til at holde familieaften regelmæssigt.

Ældste Hales, vi byder dig velkommen som medlem af De Tolvs Råd. Vores venskab går vel omkring 30 år tilbage. Jeg har faktisk altid undret mig over, hvorfor du flyttede til Boston, da jeg flyttede til New York. Og da jeg så flyttede til Boston, flyttede du tilbage til New York. Nu kan du ikke stikke af længere! Du kommer i det bedste kvorum, du kan tilhøre, på grund af det broderskab og fællesskab, der findes der. Velkommen ældste Hales!

Mormons Bog begynder med disse ord: »Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom« (1 Nephi 1:1). Hvor ville verden være anderledes, hvis hver eneste af vor himmelske Faders børns dagbog kunne begynde med en tilsvarende vending – at de har retskafne forældre og er blevet undervist af dem.

Vi lever i en ganske særlig tid i historien, en tid, hvor Herrens evangelium er blevet gengivet i dets fylde. Vores missionærstyrke vokser i kvalitet og kvantitet; evangeliet forkyndes således på flere sprog, i flere lande og for et større antal af lyttende ører end nogensinde før. Nu hvor ward og stave dannes over det meste af verden, er kreative sjæle blevet inspireret til at udvikle kommunikationsudstyr, der er i stand til at bringe profeternes instruktioner til mange, mange flere mennesker. Evangeliets glædelige budskab kan nu udbredes hurtigere og bringe håb om evigtvarende fred til menneskehedens hjerter.

Et af de herlige budskaber i evangeliet er læren om familiens evige natur. Vi udbasunerer til verden værdien og betydningen af familielivet, mens en stor del af den forvirring og de problemer, vi finder i verden i dag, kan spores tilbage til opløsningen af familien. Oplevelser i hjemmet, hvor børn undervises af kærlige forældre, bliver færre og færre.

Familielivet, hvor børn og forældre gør noget sammen i studium, leg og arbejde, er blevet erstattet af en hurtig, individuel aftensmad fra mikrobølgeovnen og en aften tilbragt foran fjernsynet. I 1991 mente Amtsrådsforeningen i USA, at den manglende indflydelse fra hjemmet var nået så vidt, at vores land befandt sig i en krise, og de brugte tid ved deres møder til at drøfte deres bekymring. De identificerede fem grundlæggende punkter, der ville styrke enhver families chancer for at klare sig.

1. Styrk indbyrdes forhold ved familieaktiviteter; 2. fastlæg rimelige regler og forventninger; 3. opbyg selvagtelse; 4. sæt opnåelige mål; og 5. gennemgå med mellemrum familiens stærke sider og dens behov.

Pludselig får den indtrængende og advarende røst fra vore profeter lige fra tidernes begyndelse en særlig betydning. Vi er blevet vejledt og opmuntret, og derfor skal vi være opmærksomme på vores egen familie og forøge vores missionsindsats for at bringe andre til kundskab om familiens betydning.

Helt fra begyndelsen tydeliggjorde Herrens instruktioner til Adam og Eva vores ansvar som forældre. Deres roller var klart defineret. Da de havde modtaget instruktioner fra Herren, fulgte de hans råd, og de sagde dette:

»Og på den dag velsignede Adam Gud og blev fyldt af ånden og begyndte at profetere om alle jordens slægter og sagde: Velsignet være Guds navn, thi på grund af min overtrædelse er mine øjne blevet åbnet, og i dette liv skal jeg have glæde, og atter i kødet skal jeg se Gud.

Og Eva, hans hustru, hørte alt dette og blev glad og sagde: Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.

Og Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre« (Moses 5:10-12).

Ja, helt fra begyndelsen var forældres ansvar for at undervise deres børn blandt de instruktioner, Herren gav til vore første jordiske forældre.

Åbenbaringer modtaget, da Kirken blev genoprettet i vor tid, minder atter forældre om deres forpligtelse til at undervise deres børn. I afsnit 93 i Lære og Pagter irettesætter Herren nogle af brødrene for ikke at være opmærksomme på deres familiemæssige ansvar. Skriften lyder:

»Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed...

Du har ikke lært dine børn lys og sandhed efter befalingerne, og den onde har endnu magt over dig, og dette er årsagen til din sorg.

Og nu giver jeg dig den befaling, at om du vil hjælpes, må du sætte dit eget hus i orden, thi der findes meget, som ikke er rigtigt i dit hus« (v. 40, 42-43).

For mange år siden rådede Kirken alle forældre til at holde familieaften hver uge. I dag er dette råd blevet et fast punkt i Kirkens medlemmers hjem. Mandag aften er reserveret som en aften, hvor familien kan være sammen. Der bør ikke placeres kirkeaktiviteter eller selskabelige aktiviteter på denne aften. Vi er blevet lovet store velsignelser i vore familier, hvis vi ville være trofaste på dette område.

Præsident Lee belærte os engang:

»Husk nu dette, at når det fulde omfang af Elias' mission er forstået, vil børnenes hjerter blive vendt til fædrene, og fædrenes til børnene. Det gælder lige så meget på denne side af sløret, som på den anden side af sløret. Hvis vi forsømmer vores familie

her med hensyn til familieaften, og vi ikke lever op til vores ansvar her, hvordan vil himlen da være, hvis vi mistede nogle på grund af vores forsømmelse? Himlen ville ikke være himlen, før vi har gjort alt i vores magt for at frelse dem, som Herren har sendt gennem vores slægtslinie« (*Hjælpeforeningens studievejledning 1977-78*, s. 2).

Han fortsatte:

»Derfor må fædrenes og mødrenes hjerter vendes til jeres børn *lige nu*, hvis I har den sande Elias' ånd, og tro ikke, at det kun gælder dem, der er på den anden side af sløret. Lad jeres hjerte blive vendt til jeres børn og undervis jeres børn. Men I må gøre det, mens de er tilstrækkeligt unge til at blive oplært ordentligt, og hvis I forsømmer jeres familieaftener, forsømmer I begyndelsen af Elias' mission lige så sikkert, som hvis I forsømte jeres slægtsforskning« (ibid; fremhævelse tilføjet).

Jeg har ofte tænkt på den lykkelige tid, vi havde, da vi var unge, og vores børn boede hjemme. Jeg har i hovedet gennemgået den tid og overvejet, hvilke ændringer jeg ville foretage i vores families organisation og forvaltningen af den, hvis vi fik mulighed for igen af gennemleve den tid. Der er to områder, som jeg ville gøre bedre, hvis jeg igen fik lov til at have små børn i hjemmet.

For det første ville jeg bruge mere tid som mand og hustru i familiens udøvende komitemøde og der lære, kommunikere, planlægge og organisere for bedre at udfylde vores roller som forældre.

Det andet ønske, hvis jeg kunne leve disse år igen, ville være at tilbringe mere tid med familien. Dette omfatter også mere regelmæssige og meningsfyldte familieaftener.

Hele byrden med at planlægge og forberede familieaftener bør ikke hvile på forældrene alene. De bedste, jeg har deltaget i, er, når de unge i en familie deltager aktivt.

Jeg beder derfor jer gode diakoner, lærere og præster, jer bikubepiger, rosenpiger og laurbærpiger om at yde et væsentligt bidrag til jeres familieaftener. I mange hjem kan I være familiens samvittighed. Trods alt er det jer, der kan få mest ud af familieaften. Hvis I ønsker at leve i en verden med fred, tryghed og muligheder, kan den familie, I bidrager til, bidrage til hele verdens velbefindende.

Jeg husker et eksempel på dette, som foregik i juleferien ét år, hvor vi havde vores børnebørn med på en udflugt. For at få en oplevelse, hvor vi virkelig var sammen, havde vi skaffet en minibus, vi kunne køre sammen i. I bilen var bedstefar og bedstemor og min søn og hans tre ældste børn. Min søns hustru var blevet hjemme sammen med familiens yngste børn. Jeg tog min tur ved rattet, og min hustru sad ved siden af mig som navigatør. Fra bag i bilen hørte jeg Audrey, det ældste barn, tale med sin far. Hun sagde: »Far, et af vores mål i år var at afslutte Mormons Bog i vores familiestudium. Det er årets sidste dag. Hvorfor gør vi den ikke færdig nu, så vi kan nå vores mål?«

Hvilken vidunderlig oplevelse at lytte til min søn og hans tre børn, som på skift læste højt fra de sidste kapitler i Moroni og nåede deres mål om at læse hele Mormons Bog. Husk, at det var en ung pige, som kom med forslaget, ikke en af forældrene.

I er en udvalgt generation – bevaret til denne særlige tid i menneskehedens historie. I har så meget at give, der bidrager til vækst og udvikling i de familier, I tilhører. Jeg udfordrer jer til at træde frem i jeres familie med den særlige ånd og begejstring, som unge har, for at gøre evangeliet virkeligt levende i jeres hjem. Husk på præsident Joseph F. Smiths råd, da han sagde:

»Jeg ønsker, at mine børn og alle børn i Zion ved, at der er intet i denne verden af så stor værdi for dem som en viden om evangeliet, som det er blevet gengivet til jorden i de sidste dage gennem profeten Joseph Smith. Der er intet, der kan erstatte manglen på dette. Der er intet på jorden, som kan sammenlignes med eller overgå kendskab til Jesus Kristus. Lad derfor alle forældre i Zion se efter deres børn og undervise dem i evangeliets principper og stræbe efter, så vidt muligt, at få dem til at gøre deres pligt, ikke mekanisk, fordi de bliver tilskyndet til det, men prøv at indpode sandhedens ånd, en varig kærlighed til evangeliet i deres hjerte, så de ikke kun gør deres pligt, fordi det glæder deres forældre, men også fordi det glæder dem selv« (*Masterpieces of Latter-day Saint Leaders*, red. N.B. Lundwall, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1953, s. 78).

Familieaften er for alle, uanset om det er i en familie med to forældre, med en enlig far eller mor eller i en familie bestående af en person. Hjemmelærere, vi beder jer om at opmuntre til og forny afholdelsen af familieaften ved jeres regelmæssige besøg.

Vores nuværende profet, præsident Ezra Taft Benson, har atter mindet os om nødvendigheden af at afholde familieaftener samt de ingredienser, der skaber en vellykket aften. Han har sagt:

»I den hensigt at styrke og beskytte familien har Kirkens familieaftensprogram fastsat en aften hver uge, der er reserveret til, at fædre og mødre kan samle deres sønner og døtre omkring sig i hjemmet. Man beder, man synger salmer og andre sange, man læser i skriften, familiespørgsmål drøftes, talenter præsenteres, der undervises i evangeliets principper, ofte leger man sammen, og der serveres hjemmelavede forfriskninger« (Conference Report, Philippine Islands Area Conference, 1975, s. 10).

Det er vores håb, at I vil notere hvert af disse forslag fra profeten om, hvad en familieaften bør indeholde.

Derpå fortsatte han: »Her er nu de velsignelser, en Guds profet har lovet dem, der vil holde en ugentlig familieaften. Hvis de hellige adlyder dette råd, lover vi dem, at de vil få store velsignelser. Kærligheden i hjemmet og lydigheden over for forældrene vil tiltage. Der vil udvikles tro i Israels ungdoms hjerter, og de vil få kraft til at bekæmpe det ondes indflydelse og de fristelser, som omgiver dem« (ibid).

Vi opmuntrer hver eneste af jer til at følge vores profets råd. Overvej igen i alle familier i Kirken de fremskridt, I gør med hensyn til at holde familieaften regelmæssigt. Benyttelse af dette program vil være et skjold og en beskyttelse for jer mod det onde i vor tid, og det vil bringe jer, enkeltvis og samlet, større og mere rige glæder nu og i evighederne herefter.

Må Gud velsigne os, når vi atter levendegør og styrker dette umådeligt vigtige program, når vi taler sammen som familie, er min bøn i vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmets møde
Den 2. april 1994

Lev i lydighed

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Råd

Mit budskab til jer unge mænd er dette: Ved lydighed mod evangeliets lov kan I hæve jer over den sump af synd, der omgiver os i denne verden.

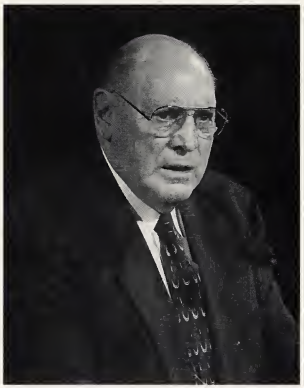

Mine elskede brødre, jeg føler mig ydmyg og bæret over at skulle tale til præstedømmet i Herrens Kirke. Dette præstedømme tæller nu mere end 2.000.000 mænd overalt i verden, som har indgået pagt med Herren om at være hans tjenere her på jorden. Vi udfører *hans* værk. Det er et stort ansvar, han har pålagt os om at »advare, forklare, formane, lære og indbyde alle til at komme til Kristus.«[1] Vi er kaldet til at tjene med hele vores »hjerte, sjæl, sind og styrke«[2] for at »fremme og grundfæste Zions sag.«[3] Vi er »kaldet til at tjene«[4] af Faderen til os alle.

I aften vil jeg gerne tale til Det Aronske Præstedømme. Jeg beder indtrængende om, at Helligånden vil vejlede mig, så at Herrens løfte, der lyder således: »Derfor forstår den, der prædiker, og den, der hører, hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden«[5], må blive opfyldt.

Mit budskab til jer unge mænd er dette: Ved lydighed mod evangeliets lov kan I hæve jer over den sump af synd, der omgiver os i denne verden. Udover at hjælpe jer til at blive bedre Herrens tjenere, vil lydighed mod disse love hjælpe jer til at blive bedre til ligegyldigt hvad, I giver jer i kast med i livet, hvadenten det er aktiviteter i Kirken, jeres familie, uddannelse, forretning, videnskab, sport eller en hvilken som helst anden værdig beskæftigelse. I vil blive bedre sønner, bedre brødre og bedre venner. I vil nyde livet i højere grad, I vil blive lykkeligere og have fred med jer selv i højere grad, fordi I vil vide, at jeres liv er acceptabelt for jeres himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus.

Vi, der tjener i dette storslåede præstedømme, gør det, fordi hver enkelt af os er blevet kaldet og udvalgt.[6] Gud ønsker, at vi skal tjene villigt og lydigt. Vi, der har indgået dåbspagter, og har accepteret kaldet til at tjene i Herrens rige som bærere af det hellige præstedømme, har lovet at tilpasse vor vilje til hans. Vi bør »være ydmyge, underdanige...og...flittige til altid at holde Guds bud.«[7] Mine unge brødre lær »visdom i (jeres) ungdom; ja, lær i (jeres) ungdom at holde Guds bud.«[8] Intet er vigtigere for jer end lydighed mod Guds befalinger.

Præsident Ezra Taft Benson har sagt, at »lydighed er Himlens første lov.«[9] Dette princip gælder os alle.

Jeg var vidne til en fantastisk opvisning i lydighed under et nyligt besøg på en kvægfarm i Argentina. Tidligt om morgenen drev gauchoerne 40 heste sammen i en fold for at udvælge den hest, de hver især skulle ride på den dag. Gauchoer svarer til cowboys i USA. Otte gauchoer gik ind i folden og fløjtede svagt for at tilkendegive deres tilstedeværelse. Da hestene hørte fløjtet, stillede de sig hurtigt op nær hegnet med hovederne mod gauchoerne. Hestene stod med hævet hovede, så hele tiden på deres herrer og vendte ørerne fremad i en opmærksom lytten. De var meget opmærksomme og syntes ivrige efter at tjene. De stillede sig hurtigt sig på række, som var de til militær inspektion. Gauchoerne trådte nogle skridt tilbage og fløjtede på ny. Hestene gik over i den anden side af folden og stillede op på række. Det så ud, som om en sergent i hæren havde befalet dem at stå ret. Hver gaucho valgte derpå den hest, han ville benytte til dagens arbejde, og gik hen til den hest, han havde valgt. De andre forblev i rækken og ventede på deres opgaver.

Da jeg spurgte, hvordan gauchoerne lærte hestene at være så lydige, blev jeg fortalt, at deres oplæring begyndte, da hestene var føl. Hestene lærte af deres omsorgsfulde mødre og af andre voksne heste. Gauchoerne begyndte at træne hestene som føl, med stor venlighed, og de brugte aldrig hverken lasso eller pisk.

Da jeg så denne opvisning i lydighed, tænkte jeg på jer brødre i Det Aronske Præstedømme, og hvordan I er blevet undervist dels af jeres mødre ligesom Helamans 2.000 unge krigere,[10] dels af jeres omsorgsfulde fædre og præstedømmeledere. Jeg tænkte på hvordan, I følger deres gode eksempel, hvordan I disciplinerer jer selv, og holder jer vågne og villige til at tjene jeres Herre og Mester, efterhånden som han vælger og kalder jer.

Som I vokser op og modnes, ønsker I, og fortjener I mere frihed til at leve livet på jeres måde, samt at træffe jeres egne valg. Det bør I gøre.

Vores håb og bøn er, at I vil vokse op og være stærke og lydige i troen, samt at I, ligesom den unge Jesus vil gå »frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[11]

Vi opfordrer jer til at være lydige og trofaste i jeres præstedømmelige pligter. I jeres ungdom har Gud givet jer myndighed til at virke i hans navn. Det Aronske Præstedømme vil berede jer til den dag, da I vil være rede til at modtage Det Melkisedekske Præstedømmes højere myndighed. Forbered jer omhyggeligt til den velsignelse ved nu trofast at højne jeres Aronske Præstedømme.

Tjen pligtopfyldende i hvilken som helst kaldelse, I modtager. Tilbered, velsign og omdel i værdighed den hellige nadver. Vær omhyggelig med at indsamle fasteofferet, for derved at hjælpe jeres biskop med at tage sig af de nødlidende.

Pas vedholdende jeres hjemmelærerarbejde. At være hjemmelærer er en udmærket forberedelse til missionstjenesten.

Deltag regelmæssigt i alle jeres møder. Studer skrifterne, bed dagligt og betal jeres tiende.

Hvis I vil være lydige bærere af Det Aronske Præstedømme, kan jeg love jer, at når I ordineres som ældster i Det Melkisedekske Præstedømme, vil I være rede til frygtløst og overbevisende at forkynde Jesu Kristi evangelium som missionærer. I vil være bedre forberedte til de udfordringer og privilegier, I vil få, i forbindelse med ægteskab og faderskab. For at hjælpe missionærerne med at forblive trofaste og lydige, giver vi dem en lille håndbog. Vi beder dem om altid at have den på sig samt at læse fra den hver dag. Vi har også udarbejdet en håndbog for vores unge mænd og unge piger. Dens titel er: *Til gavn og styrke for de unge*. Vi beder jer om at have den på jer, ofte at slå op i den og at leve i overensstemmelse med de råd, den indeholder. Dette råd kan beskytte jer mod det onde og hjælpe jer med at være lydig, selv når det er svært at være lydig.

Efterhånden som I opbygger jeres liv i lydighed mod evangeliet og stræber efter at nå jeres mål, bliv da ikke mismodige over midlertidig tilbagegang og skuffelse. Husk, at »det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting.«[12] I vil vokse og lære ved at overvinde trængsler. Herren har opfordret os alle til at holde budene og »holde ud indtil enden.«[13]

I unge mænd har uden tvivl lært, at lydighed ikke altid er let. Faktisk kan den undertiden føles kvælende, ubehageligt eller endog rent ud umuligt. »Men for Gud er alting muligt.«[14] Du kan være lydig. Du kan overvinde Satan og overvinde fristelse. Gud »vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under.«[15] Herren forventer intet af jer, som I ikke kan klare. Husk Nephis tro, da han bevidnede, at »Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.«[16]

Vi lever i en verden fyldt med ondskab. Rundt om os hvirvler stridens, ufredens, fristelsens og syndens vinde. »Præstedømmet er et skjold mod fristelsen, det motiverer og inspirerer unge mænd til de ypperste og ædleste gerninger. Enhver ung mand, hvad enten han besidder embedet som diakon, lærer eller præst, er en tjener for Herren Jesus Kristus.«[17] Hvordan kan vi tjene ham, medmindre vi er fri fra jordelivets synder? Nogen mener fejlagtigt, at det er umuligt at undgå verdens synder. For at undgå det onde forsøger nogle få at isolere sig fra samfundet. Frelseren bad: »Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.«[18] Det er også vores bøn for jer unge mænd.

Villig lydighed er en vedvarende beskyttelse mod Satans besnærende og tillokkende fristelser. Jesus er vores fuldkomne eksempel på lydighed. Lær at gøre, som han gjorde, da Satan fristede ham i ørkenen. Selv om han var svækket af at faste, lød hans svar hurtigt og fast: »Vig bort Satan!«[19] Ældste Neal A. Maxwell har udtalt følgende vedrørende Frelserens eksempel med hensyn til at modstå fristelse: »Jesus var klar over de store fristelser, som han blev udsat for, men han tog dem ikke op til fornyet overvejelse. I stedet forkastede han dem med det samme. *Hvis vi bevæger fristelser, vil de inden længe bevæger os!*«[20] Når Satan kommer for at kalde på jer, så kast ham ud så hurtigt som muligt. Lad end ikke fristelsen begynde at bevæger dig.

Jeg bønfalder jer unge brødre i præstedømmet om at hæve jer over den umoralens forbandelse, der plager jorden. Hæv jer over pornografiens, sjofelhedens og urenhedens snavs. Vær dydige og kyske. Støt jeres unge søstre i evangeliet ved at respektere deres fremspirende kvindelighed og beskyt deres dyd. Opfør jer altid i overensstemmelse med Guds befalinger, når I er sammen med dem. I ønsker, at jeres veninder skal være rene og uskyldige. Ligesom I helt sikkert ville beskytte jeres egen søsters kyskhed, beskyt da ligeledes kyskheden hos jeres søstre i Guds familie.

Hvis du begår en fejltagelse, kan du opnå tilgivelse gennem oprigtig ydmyg omvendelse. Gud tilgiver. Det er et mirakel, som er blevet gjort mulig gennem hans Søns Jesu Kristi sonoffer. Men fejltagelser, der synes små for dig, kan, hvis de ikke rettes, få enorme konsekvenser.

Det Første Præsidentskab har meget tydeligt udtalt, at alvorlige synder, især umoral, kan gøre en ung mand uegnet til at udføre en mission. Jo, omvendelse er mulig, men privilegiet og velsignelsen ved at udføre en fuldtidsmission for Herren kan mistes gennem overtrædelse. Korte øjeblikkes ulydighed i et ellers fremragende liv, kan bringe dette betydelige privilegium og denne velsignelse i fare. Brødre, vær altid på vagt!

Selv om en kærlig Gud har sørget for en vej til omvendelse, kan du simpelthen ikke spilde tid på overtrædelse. Synd sårer sjælen. Helbredelsen sinker din fremgang og optager den tid, der kunne være brugt på produktiv tjeneste og fremgang. Herren har brug for jer trofaste og værdige unge mænd, nu og i fremtiden, til at kæmpe mod Satans styrker, der hærger jorden.

Lad mig fortælle om en oplevelse fra min egen ungdom, en oplevelse der belærte mig om vigtigheden af adlyde og at udføre selv de mindste ting godt. Jeg elskede at spille amerikansk fodbold i skolen og i universite-

Assembly Hall på Tempelpladsen er en af de bygninger, hvor konferencegæster, der ikke kunne komme ind i Tabernaklet, kan se konferencen på store TV-skærme.

tet. Jeg ønskede at blive en god sportsmand. Jeg husker især en bestemt kamp. Vores universitetshold skulle spille mod et hold fra University of Colorado i en kamp om universiteternes mesterskab. Vi var veltrænede og godt forberedte.

Stjernen på Colorados hold var Byron »Whizzer« White, der var en kendt fodboldspiller og en eventyrlig sportsmand. Han var hurtig, alsidig og stærk i sin rolle som quarterback. Hans sportsmæssige mod var legendarisk. Han intellektuelle evner var lige så imponerende. Han blev senere Rhodes scholar, og blev fornylig pensioneret efter at have været tilknyttet USAs højesteret.

Vores dygtige træner var Ike Armstrong. Hans advarsler før kampen bestod af to enkle instruktioner: 1: Spark ikke bolden hen til Whizzer White, og 2: Lad ham aldrig slippe gennem jeres forsvarslinie.

Vi fulgte hans instruktioner, og Colorado fik ikke scoret i hele første halvleg. I begyndelsen af anden halvleg scorede Whizzer White et field goal. Vi svarede igen med en touch down og fik også det ekstra point. Vi førte med 7-3 ved udgangen af tredje quarter.

I begyndelsen af fjerde quarter sparkede vi bolden nedad banen. Bolden fløj helt ned i hjørnet i nærheden af deres baglinie. Whizzer White greb bolden 15 m fra baglinien og løb 10 m tilbage for at undgå de forreste af vore spillere. Så løb han med den hurtighed, styrke og smidighed, som han var kendt for, op ad banen og løb uden om hver eneste spiller på vores hold. Jeg nåede kun lige at røre ham med min lillefinger. Han løb fra den ene ende af banen til den anden og scorede en touch down. Vidunderligt for Colorado, men skuffende for os.

Senere i fjerde quarter dykkede Whizzer rundt om sin egen højre fløj og rundt om vores forsvarslinie. Han løb 57 m med bolden og scorede endnu en touch down. Kampen sluttede 17-7. Colorado vandt kampen og mesterskabet.

Selv om vi tabte, lærte jeg betydningen af konstant lydighed mod detaljerede instruktioner fra vore ledere. Da vi ikke adlød vores træners to advarsler før kampen i to situationer – to korte forløb i en ellers fremragende indsats – tabte vi kampen og mesterskabet. Det var alt, hvad det krævede for, at vi mistede noget, vi havde arbejdet så hårdt for at opnå.

Jeg bevidner for jer, mine brødre, at jeres himmelske Fader elsker jer og ønsker, at I skal modtage enhver velsignelse, han har til sine børn, herunder velsignelserne lykke og fred. Vi, lederne af Herrens Kirke, elsker jer. Vi beder oprigtigt og vedholdene for jer. Jeres ledere i jeres ward og grene og i jeres stave og distrikter elsker jer ligeledes og beder for jer. Jeres forældres bønner og kærlighed for jer overgår alt. Vi ønsker alle, at I skal have fremgang i dette liv, og at I skal kvalificere jer til at modtage den største af alle Guds gaver – evigt liv i det celestiale rige. For at I kan opnå jeres mål i dette jordiske liv og gøre jer værdige til evige velsignelser, må I lære at adlyde. Der er ingen anden måde. Lydighed bibringer jeres liv stor styrke og kraft.

Ældsterne Kwok Yuen Tai og Horacio A. Tenorio fra De Halvfjerds.

Evangeliets befalinger stammer fra en mild, kærlig Fader, hvis love er givet for at gøre os lykkelige, beskytte os og hjælpe os til at undgå den smerte og ulykke, som altid er resultatet, når vi giver efter for Satan og giver efter for fristelse. »Ugudelig har aldrig været lykke.«[21] Gud er i sandhed vores kærlige Fader. Alt hvad han gør, er til vores bedste. Han kender alting. Han kender os meget bedre, end vi kender os selv, og han ved, hvad der er bedst for os.

Må Herren velsigne hver enkelt af jer, I specielle unge mænd, med styrke og mod til at adlyde hans vilje, samt til at forberede sig omhyggeligt til det værk og den glæde, der venter forude, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. L&P 20:59.
2. L&P 4:2.
3. L&P 6:6.
4. Salmer og Sange, 1993, nr. 164.
5. L&P 50:22.
6. Se Joh 15:16.
7. Alma 7:23.
8. Alma 37:35.
9. Ezra Taft Benson, Missionpræsidenternes seminar, juni 1988; se Teachings of Ezra Taft Benson (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), s. 26.
10. Se Alma 56:47-48.
11. Luk 2:52.
12. 2 Nephi 2:11.
13. L&P 14:7.
14. Matt 19:26.
15. 1 Kor 10:13.
16. 1 Nephi 3:7.
17. Joseph L. Withlin, A Heritage of Faith (Salt Lake City: Deseret Book Co, 1964), s. 78.
18. Joh 17:15.
19. Matt 4:10.
20. Se Neal A. Maxwell, Stjernen, juli 1987, s. 64.
21. Alma 41:10.

Husk dine pagter

Ældste Charles Didier
De Halvfjerds Præsidium

Der er altid en sammenhæng mellem at huske, at handle og at være lykkelig samt mellem at glemme, ikke at handle og at være ulykkelig.

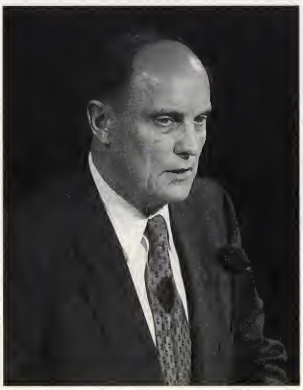

Som medlemmer og ledere i denne kirke bliver vi ofte beskrevet som »altid på vej til eller fra et møde.« Det er generelt set sandt, men vi må huske, hvorfor vi gør det. Herren minder os gennem åbenbaring om, at når vi er samlet, som vi er her i aften, skal vi belæres og opbygges, så vi kan vide, hvordan vi skal handle efter Herrens love og befalinger (se L&P 43:8-9). Hvor vigtigt er det at huske disse instruktioner?

At huske er at erindre, gemme i hukommelsen til senere brug eller overvejelse. Jeg husker noget, for at jeg kan bruge det senere for at opnå et bestemt formål eller resultat. For skoleelever som jer unge mænd vil det sige, at I lærer kendsgerninger og oplysninger udenad for at bestå en eksamen, som fører til gode karakterer og lykke. I har måske også erfaret – måske ved sørgelig erfaring – at når vi glemmer, ophører vi med at huske, og det fører til dårlige karakterer og sorg. Der er altid en sammenhæng mellem at huske, at handle og at være lykkelig samt mellem at glemme, ikke at handle og at være ulykkelig.

Processen er naturligvis den samme, når det gælder åndelighed. Jeg erindrer evangeliet og pagterne, og jeg handler eller deltager. Jeg forpligter mig og modtager de velsignelser, der er forbundet med pagterne eller befalingerne. Hvis jeg glemmer min tro og mine pagter og ikke forpligter mig og arbejder på min frelse, går jeg glip af de lovede velsignelser.

Jeg har overvejet denne åndelige læreproces i mit liv, og jeg vil gerne fortælle jer om nogle af mine minder som nyomvendt til Kirken. Dette kan måske hjælpe nogen – ung eller gammel – med at lære, hvordan man i alle forhold kan »stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosiah 18:9).

Det hele begyndte på min dåbsdag. Jeg var 22 år og gik på universitetet. Jeg stod i en lille gruppe, som samledes ved et svømmebassin i Bruxelles i Belgien. Dengang havde vi ikke en kirke. Der var intet dåbsbassin, ingen biskop, kun to missionærer og nogle få medlemmer af grenen til at støtte os. Jeg havde ingen familie med mig. Det var det første skridt ind i det kendte og i det ukendte. Det kendte var et sikkert vidnesbyrd om Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser; om Joseph Smith, en profet; om Mormons Bog; og om Kirken, den eneste sande kirke. Det ukendte skulle stadig opdages og opleves.

Det ukendte begyndte at dukke frem, da jeg modtog præstedømmet efter dåben. I henhold til retningslinierne dengang skulle en nyomvendt næsten gennemleve dommens dag for at modtage præstedømmet. Der gik tre måneder, før jeg blev interviewet og ordineret til diakon. Den søndag morgen stod jeg så foran nadverbordet for at omdele symbolerne på Herren Jesu Kristi forsoning. Jeg husker stadig omgivelserne, som var meget anderledes end de overdådige udsmykninger i den kirke, hvor jeg tidligere havde kommet. Spisestuen i et hjem var blevet ombygget til mødesal for nadvermøder, der kun blev overværet af ganske få medlemmer. Det var min første erfaring med at være min kaldelse i præstedømmet. Ni måneder senere blev jeg ordineret til lærer, og jeg lærte at undervise og våge over de få medlemmer af grenen midt i deres stridigheder og op- og nedture.

Det var også en spændende tid, hvor deltagelse i præstedømmemødet bestod i at sidde i en cirkel med to missionærer og to andre brødre, hvor vi læste fra et duplikeret stykke papir. Det var lektionen. Der var ingen studievejledning for præstedømmet, og kun 20 afsnit af Lære og Pagter var oversat til fransk. Den Kostelige Perle havde vi ikke, men det vigtigste var, at vi havde hele Mormons Bog. Vi lod denne vidunderlige bog gå fra hånd til hånd og lærte om pagter og Herrens lærdomme og hans lære. Punkt for punkt, sten for sten, opbyggede jeg min åndelige hukommelse og var åndeligt lykkelig.

Der gik yderligere fire måneder, og jeg blev ordineret til præst. Nu stod jeg på den anden side af nadverbordet. Omgivelserne var de samme, men jeg følte mig anderledes. Det gjorde indtryk på mig, at nu velsignede jeg symbolerne på forsoningen og lærte udenad »at de må spise det til minde om din Søns legeme og vidne for dig... og altid erindre ham og holde hans bud... så hans Ånd altid må være hos dem« (L&P 20:77). Det var en uforglemmelig oplevelse, og jeg kan stadig se det for mig i dag, når jeg som generalautoritet velsigner nadveren.

To år gik efter min dåb, og dagen kom, hvor jeg modtog Det Melkisedekske Præstedømme og blev ordineret til ældste. Missionspræsidenten lagde atter sine hænder på mit hoved. Myndighed og kraft til at handle i Herrens navn blev overdraget. Det blev modtaget ved en fælles aftale med en ed og en pagt. Eden repræsenterede forsikringen om, at aftalens løfter ville blive holdt af begge parter; pagten repræsenterede, at aftalens betingelser ville blive opfyldt.

Når jeg mindes min forberedelse i præstedømmet til Herrens tjeneste, kan jeg se, hvordan ihukommelse af mine pagter hjalp mig med at ære og forstørre min kaldelse i præstedømmet, med at holde befalingerne og med at bringe åndelig lykke ind i mit liv som forberedelse på evigt liv.

I disse prøveår glemte mange af mine unge venner i Kirken deres pagter, og en efter en vendte de tilbage til verden. Verden står altid mellem mennesket og Gud og repræ-

senterer to alternativer, men kun et rigtigt valg.

Hvordan kan vi blive styrket ved at træffe valget at tjene Herren? Ved ganske enkelt at fokusere på Jesu Kristi lærdomme, som vil sikre frelse for dem, der husker dem, accepterer dem og handler derefter. Hvordan fungerede denne proces for mig?

Som ung overvejede og lærte jeg læren om evigt ægteskab og en evig familie. Dette interesserede mig meget og var en afgørende faktor i min omvendelse. Jeg havde set mine forældres ægteskab blive opløst; jeg havde set sorgen, når nogen døde uden åndelig kundskab, og venner, der blev gift uden templets ordinanser. Jeg ønskede at undgå disse tragedier.

Hvad er det for en lære? I Bibelen står der, at Adam blev skabt, men han var alene. Vi læser: Men Adam »fandt ikke en hjælper, der svarede til ham« (1 Mos 2:20). Derfor skabte Herren kvinden – ikke en anden mand – og befalede, at de skulle være forenede i ægteskabets hellige bånd. Den første guddommelige, retskafne og forordnede forening af mand og kvinde blev beseglet med disse ord: »En mand... binder sig til sin hustru« (1 Mos 2:24). Dette er den fastlagte lære, og den vil aldrig ændre sig. Den er gentaget i nutidig åbenbaring: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden« (L&P 42:22). Denne forening besegles med det evige præstedømmes myndighed i en hellig ordinanse, tempelbeseglingen. Den kaldes også den nye og evige ægteskabspagt, og dens formål er at binde par sammen på jorden og bringe dem til fylden af ophøjelse i Guds rige i livet herefter. Derefter blev Adam og Eva også befalet at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden. »Adam gav sin kvinde navnet Eva, for hun blev mor til alle mennesker« (1 Mos 3:20).

Den korrekte opfattelse af ægteskab og familien, den enhed, som består af ægtemand, hustru og børn, der er beseglet til hinanden, blev indstiftet i begyndelse af Gud for at skabe evige familier. Dette grundlæggende princip blev min vision og mit mål og også en realitet, da min ægtefælle og jeg blev beseglet i templet i Zollikofen i Schweiz. Som ægtemand og far og senere som bedstefar var jeg og er stadig ansvarlig for udvikling, timelig forsørgelse, beskyttelse og frelse for min familie.

En anden afgørende faktor i min omvendelse var Kirken som guddommelig institution, der blev ledet af præstedømmets myndighed. Det gav mig den ramme, jeg havde brug for at støtte mig til som medlem af denne pagtsgruppe. Jeg kunne ikke frelse min familie alene.

Ældste John A. Widtsoe skrev: »Kirken, samlingen af personer med samme intelligente tro og ønske og skikke, er det organiserede redskab, hvorigennem Gud arbejder med sine børn og åbenbarer sin vilje. Desuden skal myndigheden til at handle på Guds vegne ligge i én organisation og ikke uafhængigt i hvert enkelt menneske. Kirken har gennem præstedømmet denne myndighed til gavn for mennesket« (*Priesthood and Church Government*, Deseret Book Co., 1939, s. 180).

Kirken giver en enestående støtte til enkeltpersoner og familier til at gøre det, de ikke kan gøre selv, som fx de nødvendige frelsende ordinanser. Den bringer timelig hjælp i svære tider. Den er også et forskningslaboratorium uden for hjemmet, hvor vi kan tjene, lære og øve os i Kristi rene kærlighed.

Jeg har også i denne kirke lært, at præstedømmet har en patriarkalsk orden, og at hos Gud hersker der orden.

Han er øverst, og efter dette mønster overdrages præstedømmet til værdige mænd, så de kan præsidere i deres hjem og i deres familier. Ægtemanden og faderen, en patriark, skal præsidere i retfærdighed og anvende præstedømmets kraft til at velsigne sin hustru og familie. Mand og hustru er partnere i ledelsen af familien, og de handler begge i en fælles ledelse og er afhængige af hinanden. De er forenede i visionen om deres evige frelse, den ene bærer præstedømmet, den anden ærer og nyder velsignelserne deraf. Den ene er ikke over- eller underlegen i forhold til den anden. De har hver især deres ansvar og handler i deres respektive roller.

Der kunne siges meget mere om præstedømmet, og hvor enestående det er, den guddommelige opgave overdraget til mennesket, hvorigennem han handler i frelsesplanen. Det centrale er, at deri er Faderens sande lære, de uomstødelige korrekte principper for at styre os selv samt kundskab til at handle i henhold til de love og befalinger, vi har modtaget.

I denne tid med stigende individualisme og egoisme har meninger nu større vægt end kendsgerninger og lærdomme; holdningerne fremhæver personligt valg frem for andre værdier og principper; og sproget lyder typisk: »Jeg har ikke brug for nogen til at fortælle mig, hvordan man bliver frelst; jeg har ikke brug for profeter, seere og åbenbarere til at fortælle mig, hvad Gud forventer af mig; jeg har ikke brug for at gå i kirke, høre på taler eller blive udfordret.«

I dag udfordres præstedømmet og Kirkens autoritet af verden og tilmed af nogle medlemmer, som mener, at den latinske vending *vox populi, vox Dei* kan overføres direkte til Kirken med »folkets stemme er Guds stemme.« Reklamesloganet »Gør det på din måde« gælder bestemt ikke i Guds frelsesplan for sine børn, hvor vi læser at selve årsagen til frafald er, når »enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede« (L&P 1:16). Hvordan overvinder man fristelsen til at gøre det på sin egen måde, til at tilfredsstille sine egne behov og til at følge verdens tendenser?

Et af mine enkle svar i aften er altid at erindre jeres pagter, at handle efter dem og forpligte sig over for dem. Dette mønster, som hele tiden gentages i skrifterne, er et klassisk undervisningsmønster, der forbereder os til evigt liv. Det er centreret omkring Kristus og hans lærdomme og lære. Jeg vil altid huske dem.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus lever, at dette er den eneste sande kirke, at Guds Søns præstedømme findes heri, og at profeter, seere og åbenbarere, som præsiderer over denne kirke, er udpeget til at bevare Jesu Kristi rene lære og myndigheden i hans præstedømme til frelse for hans folk. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Vogt mine får«

Ældste Richard P. Lindsay
De Halvfjerds

De af os, som er betroet at være hyrder for Herrens dyrebare flok... skal være hos lammene, når der er brug for os.

Ældste Wirthlin, jeg overværede den kamp og brugte 10 cents for at se den fantastiske løbetur. Men jeg tilgiver dig, at du ikke tacklede Whizzer White. Sammen med ældste Wirthlin vil jeg gerne tale til den store hær af unge bærere af Det Aronske Præstedømme og især til dem, der i denne vanskelige tid ved guddommelig åbenbaring er kaldet til at være deres præstedømmeledere. Jeg har hele livet følt dyb taknemmelighed til lederne for Det Aronske Præstedømme, som tidligt i mit liv har velsignet mig på måder, som jeg aldrig vil være i stand til at gengælde. Disse gode mænd bidrog til at udfylde tomrummet efter min far, som i næsten hele sit ægteskab var wardets biskop, og som gik bort efter kort tids sygdom, da jeg var fem år gammel.

Nogle år senere, da jeg i 1940 var diakonernes kvorumspræsident i wardet, modtog jeg et brev fra Kirkens Præsiderende Biskopråd underskrevet af LeGrand Richards, Marvin O. Ashton og Joseph L. Wirthlin. I brevet stod bl.a.: »Kirkens Præsiderende Biskopråd lykønsker præsidentskabet for diakonernes kvorum i Taylorsville Ward for at have opnået mere end 90% tilstedeværelse ved præstedømmemøder og nadvermøder i 1939.« Brødre, kan I forestille jer virkningen af dette brev på de unge bærere af Det Aronske Præstedømme i vores ward ude på landet og på de tre 13-årige diakoner, som udgjorde kvorumspræsidentskabet. Fra det øjeblik blev disse mænd i Det Præsiderende Biskopråd mine helte.

Når jeg som voksen tænker tilbage, erkender jeg, at dette brev for en stor dels vedkommende skyldtes et trofast og samvittighedsfuldt biskopråd, hvis andenrådgiver havde ansvaret for diakonernes kvorum, og som ofte sad i råd med os ved vores ugentlige kvorumspræsidentskabsmøde. Han var *altid* til stede noget af tiden ved vores ugentlige kvorumsmøde. Vores kvorumsvejleder var den type ydmyge leder, som jeg forestiller mig, Frelseren forsøgte at hjælpe Peter med at blive, da han formanede den snarlige leder for Kirken: »Og når du engang vender om, så styrk dine brødre« (Luk 22:32).

Når vi hver søndag morgen sad i det dårligt oplyste kælderlokale i en kirke opført i det 19. århundrede, udøste denne kvorumsvejleder for diakonerne sit hjerte til sin unge flok af ivrige unge. Med rene ord og masser af kærlighed fortalte han os om det tåbelige ved at bruge skadelige stoffer, således som Herren havde åbenbaret i visdomsordet. Han fremhævede for os behovet for at være ren i krop og sjæl i vores egen tilværelse og for at være værdige til at tjene Herren på mission. Ved passende lejligheder bar han med tårer i øjnene sit ydmyge vidnesbyrd for medlemmerne af diakonernes kvorum om Frelserens guddommelighed og Joseph Smiths profetiske mission.

Han lærte os gang på gang, at vi var vores brors vogter, og at formålet med kvorummet var at velsigne hvert medlems tilværelse. Han fremhævede, at når vi omdelte nadveren, eller indsamlede fasteoffer eller huggede brænde for enkerne i wardet, så gjorde vi netop det, som Herren ønskede, vi gjorde. Da et medlem af kvorummet fra en mindre aktiv familie var syg i længere tid og ikke kunne overvære præstedømmemødet, tog vi til hans hjem, hvor han modtog den ugentlige præstedømmeundervisning og fællesskab med kvorumsmedlemmerne. Da et andet mindre aktivt medlem fra et hjem med en enlig forælder, der ikke var medlem af Kirken, ikke viste sig, blev præstedømmemødet også afholdt i hans hjem. Begge disse unge mænd har senere velsignet talrige medlemmer af Kirken, da de blev kaldt til stillinger i Kirken med store ansvar.

På vej til et konferencemøde hilser ældste Boyd K. Packer fra De Tolvs Kvorum, *til venstre*, på ældste Monte J. Brough fra De Halvfjerds' Præsidium, *til højre*, og ældste Kenneth Johnson fra De Halvfjerds.

Mange år senere stod jeg ved denne kære kvorumsvejleders hospitalsseng, da han var ved at ombytte dette liv med evigheden. På trods af betragtelige smerter ønskede han at bruge det korte øjeblik til at lade mig gennemgå de aktuelle forhold for hver enkelt af diakonerne, som havde tilhørt dette velsignede kvorum mere end 30 år tidligere.

Hans liv opfyldte bogstaveligt Frelserens instruktion til Peter på bredden af Tiberias Sø i hans sidste formaning til sine apostle: »Vogt mine lam – Vær hyrde for mine får – Vogt mine får« (se Joh 21:15-17).

Kampen om vor himmelske Faderes dyrebare fårs og lams sjæle raser i hvert eneste af jordens hjørner.

En stadig mere eftergivende kultur, der er kraftigt påvirket af medierne og især TV, har udsat os alle og især de unge til at ligge under for en total mangel på moralske normer. Amerikansk TV har i mange tilfælde næsten egenhændigt fjernet alt vulgært fra den moderne kultur ved at gøre det til »normen.« Resultatet er en massekultur drevet frem af profitmagere, som udnytter efterspørgslen efter smagløshed, pornografi og tilmed barbariske handlinger. Sådanne påvirkninger kan ikke undgå at have en nedbrydende virkning på vore unges religiøse overbevisning og moral.

Denne tilstand blev forudset af profeterne i Bibelen og Mormons Bog. Og sådan er verden, hvori de trofaste bærere af Det Aronske Præstedømme i vor tid må leve, og som de skal gennemføre tapre og sejrrige. Over for denne verdslige baggrund må ledere for Det Aronske Præstedømme kærligt række hånden ud og hjælpe hver enkelt ung mand med at:

- Bekende sig til Jesu Kristi evangelium og efterleve dets lærdomme.
- Ære sine kaldelser i præstedømmet.
- Tjene meningsfuldt.
- Forberede sig på at modtage Det Melkisedekske Præstedømme.
- Forpligte sig, forberede sig værdigt og udføre en hæderlig fuldtidsmission.
- Leve værdigt til at modtage templets pagter og berede sig på at blive en værdig ægtemand og far.

Brødre, sørg for, at præstedømmets kærlighed og fællesskab når ud til hver eneste dreng i kvorummet, og at hver eneste er med og får venner.

Siden søster Lindsay og jeg fornylig er vendt tilbage efter tre år i Afrika for Kirken, har vi forsøgt at genetablere forholdet til vore 23 børnebørn. Ved sådanne besøg er søster Lindsay og jeg ofte blevet bedt om at fortælle en godnathistorie, der er 1) sand, 2) spændende og 3) som de aldrig har hørt før. Alle bedstefædre til stede her i aften kan forstå udfordringen ved et sådant ønske. Men jeg kom i tanke om en sådan sand beretning, da vi fornylig besøgte en søn og hans hustru, som bor i Midtvesten med deres fem børn, bl.a. tre bærere af Det Aronske Præstedømme, en præst, en lærer og en diakon. Det var en beretning om deres far, da han var seks:

Jeg voksede op på landet ikke langt fra Salt Lake City, hvor det på grund af økonomien var nødvendigt at passe en række forskellige dyr. Mit yndlingsdyr var får, måske fordi de ikke skal malkes to gange om dagen – alle ugens syv dage.

Jeg ønskede også, at mine sønner skulle velsignes med at være hyrder for sådanne dyr. Vores ældste sønner fik hver et moderfår for at lære dem ansvar ved at tage sig af disse får og de lam, der forhåbentlig ville komme.

Vores næstældste søn, der lige var fyldt seks år, ringede begejstret til mig på kontoret en kold martsformiddag og sagde: »Far, prøv at gæt? Esther (det var hans moderfår) – Esther har lige fået to lam. Skynd dig hjem og hjælp mig med at passe dem.« Jeg pålagde Gordon at holde godt øje med lammene og sikre sig, at de fik noget modermælk. Så ville de klare sig. Senere på formiddagen blev jeg afbrudt af en ny opringning, hvor den samme lille dreng sagde: »Far, disse lam klarer sig ikke ret godt. De har ikke kunnet få mælk fra moderen, og de er meget kolde. Skynd dig hjem.«

Mit svar afspejlede lidt af den irritation, jeg følte ved at blive afbrudt i mit travle arbejde. Jeg svarede: »Gordon, lammene klarer sig. Du skal bare holde øje med dem, og når far kommer hjem, vil vi sørge for, at de får noget modermælk, og så vil alt være i orden.« Senere på eftermiddagen modtog jeg en tredje mere presserende opringning. Nu lød stemmen i den anden ende bønfaldende. »Far, du er nødt til at komme hjem nu. Lammene ligger ned, og den ene ser meget kold ud.« På trods af arbejdspres var jeg nu bekymret og forsøgte at berolige denne 6-årige ejer af moderfåret ved at sige: »Gordon, bær lammene ind i huset. Gnid dem med sækkelærred for at give dem varmen. Når far kommer hjem om lidt, vil vi malke moderen, give lammene mælk, og de vil klare sig.«

To timer senere kørte jeg ind i indkørslen og blev mødt af en dreng med tårevædede øjne, som bar et dødt lam i sine arme. Hans sorg var overvældende. Nu forsøgte jeg at gøre det godt igen ved hurtigt at malke moderfåret og forsøge at tvinge mælk fra en flaske ned i halsen på det meget svage, men stadig levende lam. På dette tidspunkt gik Gordon ud af værelset og kom tilbage med håb i sine øjne. Han sagde: »Far, jeg har bedt om, at vi ville være i stand til at redde dette lam, og jeg føler, at det vil klare sig.« Den triste fodnote til denne historie er, at i løbet af få minutter var det andet lam dødt. Med et udtryk, som jeg altid vil huske, så denne lille 6-årige dreng, som havde mistet begge sine lam, op på sin far, og med tårerne løbende ned af kinderne sagde han: »Far, hvis du var kommet, da jeg ringede første gang, kunne du have reddet dem begge to.«

Kære brødre i præstedømmet, de af os, som er betroet at være hyrder for Herrens dyrebare flok – vi skal være hos lammene, når der er brug for os. Vi skal med kærlighed undervise i principperne om tro og godhed og være retskafne eksempler for vor himmelske Faders lam. Hvert kvorumsmedlem skal være forberedt på sin fremtidige rolle som bærer af det hellige præstedømme i en verden, der er plaget af synd og desperat mangler beslutsomt moralsk lederskab.

Jeg efterlader mit vidnesbyrd om, at dette er Guds værk – det vigtigste værk i hele verden, vi kan engagere os i. At vi må være redskaber i hans hænder til at redde de dyrebare lam, som han gav sit liv for, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kraften i et godt liv

Ældste Marlin K. Jensen
De Halvfjerds

Når vi ser Kristi billede prentet i andre menneskers ansigter, hjælper det os til at leve, så det kan blive prentet i vores.

Brødre, jeg er taknemmelig for at være en del af denne store skare af præstedømmebærere. En vidunderlig lille gruppe af missionærer, som min hustru og jeg er så velsignede at arbejde sammen med i New York, Rochester mission, ligger mig også specielt på sinde. Idet jeg sikkert taler på vegne af alle missionspræsidenter og forældre til missionærer, ønsker jeg at sige til dem, mens jeg midlertidig er borte fra dem: »Arbejd nu hårdt, kør forsigtigt og opfør jer pænt!«

Alle vi, der bærer Guds præstedømme, er engagerede i den samme enestående sag – at hjælpe vor Fader i Himlen med at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket (Moses 1:39).

Denne opgave omfatter i al sin enkelhed, at vi kvalificerer os til velsignelserne ved Frelserens forsoning samt hjælper andre til at gøre det samme.

I årenes løb hvor jeg har kæmpet med mine svagheder og forsøgt på min egen måde at hjælpe andre med at overvinde deres, har jeg fået hjælp og motivation fra en række forskellige kilder. Især er jeg blevet hjulpet gennem personlig bøn, min kundskab om en interesseret kærlig Fader i Himlen, hans frelsesplan, skrifterne, templet og Helligåndens tilskyndelser. Men en mere umiddelbar indflydelse og inspiration har jeg i visse tilfælde modtaget gennem gode menneskers levnedsløb. Den kraft, der findes i et godt levet liv, imponerer og bevæger mig altid dybt.

Blandt mange eksemplariske liv i vores mindre historie som et folk, vil jeg blot komme med eksempler fra to. Den første er fra profeten Joseph Smiths liv.

En bitter vinter sad Joseph og halvtreds andre brødre i fængsel i Richmond i Missouri, mens de blev udsat store trængsler og kraftig kulde. En af deres største trængsler var at skulle udholde vagternes beskidte sprog og blasfemi, mens de pralede af deres ubeskrivelige grusomheder mod de hellige.

Ældste Parley P. Pratt skrev om en nat, da det var særligt slemt:

»Jeg havde lyttet, indtil jeg følte en sådan afsky, og var blevet så chokeret og forfærdet og var blevet så fyldt med en ånd af retfærdig vrede, at jeg næppe kunne afholde mig fra at rejse mig og irettesætte vagterne. Men jeg havde ikke sagt et ord hverken til Joseph eller nogen anden, selvom jeg lå lige ved siden af ham og vidste at han var vågen. Pludselig rejste han sig og talte med en tordenrøst, eller som en brølende løve. Han sagde følgende, så vidt jeg erindrer det:

'Ti stille, I djævle fra den evige afgrund. I Jesu Kristi navn irettesætter jeg jer, og befaler jer at tie.

Jeg ønsker ikke at leve et minut mere, hvis jeg skal udholde en sådan tale. Hold inde med denne tale eller også vil enten jeg eller I dø i dette øjeblik!'

Han tav. Han stod i frygtelig majestæt. I lænker og uden et våben. Rolig, fattet og ophøjet som en engel betragtede han de forskrækkede vagter, der havde sænket deres våben eller kastet dem fra sig, og mens de krøb sammen i et hjørne eller ved hans fødder, tryglede ham om tilgivelse og forblev tavse, til vagten blev skiftet.«

Ældste Pratt fortsætter:

»Jeg har i Englands retssale set dommere klædte i kapper og med kriminelle stående foran dem. Kriminelle, hvis liv afhang af et enkelt ord fra dommeren. Jeg har set en kongres, som under et højtideligt møde udarbejdede love for nationerne. Jeg har forsøgt at forestille mig konger, hoffer, troner og kroner og kejsere forsamlede for at afgøre rigers skæbner, men værdighed og majestæt har jeg kun set en gang, stående i lænker en midnat i et fangehul i en fjern landsby i Missouri« (*Autobiography of Parley P. Pratt*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1985, s. 178 -181).

Får dette billede af profeten Joseph, der modigt tog til genmæle mod ondskabens magter, ikke os til at gøre det samme?

Det andet eksempel er fra Willard Beans liv. En bemærkelsesværdig mand, som blev kendt som »Den kæmpende præst.« I foråret 1915 blev Willard og hans hustru Rebecca, der var nygifte, kaldet af præsident Joseph F. Smith til at tjene som missionærer »i fem år eller længere« i Palmyra i staten New York. Deres opgave var at bosætte sig i det nyligt erhvervede Joseph Smith-hjem og at opdyrke og retablere Kirken i det fjendtlige miljø, der stadigt eksisterede i Palmyra på den tid.

Ægteparret Bean blev forkastet af alle, da de bosatte sig i Smiths hjem. Folk fra byen ville hverken tale med dem eller betjene dem i forretningerne. Forbipasserende stoppede op foran huset og råbte sjofelheder. Deres børn fik anvist de bageste pladser i skolestuen og de andre børn i klassen undgik dem.

Willard, som var en dygtig sportsmand, og som havde vundet præmier som bokser, besluttede at forbedre Kirkens omdømme ved at arrangere en boksekamp i Palmyra. En boksering blev stillet op i et gammel operateater og Den kæmpende præst udfordrede alle besøgende til en boksekamp.

Da omsider aftenen for boksekampen oprandt, sad alle de stærkeste mænd i Palmyra på de første stolerækker. En efter en gik de op i ringen, blot for at blive båret ud igen efter nogle få sekunder! Dette fortsatte indtil den syvende udfordrer var blevet slået ud.

Bror Beans evne til at slås kom spontant til udfoldelse ved en anden lejlighed, da han en dag spadserede ned ad de uvenlige gader i Palmyra. En mand, der var ifærd med at

vande sin forhave, rettede pludselig vandslangen mod Willard og sagde spydigt: »Jeg forstår, at I tror på dåb ved nedsænkning.« Den friske atletiske Willard sprang over hegnet, der adskilte dem, og svarede: »Ja, og vi tror også på håndspålæggelse!« (Willard Bean, »*The Fighting Parson*,« s. 14).

Selvom bror Beans metoder var lidt uortodokse, og helt sikkert ikke i overensstemmelse med Kirkens nuværende godkendte missioneringsprogram, var de ikke desto mindre effektive. Indbyggerne i Palmyra begyndte tøvende at give efter og at acceptere familien Bean, som de gode mennesker, de var. Med tiden blev de inviteret til at deltage i de lokale trossamfunds møder samt til at deltage i de organisationer, der fandtes i samfundet på den tid. De etablerede en gren af Kirken og hjalp Kirken med at erhverve Cumorahhøj, Martin Harris og Peter Whitmers gårde. De »fem år eller længere,« som profeten havde kaldet dem til at være på mission, blev til næsten 25 år, før missionen sluttede. I løbet af den periode ændrede indbyggerne i Palmyra indstilling fra fjendtlighed til tolerance, derpå til beundring og slutteligt til at elske familien Bean. Den kraft, der ligger i at leve et godt liv, er i sandhed stor.

Jeg motiveres personligt i høj grad af de ydmyge skrevne og overleverede beretninger fra mine egne forfædre, som er gået i arv til mig. For eksempel stod min bedstefar som lille dreng tidligt op en julemorgen med store forventninger og kom ned fra loftet, hvor han sov, for at kigge i den strømpe, han havde hængt op ved ildstedet den foregående aften. Til sin forfærdelse så han, hvad hele hans jul ville komme til at bestå af det år – et bolsje! Han stod øjeblikkeligt overfor en tung afgørelse. Skulle han spise dette bolsje i et enkelt fantastisk udbrud af lækkersult, eller skulle han gemme det. Knapheden på sådanne lækkerier overbeviste ham åbenbart om, at han skulle gemme dette bolsje. Han slikkede forsigtigt det enlige bolsje nogle få gange, og pakkede det derpå ind i papir, og gemte det under sin madras. Hver efterfølgende søndag efter middag gik han hen til sin seng, fremdrog sin skat og nød et par behagelige slik. På denne måde fik han dette bolsje til at vare til et helt års nydelse.

Dette er helt klart ikke en beretning om heltegerninger. Og dog i disse tider med overforbrug og overflod er det på en måde meget inspirerende og styrkende for mig at vide, at en lille smule af min bedstefars sparsommelige blod flyder i mine årer.

Herren er helt sikkert klar over vores behov for at føle indflydelsen fra gode mennesker. Det var måske en årsag til, at han etablerede et system med kammeratskaber, som arbejder sammen om at tjene ham og hans børn gennem præstedømmet. Det er måske også derfor, han har sagt, at hvis »...nogen iblandt jer er stærk i Ånden, da lad ham tage den med, der er svag, så denne kan blive opbygget i al ydmyghed og også blive stærk« (L&P 84:106).

Jeg har personligt oplevet det gavnlige af en sådan læretid i præstedømmet. I mine aronske præstedømme-år, blev en mand, som i dag er en hvidhåret stavspatriark, min seniorkammerat, da jeg blev hjemmelærer. Under hans vise indflydelse og til trods for betragtelig modstand fra min side, lærte jeg for første gang at »...advare, forklare, formane, lære og indbyde alle til at komme til Kristus« (L&P 20:59). Da tiden senere kom, da jeg som 19-årig skulle på fuldtidsmission, behøvede jeg ikke at deltage i et missionærforberedelses-kursus. Jeg havde fået det! Jeg takker Gud for sådanne læremestres kærlighed og indflydelse.

Før jeg slutter, håber jeg, at I vil tilgive, at jeg omtaler min egen far og hans gode indflydelse i mit liv. I et halvt århundrede har jeg nu nydt godt af hans visdom, hans gavmildhed og hans godhed. Jeg er ikke sikker på, at jeg forstod den fulde rækkevidde af hans indflydelse, før jeg fornylig forberedte mig til at tage hjem efter det sidste møde ved stavskonference, som jeg var blevet bedt om at deltage i. En ældre bror kom op til mig fra forsamlingen for at træffe mig. Han takkede mig for at være kommet, og sagde derpå med tydelig henvisning til de mange gange, jeg må have citeret min far og henvist til hans belæringer i løbet af konferencemøderne: »Bror Jensen, hvis du nogen sinde bliver bedt om igen at besøge vores stav, hvorfor sender du så ikke blot din far!« Det er mit håb, at jeg på en eller anden måde, i ringe omfang må øve en lignende indflydelse til varig gavn for vore børns liv.

Listen over tapre mennesker, hvis liv har påvirket vores omfatter familiemedlemmer, missionærkammerater, venner, kirkeledere, lærere og kollegaer fra forskellige jobs. Nogle kender vi personligt, og andre kender vi kun af omtale. Hvad der er mindre indlysende, er den indflydelse vi har på andre menneskers liv. Denne gensidige påvirkning, er for mig en af grundene til, at et samfund af troende sidste dages hellige er et grundlæggende element i evangeliet. Det forklarer også, hvorfor vi opfører kirkebygninger snarere end eremitboliger.

Det er gennem gode menneskers liv, at vi i det mindste til en vis grad bliver bedre bekendte med det vigtigste af alle liv. Når vi ser Kristi billede prentet i andre menneskers ansigter, hjælper det os til at leve, så det kan blive prentet i vores.

Jeg takker Gud for den velsignelse, at vi alle kan opleve gode menneskers liv og beder til, at vi alle på en eller anden måde må tjene det samme formål i andre menneskers liv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmet – et helligt tillidshverv

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vor Herre Jesus Kristus ... er vores eksempel og vores vejleder. Vi må vandre i hans fodspor for at have succes i vore præstedømmekaldelser.

Hvilken ærefrygtindgydende tanke det er at grunde over den store skare af præstedømmebærere forsamlet her i Tabernaklet på Tempelpladsen og i hundredvis af bygninger over hele verden! Jeg beder oprigtigt om, at Ånden vil vejlede mine bemærkninger i aften.

Tilstedeværelsen af bærere af Det Aronske Præstedømme minder mig om dengang, jeg forlod Primary, hvor jeg havde lært trosartiklerne udenad. Derpå modtog jeg Det Aronske Præstedømme og embedet og kaldelsen som diakon. At omdele nadveren var et privilegium og at indsamle fasteoffer et helligt tillidshverv. Jeg blev indsat som sekretær i diakonernes kvorum, og i det øjeblik følte jeg, at min barndom var forbi, og at jeg nu var en ung mand.

I unge mænd, prøv at forestille jer det chok, jeg fik, da jeg deltog i et funktionærmøde ved vores wardskonference. Et medlem af stavspræsidentskabet bad først præstedømmelederne og lederne af hjælpeorganisationerne om at tale. Uden advarsel læste han mit navn og embede op og bad mig berette om min forvaltning og udtrykke mine følelser vedrørende min kaldelse som sekretær i diakonernes kvorum og funktionær i wardet. Jeg husker ikke, hvad jeg sagde, men en følelse af ansvar fyldte mig, og den har aldrig forladt mig siden.

Jeg håber oprigtigt, at hver diakon, lærer og præst er opmærksom på betydningen af sin ordination i præstedømmet. Det er hans privilegium at spille en vigtig rolle i hvert medlems liv, når han velsigner eller omdeler nadveren hver søndag.

Da jeg var i Det Aronske Præstedømme, syntes jeg, at vi altid sang de samme salmer ved præstedømmets formøde. Det var »Kom alle I Guds mænd,« »Så sikker en grundvold,« »Israel, Israel Gud nu kalder« og enkelte andre. Vore stemmer var ikke de bedste, og vi sang ikke højt, men vi lærte teksten udenad og huskede hver eneste salmes budskab.

Jeg kommer til at smile, når jeg tænker på en beretning, jeg hørte om bror Thales Smith og hans virke i et biskopråd med biskop Israel Heaton. Søster Heaton ringede til bror Smith en søndag morgen og fortalte, at hendes mand var syg og ikke kunne komme til præstedømmemøde.

Bror Smith nævnte dette for de forsamlede brødre den formiddag og bad den bror, som skulle bede, om at medtage biskop Israel Heaton i bønnen. Derpå bekendtgjorde han åbningssalmen: »Israel, Israel, Gud nu kalder.« Jeg formoder, der var flere smil end sure miner. Jeg kan fortælle, at biskop Heaton kom sig.

Præstedømmets formøde kan være kort, men bør afholdes i alle ward uden undtagelse. Det giver alle til stede en følelse af enhed, broderskabet i præstedømmet og en smuk påmindelse om vore vigtige pligter.

Alle, som bærer præstedømmet, har mulighed for at tjene vor himmelske Fader og hans børn her på jorden. Det er en modsætning til ånden ved at tjene, hvis man lever egoistisk for sig selv og ikke tager hensyn til andres behov. Herren vil vejlede os og gøre os i stand til at klare udfordringerne. Husk på hans løfte og råd: »Det højere eller melkisedekske præstedømmes magt og myndighed består deri, at det har nøglerne til alle åndelige velsignelser i kirken, og at det har ret til at modtage himmerigets riges hemmeligheder, at se himlene åbnede, at have forbindelse med den Førstefødtes forsamling og menighed, at nyde Gud Faderens og Jesu Kristi , den nye pagts mæglers, fællesskab og nærværelse.«[1]

For at fortjene denne velsignelse er det nødvendigt, at vi alle husker, hvem der giver alle gaver og alle velsignelser: »Sjæle er af stor værdi i Guds øjne«[2] er ikke en tom frase, men en himmelsk erklæring til vores oplysning og vejledning. Vi må altid huske, hvem vi er, og hvad Gud forventer, vi bliver. Denne perle ligger skjult i den herlige musical *Spillemand på en tagryg*, hvor bonden Tevje råder sine opvoksende døtre. Andre skuespil indeholder lignende tanker, der er vores overvejelse værd i vores forberedelse på at tjene.

Fra skuespillet *Camelot* kommer kommentaren: »Vold er ikke styrke, og barmhjertighed er ikke svaghed.« Fra *Shenandoah:* »Hvis vi ikke prøver, gør vi intet; og hvis vi intet gør, hvorfor er vi så her?« Eliza Doolittle, professor Henry Higgins elev i *My Fair Lady*, udtrykker således sin mening om oberst Pickering: »Forskellen mellem en pæn dame og en blomsterpige er ikke, hvordan hun opfører sig, men hvordan hun bliver behandlet. Jeg vil altid være en blomsterpige for professor Higgins, fordi han altid behandler mig som en blomsterpige og altid vil; men jeg ved, at jeg kan være en pæn dame for oberst Pickering, fordi han altid behandler mig som en pæn dame og altid vil.« Igen fra *Camelot* beder kong Arthur inderligt Genevieve: »Vi må ikke lade vore lidenskaber ødelægge vore drømme.« Listen er længere. I virkeligheden er hver eneste af disse glimrende betragtninger en omskrivning af vor Herre Jesu Kristi lære. Han er vores eksempel og vejleder. Vi må vandre i hans fodspor for at have succes i vore præstedømmekaldelser.

Lad mig i aften dele nogle vise ord med jer fra nogle medtjenere, som har arbejdet i vore rækker, men nu er gået videre til deres evige belønning.

For det første fra en klog stavspræsident til en ung biskop: »Dette arbejde er altopslugende, men husk altid disse tre råd for at være en god biskop: Giv den fattige mad,

hav ingen favoritter og tolerer ingen ugudelighed.« Om dette sidste råd sagde præsident Spencer W. Kimball: »Når vi taler om overtrædelse, så sæt et plaster på, der er stort nok til at dække såret – ikke større, ikke mindre.«[3]

For det andet gengav ældste ElRay L. Christiansen, dengang assistent til De Tolvs Råd, forud for dannelsen af staven i Toronto, Canada, i 1960 præstedømmelederne en erfaring fra sit eget liv, da han blev kaldet til at præsidere over staven East Cache i Logan, Utah. Han nævnte, at han og hans rådgivere mødtes for at drøfte, hvad stavens medlemmer havde størst behov for, og hvilke af evangeliets principper stavspræsidentskabet skulle fremhæve. Deres forslag varierede fra deltagelse i nadvermøderne til overholdelse af sabbatten og mange andre forslag derimellem. Til sidst blev de enige om, at det, staven havde størst behov for, var åndelighed. De forstod det rigtige i denne betragtning: *Når man taler om noget generelt, opnår man sjældent succes; men når man taler om noget specifikt, vil det sjældent gå galt.*

Præsident Christiansens og hans rådgiveres fire års-plan blev finpudset på fremragende vis. *1. år:* Vi vil øge medlemmernes åndelighed i East Cache Stake, ved at hver familie har familiebøn. *2. år:* Vi vil øge medlemmernes åndelighed i East Cache Stake, ved at hvert eneste medlem overværer nadvermødet hver uge. *3. år:* Vi vil øge medlemmernes åndelighed i East Cache Stake, ved at hvert eneste medlem betaler en ærlig tiende. *4. år:* Vi vil øge medlemmernes åndelighed i East Cache Stake, ved at hvert eneste medlem kommer sabbatsdagen i hu og holder den hellig.

Da det fire-årige program var afsluttet, var alle fire specifikke mål nået, men af endnu større betydning var, at åndeligheden blandt medlemmerne i East Cache Stake var blevet markant bedre.

Åndelighed opnås ikke blot ved at ønske, det kommer snarere ved at tjene stille og ubemærket. Herren rådede: »Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet.«[4] Da jeg for mange år siden overværede en distriktskonference i Ottawa i Canada, kaldte jeg to mænd fra en lille gren til at tjene i ansvarsfulde stillinger i Herrens tjeneste. Jeg nedskrev deres reaktion, der kom fra hjertet, og deler med jer i aften ordene fra for år tilbage. Fra John Brady: »Jeg har indgået pagter; jeg vil tjene trofast.« Fra Walter Danic: »Evangeliet er det vigtigste i mit liv; jeg vil tjene.«

Præsident John Taylor kom med et ret direkte råd til de af os, der bærer præstedømmet: »Hvis I ikke ærer jeres kaldelse, vil Gud holde jer ansvarlige for dem, I kunne have frelst, hvis I havde gjort jeres pligt.«[5]

Jeg føler på en måde, at hvis vi altid husker, hvem det er, vi tjener, og i hvis ærinde vi er, vil vi komme nærmere til den kilde til inspiration, vi søger – nemlig vor Mester og Frelser.

Præsident Harold B. Lee havde en mærkbar indflydelse på søster Monson og jeg og vore tre børn. Ved enkelte korte lejligheder talte han til hvert af vore børn – på en måde, der afspejlede dyb åndelighed, ægte interesse og inspirerede råd.

Vores yngste søn, Clark, skulle snart fylde 12 år, da vi tilfældigt mødte bror Lee på parkeringspladsen ved Kirkens kontorbygning. Han spurgte Clark, hvor gammel han var. Clark svarede: »Jeg fylder snart 12 år.«

Så kom spørgsmålet: »Hvad sker der, når du fylder 12 år.«

Svaret lød: »Jeg vil modtage Det Aronske Præstedømme og blive ordineret til diakon.«

Med et varmt smil og et lille klap sagde bror Lee: »Må Gud velsigne dig, min dreng.«

Vores datter Ann var ung teenager sammen med sin mor og jeg, da vi mødte bror Lee, og hun blev præsenteret. Bror Lee tog vores datters hånd i sin og sagde med et stort smil: »Du, min kære pige, er smuk både indvendig og udvendig. Hvilken vidunderlig ung kvinde, du er.«

Ved en mere alvorlig anledning mødte bror Lee mig en aften ved indgangen til LDS Hospital i Salt Lake City. Vi havde en aftale om at give min ældste søn Tom en velsignelse. Tom var da en stor teenager. Han skulle opereres, og det kunne blive alvorligt. Bror Lee tog min hånd, før vi gik op ad trapperne, så mig lige i øjnene og sagde: »Tom, der er intet sted, jeg hellere ville være lige nu end ved din side for at give din søn en hellig præstedømmevelsignelse.« Vi gik derfra hen til hans stue, hvor han sagde til min søn: »Vi skal nu give dig en velsignelse, ja, foretage en præstedømmeordinanse. Vi gør dette i ydmyghed, for vi husker profeten Joseph Smiths råd, hvor han sagde: 'Når de, som bærer præstedømmet, lægger deres hænder på en persons hoved i denne hellige ordinanse, er det det samme, som hvis Herrens hænder lægges på hovedet.'« Velsignelsen blev givet, operationen viste sig at være enkel; men vi havde lært noget, vi havde set en åndelig person og set et eksempel, vi kunne følge.

Brødre, der er titusinder af præstedømmebærere spredt blandt jer, som på grund af ligegyldighed, sårede følelser, generthed eller svaghed ikke i fuldt omfang kan velsigne deres hustru og børn – for slet ikke at tale om de mange andre, de kunne opløfte og velsigne. Det er vores pligt at skabe en forandring, at tage en sådan person ved hånden og hjælpe ham med at rejse sig og blive åndeligt rask. Når vi gør dette, vil deres hustruer velsigne vores navn, og taknemmelige børn vil undres over forandringen hos »Far,« mens liv forandres, og sjæle reddes.

Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, bydes velkommen til et konferencemøde af medlemmer af De Tolvs Kvorum.

Da jeg som medlem af De Tolv besøgte stavskonferencer, lagde jeg altid mærke til de stave, som havde været dygtige til at aktivere brødre, hvis talenter og lederevner havde ligget i dvale. Hver gang spurgte jeg: »Hvordan er det lykkes for jer? Hvad har I gjort, og hvordan gjorde I det?« En sådan stav var North Carbon Stake, da præsident Cecil Broadbent præsiderede. Syvogfirs mænd var blevet genaktiveret og var sammen med deres hustruer og børn taget til templet i Manti i løbet af et år. Da præsident Broadbent hørte mine spørgsmål, vendte han sig mod sin rådgiver præsident Stanley Judd, en stor og lun kulminearbejder, og sagde: »Det er præsident Judds ansvar i stavspræsidentskabet. Han kan svare.«

Jeg gentog mine spørgsmål til præsident Judd og sluttede med spørgsmålet: »Vil du fortælle mig, hvordan I gjorde det, så jeg kan fortælle andre om jeres succes?«

Med et smil svarede han: »Nej.« Jeg var rystet! Så sagde han: »Hvis jeg fortæller dig hvordan, så vil andre overgå vores rekord.« Med et glimt i øjet tilføjede han: »Men hvis du giver mig to billetter til generalkonferencen, vil jeg fortælle det.«

Han fik billetterne, og den vellykkede fremgangsmåde blev afsløret. Imidlertid mente præsident Judd, at aftalen fortsatte ubegrænset, så han bad om og fik to billetter til hver konference, indtil han blev ordineret til patriark.

Opskriften var generelt set den samme i alle stave, hvor denne del af værket gik godt. Den bestod af fire ingredienser: 1) arbejd på wardsniveau; 2) involvér wardets biskop; 3) sørg for inspireret undervisning og 4) forsøg ikke at koncentrere jer om alle brødrene på en gang, men arbejd hellere med nogle enkelte ægtepar ad gangen og få derefter dem til at hjælpe jer, når I arbejder med andre.

Aggressive salgsteknikker er ikke svaret i præstedømmets ledelse; svaret er snarere pligtopfyldelse, en stadig indsats, rigelig med kærlighed og personlig åndelighed, som tilsammen rører hjertet, tilskynder til en forandring og bringer Herrens sultne børn til hans bord. De, som har vandret i verdens vildmark, men som nu er vendt »hjem.«

For mange år siden reorganiserede jeg Star Valley Stake, dengang den legendariske leder, præsident E. Francis Winters, blev afløst. Han havde tjent trofast og fremragende i mange år.

Sabbatsdagen gryede, og medlemmerne kom fra nær og fjern og samledes i kirken i Afton, Wyoming. Hver eneste plads var optaget. Da det nye stavspræsidentskab var blevet opretholdt, gjorde jeg noget, jeg ikke havde gjort før. Jeg følte mig tilskyndet til at foretage et lille forsøg og sagde: »Vil alle, der har fået navn, er blevet døbt eller bekræftet af Francis Winters, være venlige at rejse sig og blive stående.« Mange rejste sig. Derpå fortsatte jeg: »Vil alle nu, som er blevet ordineret eller indsat af Francis Winters, være venlige at rejse sig og blive stående.« Endnu en stor gruppe føjedes til rækkerne af de stående. »Til sidst, vil alle, der har modtaget en velsignelse under Francis Winters hænder, være venlige at rejse jer og blive stående.« Resten rejste sig.

Jeg vendte mig om mod præsident Winters og sagde til ham med tårerne løbende ned ad mine kinder: »Præsident Winters, du ser her foran dig resultatet af dit virke som stavspræsident. Herren er tilfreds.« Mange hoveder nikkede bekræftende, og småsnøften kunne høres, da lommetørklæder blev hentet frem fra hver eneste taske og lomme. Det var en af de mest åndelige oplevelser i mit liv. Ingen i den store forsamling vil nogensinde glemme, hvad han eller hun følte i det øjeblik.

Da konferencens gøremål var forbi, blev der sagt farvel, og jeg begyndte at køre hjem. Jeg tog mig selv i at synge en af mine yndlingssalmer fra Søndagsskolen i min ungdom:

Tak for vor skole, vi hilser den dag,
da alle vil leve dig, Gud, til behag!
Tak for hver lærer, som virker med flid,
som lærer os rettelig bruge vor tid …

Søg da til Herren i ungdommen hen;
vor Fader i himlen er stedse vor ven;
stræb at bekæmpe hver spire af ondt
og leve et liv, der er sjæleligt sundt.

Og så sang jeg bogstaveligt talt rungende med på omkvædet:

Syng højt i jubelkor, stem i vor sang!
Syng til Guds ære med frydefuld klang!
Hil være dem, som det onde vil fly,
som elsker Guds rige og dér søger ly![6]

Jeg var alene i bilen – eller var jeg? Kilometerne svandt hurtigt. I tavshed reflekterede jeg over konferencen. Francis Winters, en bogholder på den lokale ostefabrik, en mand med begrænsede midler og et beskedent hjem, havde vandret ad den vej, som Jesus gik, og hvordan han ligesom Mesteren »færdedes overalt og gjorde vel!«[7] Frelserens beskrivelse af Nathanael, som han så på afstand, passede på præsident Winters: »Se, dér er sandelig en israelit, som er uden svig.«[8]

Brødre, min bøn i aften er, at vi alle, uanset hvilken stilling vi tjener i i Kirken, må gøre os fortjent til den blide berøring på vores skulder af Mesterens hånd og være værdige til den samme hilsen, som Nathanael modtog. At vi, når dette livs rejse er forbi, må høre disse guddommeligt udtalte ord: »Godt du gode og tro tjener,«[9] er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. L&P 107:18-19.
2. L&P 18:10.
3. Se *Faith Precedes the Miracle*, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1975), s. 178.
4. L&P 4:3.
5. I *Journal of Discourses*, 20:23.
6. *Sange*, nr. 86.
7. ApG 10:38.
8. Joh 1:47.
9. Matt 25:21.

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det Første Præsidentskab

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver

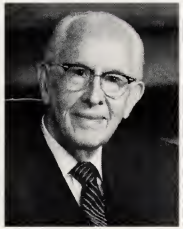

Præsident Ezra Taft Benson

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver

De Tolvs Kvorum

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

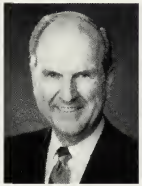

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

De Halvfjerds' Præsidium

Rex D. Pinegar

Carlos E. Asay

Charles Didier

L. Aldin Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

De Halvfjerds' Første Kvorum

Angel Abreo | Carlos H. Amado | Neil L. Andersen | Ben B. Banks | William R. Bradford | Ted E. Brewerton

F. Enzio Busche | John K. Carmack | D. Todd Christofferson | J. Richard Clarke | Spencer J. Condie | Gene R. Cook

Robert K. Dellenbach | Loren C. Dunn | Henry B. Eyring | Vaughn J. Featherstone | Jack H Goaslind | John H. Groberg

F. Melvin Hammond | Harold G. Hillam | Jeffrey R. Holland | F. Burton Howard | Marlin K. Jensen | Kenneth Johnson

L. Lionel Kendrick | Yoshihiko Kikuchi | Cree-L Kofford | Dean L. Larsen | Lynn A. Mickelsen | Alexander B. Morrison

Glenn L. Pace | James M. Paramore | Hugh W. Pinnock | Ronald E. Poelman | Hortinon Rector, Jr. | Hans B. Ringger

Earl C. Tingey | Robert E. Wells

De Halvfjerds' Andet Kvorum

Lino Alvarez | Dallas N. Archibald | Eduardo Ayala | C. Max Caldwell | Albert Choules jun. | Gary J. Coleman | Claudio R.M. Costa

Rulon G. Craven | LeGrand R. Curtis | Julio E. Dávila | John B. Dickson | Graham W. Davey | John E. Fowler | Lloyd P. George

In Song Han | Jay E. Jensen | Malcolm S. Jeppsen | W. Don Ladd | W. Mack Lawrence | Augusto A. Lim | Richard P. Lindsay

Merlin R. Lybbert | John M. Madsen | Helvécio Martins | James O. Mason | Gerald E. Melchin | V. Dallas Merrell | Joseph C. Muren

Stephen D. Nadauld | Dennis B. Neuenschwander | Jorge A. Rojas | Sam K. Shimabukuro | David E. Sorensen | F. David Stanley | Kwok Yuen Tai

Horacio A. Tenorio | Dieter F. Uchtdorf | J Ballard Washburn | Lance B. Wickman | Lowell D. Wood | Durrel A. Woolsey

Det Præsiderende Biskopråd

H. David Burton, Førsterådgiver | Merrill J. Bateman, Præsiderende biskop | Richard C. Edgley, Anden rådgiver

Ældste Robert D. Hales fra De Tolvs Kvorum og søster Hales.
Ældste Hales var tidligere den præsiderende biskop og blev opretholdt som medlem af De Tolvs Kvorum ved konferencemødet lørdag eftermiddag.

Gud står ved roret

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Lad det være klart for enhver, at Jesus Kristus står som leder af denne kirke, som bærer hans hellige navn. Han våger over den. Han leder den.

Fædrenes rene, stærke tro altid i vore hjerter bo. (Salmer og sange, nr. 37).

Jeg glæder mig over, at koret sang disse ord tidligere i mødet. Mine elskede brødre, dette har været et vidunderligt møde, hvor Herrens inspiration har gjort sig gældende. Jeg føler stærkt det store ansvar ved, at skulle tale til jer. Jeg føler min egen utilstrækkelighed og søger vejledning hos Herrens styrkende, inspirerende Ånd.

Det skaber en særdeles stor følelse af ydmyghed, når vi indser, at Det Melkisedekske Præstedømme, som vi bærer, er efter Guds Søns orden, og at vi skal stå til ansvar over for ham og vor evige Fader for det, vi gør, når vi udøver det ansvar, vi har fået. Det, jeg siger om mig selv i denne henseende, gælder lige så vel for alle andre, der har et embede i denne kirke og Guds rige. Det er ikke nogen enkel eller uvigtig sag at bære det hellige præstedømmes kappe, ligegyldigt i hvilket embede, på hvilket niveau eller med hvilket ansvar vi kaldes til at tjene. Alle denne kirkes medlemmer, der er gået i dåbens vande, er blevet en del af en hellig pagt. Hver gang vi tager Herrens nadver, fornyer vi denne pagt. Vi påtager os igen Herren Jesu Kristi navn og lover at holde hans befalinger. Han, for sin del, lover, at hans Ånd vil være hos os. Vi er, som bror Didier mindede os om, et pagtsfolk.

I eftermiddags fulgte vi den almene procedure med at opretholde Kirkens ledere. Det kan virke lidt som en tom gestus, men lad mig minde jer om, at det er en både alvorlig og vægtig handling, som Herren krævede i en åbenbaring, hvor han sagde:

»Og atter siger jeg jer: Det skal ikke tilladles nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftsmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere« (L&P 42:11).

Angående opretholdelse af ledere sagde præsident John Taylor engang:

»Vi rækker vor højre hånd op, når vi stemmer, som et tegn for Gud på, at vi vil støtte dem, vi stemmer for; og hvis vi ikke føler, at vi kan støtte dem, bør vi ikke række vor hånd op, for gør vi det, ville det være hyklerisk ... Når vi rækker hånden op på denne måde, er det et tegn for Gud på, at vi er oprigtige i det vi gør, og at vi vil støtte dem, vi stemmer for ... Hvis vi siger ja til at gøre noget, og så ikke gør det, bliver vi pagtsbrydere og svigter vore forpligtelser, som nok er de mest højtidelige og bindende, vi nogensinde kan indgå« (i *Journal of Discourses*, 21:207).

Dette princip gælder alle præstedømmekvorummer og alle andre organisationer i Kirken, hvor lederne bliver opretholdt af medlemmerne.

Opretholdelserne er næsten altid enstemmige overalt, som det også var tilfældet i eftermiddags, på grund af Kirkens accept af den erklæring, der findes i den femte trosartikel:

»Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og ved håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.«

Også her ser vi et betydningsfuldt og enestående element, som Herren har etableret i styrelsen af sin kirke. Retten til at udvælge ligger hos de øverste ledere på de forskellige niveauer. Men den udvælgelse skal opretholdes – det vil sige, accepteres og bekræftes – af Kirkens medlemmer. Denne procedure er særegen for Herrens kirke. Man søger ikke en stilling, man kæmper ikke for forfremmelser og fører ikke kampagner for at gøre opmærksom på sine dyder. Sammenlign Herrens måde med verdens måde. Herrens måde er stille, det er en fredelig måde, uden fanfare og store udgifter. Den er uden selvdyrkelse eller forfængelighed eller ambitioner. I Herrens plan ledes de, der har ansvaret for at vælge ledere af et overordnet spørgsmål: »Hvem vil Herren have?« Der er stille og eftertænksom overvejelse. Og der er megen bøn, så man kan modtage Helligåndens bekræftelse af, at valget er korrekt.

I eftermiddags opretholdt vi et antal nykaldede ledere. Vi byder dem alle velkommen med kærlighed og respekt. Blandt disse er bror Robert D. Hales, som skal være medlem af De Tolv Apostles Råd. Han indtager den plads, der står tom efter bortgangen af vor elskede ven og medarbejder, ældste Marvin J. Ashton. Med hensyn til hvem, der skulle indtage denne plads, stod det medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd frit for at komme med forslag. Jeg er sikker på, at der i hvert tilfælde har været tale om alvorlig bøn. Valget blev så truffet af Det Første Præsidentskab, igen efter alvorlig bøn. Dette valg blev støttet af De Tolvs Råd. I dag har medlemmerne af Kirken, der er samlet ved denne konference, støttet dette valg.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, brødre, at inspirationen til at kalde bror Hales til dette høje og hellige embede kom fra Helligånden, ved profetiens og åbenbaringens ånd. Bror Hales har ikke foreslået sig selv. Hans navn blev foreslået af Ånden.

Han vil blive ordineret og indsat ved håndspålæggelse af sine brødre, som tidligere er blevet ordineret til apostle. I denne ordination får han alle de præstedømmenøgler, der er tilgængelige for mennesker på denne jord. Men der vil være begrænsninger for anvendelsen af visse af disse nøgler. Kirkens præsident har myndigheden til at anvende alle præstedømmets nøgler til enhver tid. Han kan uddelegere, og har i dette

Ældsterne L. Lionel Kendrick og Neil L. Andersen fra De Halvfjerds.

tilfælde uddelegeret myndighed til at anvende visse af disse nøgler til sine rådgivere og De Tolv.

Dette fører mig ind på et emne, jeg tidligere har behandlet fra denne talerstol. Jeg berører det igen på grund af det, der bliver sagt og skrevet om præsident Bensons helbredstilstand.

Medlemmerne af Kirken er naturligvis ivrige efter at vide, hvordan præsident Benson har det. Han er nu i sit 95. år. Som vi allerede har sagt fra denne og andre talerstole, lider han meget under sin alder og sygdom, og har været ude af stand til at opfylde visse vigtige pligter i sit hellige embede. Denne situation er ikke uden fortilfælde. Andre af Kirkens præsidenter har også været syge eller ude af stand til at virke fuldt ud i månederne eller årene forud for deres død. Det er også muligt, at dette vil ske i fremtiden.

De principper og procedurer, Herren har bestemt for ledelsen af sin kirke, tager højde for sådanne situationer. Det er vigtigt, brødre, at der ikke er nogen tvivl eller bekymring om ledelsen af Kirken og udøvelsen af de profetiske gaver, inklusive retten til at modtage inspiration og åbenbaring med hensyn til administrationen af Kirkens anliggender og programmer, når en præsident er syg eller ude af stand til at virke fuldt ud.

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd, som er kaldet og ordineret til at have præstedømmets nøgler, har myndigheden til og ansvaret for at lede Kirken, administrere dens ordinanser, udlægge dens lærdomme og etablere og opretholde dens virke. Enhver, der er ordineret til apostel og opretholdt som medlem af De Tolvs Råd, opretholdes som profet, seer og åbenbarer. Som sine forgængere var præsident Benson seniorapostel, da han blev kaldet som Kirkens præsident. Hans rådgivere er taget fra De Tolvs Råd.

Derfor har alle medlemmerne af Det Første Præsidentskabs Kvorum og De Tolvs Råd modtaget nøglerne, rettighederne og myndigheden, der hører til dette hellige apostelembede til.

Lad mig citere fra Lære og Pagter:

»Tre præsiderende højpræster af Det Melkisedekske Præstedømme, valgt af samfundet og beskikket og ordineret til dette embede samt opholdt af kirken ved tillid, tro og bøn, danner et kvorum, der præsiderer over kirken« (L&P 107:22).

Når præsidenten er syg eller ikke i stand til at virke fuldt ud i alle sit embedes pligter, udgør hans to rådgivere tilsammen Det Første Præsidentskabs Kvorum. De fortsætter med præsidentskabets daglige arbejde. Under exceptionelle omstændigheder, hvor kun en af disse kan fungere, kan han handle på vegne af præsidentskabet, som det står at læse i Lære og Pagters afsnit 102, vers 10-11.

Da præsident Benson den 10. november 1985 kaldte sine to rådgivere, var det ham selv, der indsatte dem, sammen med medlemmerne af De Tolv Apostles Råd, som også lagde deres hænder på rådgivernes hoveder, en ad gangen, da de blev indsat. Præsident Benson var dengang ved godt helbred og fuldt funktionsdygtig på alle måder.

Desuden underskrev han egenhændigt, efter indsættelserne, fuldmagter til hver af sine rådgivere, som derved fik myndighed til at lede Kirkens anliggender.

Under disse specifikke og absolutte uddelegeringer af myndighed fortsætter rådgiverne i Det Første Præsidentskab deres arbejde. Alle større spørgsmål om retningslinier, procedurer, programmer eller lærdomme overvejes imidlertid altid alvorligt og under bøn af Det Første Præsidentskabs Kvorum og De Tolvs Kvorum, som mødes og under fuld ytringsfrihed overvejer alle større spørgsmål.

Lad mig igen citere Herrens ord: »Og enhver bestemmelse, som tages af disse kvorummer, må være enstemmig, d.v.s., at hvert medlem i hvert kvorum må være indforstået med dets beslutninger, om disse skal anses for gyldige og stå ved magt« (L&P 107:27).

Ingen beslutninger udgår fra Det Første Præsidentskabs og De Tolvs overvejelser, før der er fuld enighed blandt alle involverede. I begyndelsen af en sådan diskussion kan der være meningsforskelle. Det er at forvente. Disse mænd kommer fra forskellige baggrunde. Det er mænd, der er vant til at tænke selv. Men før der træffes en endelig afgørelse, er vi nået frem til en enighed i sind og røst.

Dette må man forvente, hvis Herrens åbenbarede ord bliver fulgt. Jeg citerer igen fra åbenbaringen:

»De beslutninger, der tages af disse kvorummer, eller af et af dem, skal foretages i retfærdighed, i hellighed og hjertets ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed, i tro og dyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed og kærlighed.

Thi det er forjættet, at dersom dette findes hos dem i rigt mål, skal de ikke være ufrugtbare med henblik på kundskab om Herren« (L&P 107:30-31).

Lad mig tilføje som et personligt vidnesbyrd, at i de tyve år, jeg har tjent som medlem af De Tolvs Råd, og i de næsten tretten år, jeg har tjent i Det Første Præsidentskab, er der aldrig blevet truffet nogen større beslutning, hvor denne procedure ikke er blevet fulgt. Jeg har hørt meningsforskelle fremlagt under disse overvejelser. I denne proces, hvor mænd giver udtryk for deres egne meninger, har jeg hørt ideer og begreber blive sorteret. Jeg har aldrig oplevet alvorlige uoverensstemmelser eller personlige uvenskaber blandt mine brødre. Jeg har tværtimod set noget smukt og bemærkelsesværdigt – en tilnærmelse af forskellige synspunkter, under Helligåndens indflydelse og under åbenbaringens kraft, indtil der er total harmoni og fuld overensstemmelse. Først da sættes noget i værk. Jeg vidner for jer om, at åbenbaringens ånd udgydes igen og igen, når det gælder ledelsen af Herrens værk.

Jeg kender ingen andre ledende organer af nogen slags, hvorom dette kan siges.

Denne procedure foregår, selv i Kirkens præsidents fravær. Jeg vil dog skynde mig at tilføje, at brødrene ikke har til sinds at gøre

noget, de ikke mener er i harmoni med deres elskede leders, Herrens profets holdning, følelser og kald.

Det skal slås fast, at præsidenten på det tidspunkt, hvor han blev seniorapostel, havde bevæget sig op gennem rækkerne i løbet af en lang årrække, hvor han tjente i De Tolvs Kvorum. I løbet af disse år lærte brødrene ham at kende indgående. I løbet af hans tjenestegerning har han givet udtryk for sine meninger om mange af de sager, der blev lagt frem for kvorummet. Hans synspunkter var velkendte. De, der elsker og respekterer ham, opretholder og ærer ham som Kirkens præsident og Herrens profet, seer og åbenbarer, for Herren ville aldrig ønske at handle imod det, de ved, er hans holdning til de diskuterede emner.

Jeg gentager, for at understrege, at alle, der er blevet ordineret til apostel, har fået overdraget nøglerne og myndigheden til dette høje og hellige embede. I denne myndighed ligger magten til at lede Kirken og Guds rige på jorden. Der er orden i udøvelsen af denne myndighed. Det er direkte beskrevet i Herrens åbenbaringer. Det ved alle brødrene, og det overholdes af dem alle.

Dette har jeg sagt, selvom noget af det er gentagelser, på grund af vor elskede profets, Ezra Taft Bensons, nuværende tilstand.

Brødre, lad det være klart for alle, at Jesus Kristus leder denne Kirke, som bærer hans hellige navn. Han våger over den. Han leder den. Stående ved Faderens højre hånd, leder han dette værk. Det er hans ret og magt at kalde mænd, som han vil, til høje og hellige embeder og til at afløse dem ifølge sin vilje ved at kalde dem hjem til sig. Han er Mesteren over liv og død. Jeg bekymrer mig ikke over den situation, vi står i. Jeg accepterer disse omstændigheder som et udtryk for hans vilje. Jeg accepterer ligeledes ansvaret for at handle i samråd med mine brødre og gøre alt, hvad vi kan for at fremme dette hellige værk i en indvielsens, kærlighedens, ydmyghedens, pligtens og loyalitetens ånd.

Jeg forsikrer jer hver især og hele verden om, at der findes en enighed og et broderskab med fuld hengivenhed til et eneste formål, nemlig at opbygge Guds rige på jorden.

Vi ved, at vi som mennesker er svage og utilstrækkelige, når det gælder det store ansvar at udbringe frelsens evangelium til hele verden og at forberede mænd og kvinder overalt til at vandre på udødelighedens og det evige livs sti, hvilket muliggøres af vor Faders kærlighed og vor guddommelige Forløsers forsoning. Vi ved også, at med den Almægtiges velsignelse kan vi, hvis vi er oprigtige og trofaste, hvis vi lytter til Helligåndens hvisken og følger den, i samråd med vore brødre og søstre skabe mirakler og opfylde de formål, der ligger til grund for, at vi er blevet kaldet med et gudgivent kald.

Gud står ved roret. Tvivl aldrig på det. Når vi står over for modstand, vil han åbne en udvej, hvor der ikke synes at være nogen. Vore individuelle anstrengelser synes måske ydmyge og uvæsentlige. Men samler vi alles gode gerninger og arbejder sammen med dette ene formål, vil der ske store og vidunderlige ting. Verden bliver bedre, når vi tjener sammen. Vi bliver et lykkeligt folk, et velsignet folk, et folk, hvis hyrde er Herren, der fører os til grønne og fredelige vange, hvis vi vil vandre ad hans sti og i lyset af ham.

Lad ikke nogen utilfreds røst forstyrre jer. Lad ikke kritikerne bekymre jer. Som Alma sagde for længe siden: »Og ikke betro nogen at være jeres lærer eller præst, uden at han er en Guds mand, som vandrer på hans veje og holder hans bud« (Mosiah 23:14).

Sandheden findes i denne kirke. Myndigheden findes i dette præstedømme. Ledelsen findes i dette præstedømme på alle niveauer. Som salmisten sagde: »Han, som bevarer Israel, falder ikke i søvn, han sover ikke« (Sl 121:4).

Han, der er vor Frelser, sover ikke, når han våger over sit rige.

Så sikkert som dette er Herrens værk, vil der være modstand. Der vil være dem, og måske ikke så få, der med dragende ord og smarte planer vil sprede tvivl og forsøge at underminere grundvolden, som denne sag er bygget på. De vil få deres korte tid i solen. De kan en kort stund blive beundret af tvivlerne og skeptikerne og kritikerne. Men de vil falme og blive glemt, som det altid er sket hidtil.

I mellemtiden går vi fremad, uagtet deres kritik, klare over, men urørte af deres udtalelser og handlinger. Herren sagde allerede, inden Kirken blev organiseret:

»Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd.

Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke.

Betragt sårene i min side og naglegabene i mine hænder og fødder; vær tro; hold mine bud, og I skal arve himmeriges rige. Amen« (L&P 6:34, 36-37).

Gud er vor Fader. Hans er »riget og magten og æren i evighed« (Matt 6:13). Jesus Kristus er vor Forløser. Han er denne kirkes overhoved. Han kundgør sin vilje og vil fortsat kundgøre sin vilje angående Kirken. Joseph Smith var en profet, gennem hvem alle præstedømmets nøgler, som vi fungerer under, blev genoprettet i denne, tidernes fyldes uddeling. Enhver, der har efterfulgt ham som præsident for Kirken, har været en profet. Vi har en profet i dag. Han kan måske ikke tale til os, som han engang gjorde. Det behøver han heller ikke. I den tid, hvor han stod for os som Kirkens præsident, bad han os om at gøre mere, end vi gør nu, og at gøre det, vi gør, endnu bedre. Når Herren kalder ham hjem, vil en anden træde i hans sted. Ingen ved, hvornår det bliver. Det er der ingen, der behøver at spekulere over.

Jeg efterlader jer min velsignelse og kærlighed og mit vidnesbyrd om disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Rex D. Pinegar fra De Halvfjerds' Præsidium, *til venstre,* og ældste Ben B. Banks fra De Halvfjerds taler med en konferencegæst.

Mødet søndag morgen
Den 3. april 1994

Vejen til fred

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

På Flanderns marker står valmuerne røde
mellem korsene, række ved række
De markerer vor plads, og højt under himlen
flyver lærken stadig tappert og synger,
men høres knap blandt kanonerne hernede.

Vi er de døde. For få, korte dage siden
levede vi, mærkede daggryet og så
solnedgangen.
Vi elskede og blev elsket, og nu ligger vi
på Flanderns marker
Tag kampen op med vor fjende.

Til dig vi kaster med rystende hånd
faklen; den er din, hold den højt.
Hvis du ikke er tro mod os, der dør,
vil vi ikke sove, selv om valmuerne gror
på Flanderns marker.[2]

Fred på menneskers vis er forgængelig. Fred på Guds vis vil vare evigt.

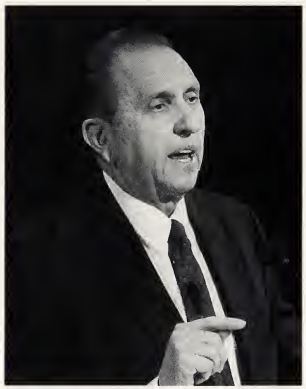

På denne smukke påskemorgen fylder bønner med taksigelse for vor Herre og Frelser, Jesu Kristi liv og mission morgenluften denne sabbat, mens toner af inspireret musik trøster os og hvisker den tidløse hilsen til vores sjæl: »Fred være med dig.«

I en verden, hvor fred er et så universelt mål, undrer vi os sommetider over, hvorfor volden florerer i vore gader, over at beretninger om mord og meningsløse drab fylder spalterne i vore aviser, og at familieskænderier skæmmer hjemmets hellighed og knuser freden i så manges tilværelse.

Måske har vi forladt vejen, der fører til fred, og finder det nødvendigt at standse op, at overveje og tænke på læren fra Fredsfyrsten. Lad os beslutte at indarbejde dem i vore tanker og handlinger og leve efter en højere lov, gå på en højere vej og være bedre disciple af Kristus.

Hungersnøden i Somalia, det brutale had i Bosnien og de etniske opgør over hele verden minder os om, at den fred, vi søger, ikke vil komme uden indsats og beslutsomhed. Vrede, had og stridighed er fjender, der ikke kues let. Disse fjender efterlader uvægerligt i deres ødelæggende fodspor sorg, tårer, smerter, konflikter og et knust håb om det, der kunne være. Deres indflydelse er ikke begrænset til krigsskuepladser, men kan også alt for ofte observeres i hjemmet, omkring og i hjertet. Mange glemmer hurtigt og husker langsomt Herrens råd: »Der skal ikke være nogen strid iblandt jer ...

Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden.

Se, det er ikke min lære at opægge menneskenes hjerter til vrede mod hinanden, men det er min lære, at sådanne ting skal afskaffes.«[1]

Når vi skruer tiden tilbage, mindes vi en desperat arrangeret fred for 55 år siden, en fredskonference samledes i München i Bayern. Lederne af de europæiske stormagter samledes, mens verden stod på randen af en krig. Deres åbent erklærede mål var at finde en kurs, som de følte kunne hindre en krig og bevare freden. Mistillid, intriger og magtkamp dømte denne konference til at mislykkes. Resultatet var ikke »Fred i vor tid,« men krig og ødelæggelse i et hidtil uset omfang. Overset, eller i det mindste skubbet til side, var den rørende appel fra én, der var faldet i en tidligere krig. Han syntes at skrive på vegne af millioner af krigsfæller – både venner og fjender:

Er vi dømt til at gentage fortidens fejltrin? Efter en alt for kort periode med fred efter 1. verdenskrig kom 2. verdenskrigs katastrofe. Til juni er der faktisk gået 50 år siden den berømte allierede landgang på Normandiets strande. Titusinder af kendte personer og veteraner vil flokkes til stedet, mens landgangen gentages. En forfatter har sagt: »Normandiet har mere end sin andel af døde. Deres kroppe ligger i grave fra Falaise til Cherbourg: 13.796 amerikanere, 17.958 briter, 8.658 canadier, 650 polakker og ca. 65.000 tyskere – over 106.000 døde, og det er kun soldaterne, som alle blev dræbt i løbet af en sommerferie.«[3] Tilsvarende beretninger kunne skrives om de forfærdelige tab på andre krigsskuepladser i samme konflikt.

Den berømte statsmand, William Gladstone, beskrev formularen for fred, da han erklærede: »Vi ser frem til den tid, hvor kærlighedens magt vil erstatte kærlighed til magt. Da vil vores verden kende til fredens velsignelser.«

Selv om verdensfred er et højt mål, er det blot en forlængelse af den personlige fred, som hver person søger at opnå. Jeg taler ikke om den fred, mennesker virker for, men den fred, Gud har lovet. Fred på menneskers vis er forgængelig. Fred på Guds vis vil vare evigt.

Vi mindes om, at »vrede løser intet. Den opbygger intet, men kan ødelægge alt.«[4] Følgerne af en konflikt er så ødelæggende, at vi higer efter vejledning – ja, en måde at sikre vores succes, mens vi søger efter vejen til fred. Hvad er vejen til at opnå en så universel velsignelse? Er der krav? Lad os huske, at for at opnå Guds velsignelser, må man opfylde Guds betingelser. Må jeg komme med tre forslag til at vejlede vore tanker og lede vore trin:

1. Søg indad
2. Ræk udad
3. Se opad

For det første: *Søg indad.* Selvvurdering er altid en vanskelig proces. Vi fristes alt for

Ældsterne Hans B. Ringger og Dennis B. Neuenschwander fra De Halvfjerds.

ofte til at dække over områder, der kræver forbedring, samt dvæle længe ved vore stærke sider. Præsident Ezra Taft Benson råder os: »Prisen for fred er retfærdighed. Mennesker og nationer kan højlydt proklamere: 'Fred, fred,' men der vil ikke komme fred, før mennesker i deres sjæl fremmer personlig renhed, retskaffenhed og karakter – de principper, som skaber udviklingen mod fred. Fred kan ikke påtvinges. Den må komme fra menneskers liv og hjerte. Der er ingen anden vej.«[5]

Ældste Richard L. Evans bemærkede: »For at finde fred – den indre fred, den fred, der overgår al forstand – må mennesker leve i ærlighed, ære hinanden, leve op til deres forpligtelser, arbejde villigt, elske og påskønne deres kære, tjene og tage hensyn til andre med tålmodighed, med dyd, med tro og overbærenhed samt med overbevisningen om, at dette liv er til at lære, at tjene, at omvende sig og forbedre sig. Og Gud ske tak for de velsignede principper for omvendelse og forbedring, som er en vej, der er åben for os alle.«[6]

Forældres plads i hjemmet og i familien er af afgørende betydning, når vi gennemgår vore personlige ansvar i denne forbindelse. Fornylig mødtes en gruppe fremtrædende mennesker til en konference for at undersøge den stigende vold i menneskers tilværelse og især blandt unge. Nogle kommentarer fra deres betragtninger er nyttige for os, når vi undersøger vore prioriteter: »Et samfund, der betragter grov vold som underholdning, bør ikke være overrasket, når meningsløs vold knuser drømmene hos samfundets yngste og klogeste ... Arbejdsløshed og fortvivlelse kan føre til desperation. Men de fleste mennesker vil ikke begå desperate handlinger, hvis de har lært, at værdighed, ærlighed og retskaffenhed er vigtigere end gengældelse eller raseri; hvis de forstår, at respekt og venlighed i den sidste ende giver større chancer for succes ...

Kvinderne ved anti-vold mødet har fundet en løsning – den eneste, der kan vende den nedadgående spiral af destruktiv opførsel og meningsløs smerte. En tilbagevenden til gammeldags familieværdier vil udvirke mirakler.«[7]

Alt for ofte tror vi fejlagtigt, at vore børn har brug for flere ting, når deres stille anmodninger i virkeligheden er om mere af vores tid. Ophobningen af velstand eller fordoblingen af aktiver er i modstrid med Mesterens belæring: »Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler. Men saml jer skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler. For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.«[8]

For et par aftener siden så jeg en mængde forældre og børn gå over en fodgængerfelt i Salt Lake City på vej til Delta Center i Salt Lake City for at se *Skønheden og udyret* udført af Disney on Ice. Jeg kørte faktisk ind til siden for at se den glade flok. Fædre, som jeg er sikker på, var lokket til at tage med, holdt med deres hænder godt fast i deres dyrebare børn. Dette var kærlighed i aktion. Her var en prædiken om omsorg, men ikke med ord. Her var ændrede aftaler til fordel for en gudgiven prioritering.

Fred vil i sandhed triumfere, når vi forbedrer os efter det mønster, Herren har lært os. Da vil vi påskønne den store åndelighed gemt bag de enkle ord i en velkendt sang: »Der er skønhed her på jord i et kærligt hjem.«[9]

2. *Ræk udad.* Selv om ophøjelse er en personlig sag, og selv om enkeltpersoner ikke bliver frelst i grupper, men som enkeltindivider, kan man ikke leve i et tomrum. Medlemskab af Kirken fremkalder et ønske om at tjene. En ansvarsfuld stilling betragtes måske ikke af alle som værende betydningsfuld, og belønningen er måske heller ikke velkendt. For at tjeneste skal være acceptabel for Frelseren, må den komme fra villige sind, parate hænder og forpligtede hjerter.

Nu og da kan modgang formørke vores vej; frustration kan være en stadig ledsager. I vore ører lyder Satans snedige løgne, når han hvisker: »Du kan ikke redde verden; din lille indsats er uden betydning. Du har ikke tid til at bekymre dig om andre.« Lad os stole på Herren og vende vore hoveder bort fra sådanne falske udsagn og sikre, at vore fødder er solidt plantet på vejen ved at tjene, samt at vores hjerte og sjæl er viet til at følge Herrens eksempel. I øjeblikke, hvor viljestyrkens lys dæmpes, og hvor hjertet vakler, kan vi finde trøst i hans løfte: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt ... og af de små ting kommer det, som er stort.

Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag.«[10]

Sidste år har Primary gjort en stor indsats for at lære børnene mere om Guds hellige templer. Dette har ofte indebåret et besøg på en tempelgrund. Disse små børns latter, den uspolerede ungdoms glæde og den overvældende energi, de udviser, har glædet denne iagttager. Da en kær lærer ledte en dreng og en pige til den store dør til templet i Salt Lake City, og de små rakte ud for at røre templet, kunne jeg næsten se Mesteren byde de små børn velkommen ved sin side og høre hans trøstende ord: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.«[11]

3. *Se opad.* Når vi gør det, finder vi det beroligende og tilfredsstillende at kommunikere med vor himmelske Fader gennem bøn, denne vej til åndelig styrke – ja, et pas til fred. Vi mindes om hans elskede Søn, Fredsfyrsten, pioneren, som bogstaveligt talt viste vejen, andre kan følge. Hans guddommelige plan kan frelse os fra et Babylon af synd, efterladenhed og fejltrin. Hans eksempel viser vejen. Når han mødte fristelse, undgik han den. Da han blev tilbudt verden, afslog han det. Da han blev bedt om at give sit liv, gav han det.

Ved en betydningsfuld lejlighed, tog Jesus en tekst fra Esajas: »Gud Herrens ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frigivelse for fanger og løsladelse for lænkede«[12] – en klar erklæring om den fred, der overgår al forstand.

Ofte kommer døden som en tyv. Det er en fjende, der pludselig dukker op midt i livets fest, og som slukker livets lys og mørkskab. Døden lægger sin tunge hånd på dem, vi har kær, og efterlader os til tider uforstå-

ende og undrende. I visse situationer, som ved svære lidelser og sygdomme, kommer døden som en nådig engel. Men for de efterladte er Mesterens løfte om fred den beroligende balsam, der heler: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«[13] »Jeg går bort for at gøre en bolig rede for jer ... for at også I skal være, hvor jeg er.«[14]

Hvor jeg beder om, at alle, som har elsket, og derpå mistet nogen, må vide, at opstandelsen er virkelig, og få en urokkelig viden om, at familien kan være evig. En sådan var major Sullivan Ballou, som under den amerikanske borgerkrig skrev et rørende brev til sin hustru – kun en uge før, han blev dræbt i slaget ved Bull Run. Føl med mig kærligheden i hans sjæl, hans tillid til Gud, hans mod og hans tro:

»Den 14. juli 1861, Camp Clark, Washington

Min kære Sarah

Der er meget stærke tegn på, at vi skal videre om få dage – måske i morgen. I tilfælde af at jeg ikke kan skrive igen, føler jeg mig tilskyndet til at skrive nogle linier, som dit øje vil se, når jeg ikke er mere.

Jeg har ingen dårlige følelser eller mangel på tillid til den sag, jeg kæmper for, og mit mod vakler ikke. Jeg er fuldt ud villig til at sige farvel til alle mine glæder i dette liv for at bevare dette styre.

Sarah, min kærlighed til dig er udødelig; den synes at binde mig med mægtige bånd, som kun den Almægtige kan bryde. Og dog kommer min kærlighed til mit land over mig som en stærk vind og bærer mig uimodståeligt videre med alle disse lænker til slagmarken.

Minderne om de lykkelige stunder, jeg tilbragte med dig, kommer til mig, og jeg er Gud og dig meget taknemmelig for, at jeg har nydt dem så længe. Og det er svært for mig, at opgive dem og brænde håbet om kommende år til aske, når vi, hvis Gud ville, stadig kunne have levet og elsket hinanden og set vore sønner vokse op omkring os som værdige mænd. Jeg ved, at jeg kun har få og små krav på guddommelig hjælp, men noget hvisker til mig, måske er det min lille Edgars bøn ført gennem luften – at jeg skal vende uskadt tilbage til mine elskede. Hvis jeg ikke gør, min kære Sarah, glem da aldrig, hvor meget jeg elsker dig; og når mit sidste åndedrag forlader mig på slagmarken, vil det hviske dit navn. Tilgiv mig mine fejl og de smerter, jeg har forårsaget dig. Hvor tankeløs og tåbelig jeg ofte har været! Hvor ville jeg med glæde bortvaske enhver lille plet på din lykke med mine tårer ...

Men, o Sarah, hvis de døde kan komme tilbage til denne jord og det usete omkring dem, de elskede, vil jeg altid være dig nær; på den lykkeligste dag og den mørkeste nat ... altid, altid, og hvis en blid vind rører din kind, vil det være min ånde, når den kølige luft puster på din bankende tinding, vil det være min ånd, der passerer forbi. Sarah, sørg ikke over mig, hvis jeg er død; tænk, at jeg er rejst bort og venter på dig, for vi skal mødes igen.«[15]

Dødens mørke kan altid skilles af lyset fra åbenbaret sandhed. »Jeg er opstandelsen og livet,« sagde Mesteren. »Den, der tror på mig, skal leve, om han end dør:

Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.«[16] Til hans egne ord føjes englens ord til den grædende Maria Magdalene og den anden Maria, da de nærmede sig graven for at sørge for deres Herres legeme: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået.«[17]

Dette er budskabet påskemorgen. Han lever! Og fordi han lever, skal vi alle virkelig leve igen. Denne viden giver fred for de efterladte til dem, hvis grave i Normandiet er markeret med kors, de indviede gravsteder i Flandern, hvor valmuerne springer ud i foråret, og for dem, som hviler uatallige andre steder og herunder også havets dyb. »Han lever! Vor Forløser stor, ej tolkes kan vor fryd på jord.«[18] I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. 3 Nephi 11:28-30.
2. John McCrae, »In Flanders Fields« *The Best Loved Poems of the American People*, red. Hazel Felleman, (Garden City: Garden City Publishing Co., 1936), s. 429.
3. David Hewson, *Deseret News*, 13. marts 1994, s. T-4.
4. L. Douglas Wilder, *Deseret News*, 1. december 1991, s. A-2.
5. »Purposeful Living,« *Listen, A Journal of Better Living*, januar-marts 1955, s. 19.
6. I Conference Report, oktober 1959, s. 128.
7. *Deseret News*, 16. januar 1994, s. A-12.
8. Matt 6:19-21.
9. *Salmer og sange*, nr. 190.
10. L&P 64:33-34.
11. Mark 10:14.
12. Es 61:1.
13. Joh 14:27.
14. Joh 14:2-3.
15. Dennis Lythgoe, *Deseret News*, 16. oktober 1990, s. C-3.
16. Joh 11:25-26.
17. Luk 24:5-6.
18. *Salmer og sange*, nr. 70.

Hvad slags mænd burde I da være?

Ældste Howard W. Hunter
De Tolv Apostles Kvorum

Vi må kende Kristus bedre, end vi nu kender ham; vi må erindre ham oftere, end vi nu erindrer ham; vi må tjene ham bedre, end vi nu tjener ham.

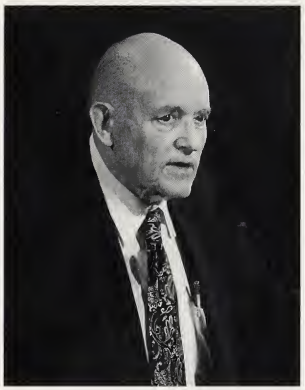

Jeg glæder mig over at være sammen med jer i dag og at hilse på denne vidunderlige forsamling ved generalkonferencen. Lad mig samtidig takke for jeres bønner for generalautoriteterne, for vores helbred, vores rejser og vores personlige forhold. Vi bliver velsignet på grund af disse bønner, og vi ønsker at udtrykke vores taknemmelighed.

Et af de vigtigste spørgsmål nogensinde stillet til mennesker blev stillet af Guds Søn, verdens Frelser. Til en gruppe disciple i den nye verden, en gruppe, som var ivrige efter at blive belært af ham og endnu mere ivrige, fordi han snart ville forlade dem, spurgte han: »Hvad slags mænd burde I da være?« Derpå gav han i samme åndedrag dette svar: »Som jeg er« (3 Nephi 27:27).

Verden er fuld af mennesker, som er villige til at fortælle os: »Gør, som jeg siger.« Der er bestemt ingen mangel på rådgivere om ethvert emne. Men vi har så få, der er rede til at sige: »Gør, som jeg gør.« Og selvfølgelig havde kun den eneste Ene i menneskehedens historie ret til at komme med denne udtalelse og kunne sige det med rette. Historien har mange eksempler på gode mænd og kvinder, men selv de bedste blandt mennesker har begået fejltrin på den ene eller anden måde. Ingen kunne være det perfekte eksempel eller være et ufejlbarligt mønster, vi kunne følge, uanset hvor gode hensigter de måtte have.

Kun Kristus kan være vores ideal, vores »lysende morgenstjerne.« Kun han kan uden *noget* forbehold sige: »Følg mig, lær af mig, gør de ting, som I har set mig gøre. Drik af mit vand spis af mit brød. Jeg er vejen og sandheden og livet. Jeg er loven og lyset. Se på mig, så skal I leve. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden« (se Matt 11:29; 16:24; Joh 4:13-14; 6:35, 51; 7:37; 13:34; 14:6; 3 Nephi 15:9; 27:21).

Det er vel nok et klart og tydeligt kald. Hvilken sikkerhed og hvilket eksempel i en tid med usikkerhed og mangel på eksempler.

Vi savner alle præsident Ezra Taft Benson i dag og ønsker, at han kunne tale til os. Tillad mig at hylde ham lidt ved at citere noget, han har sagt fra denne talerstol om Kristi enestående eksempel. Han sagde (og jeg tilføjer mit eget vidnesbyrd om sandheden deraf):

»For næsten to tusind år siden vandrede et fuldkomment menneske på jorden – Jesus Kristus ... I hans liv blev alle dyder demonstreret og holdt i en fuldkommen balance. Han underviste mennesker i sandheden – for at de kunne være frie; hans eksempel er den bedste standard – den eneste sikre vej – for hele menneskeheden« (*Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 8).

Den bedste standard! Den eneste sikre vej! Verdens lys og liv! Vi bør være meget taknemmelige for, at Gud sendte sin Enbårne Søn til jorden for at udføre mindst to ting, som ingen anden person kunne gøre. Den første opgave, Kristus udførte som en fuldkommen syndfri Søn, var at forløse hele menneskeheden fra faldet og derved sørge for en forsoning for Adams synd og for vore egne synder, hvis vi vil acceptere og følge ham. Den anden store opgave, han klarede, var at være et fuldkomment eksempel på retfærdig levevis, på venlighed og nåde og barmhjertighed, for at hele resten af menneskeheden kunne vide, hvordan de skulle leve, hvordan de skulle forbedre sig, og hvordan de skulle blive mere guddommelige.

Lad os følge Guds Søn på alle måder og i alle samfundslag. Lad os gøre ham til vores eksempel og vejleder. Vi bør ved enhver lejlighed spørge os selv: »Hvad ville Jesus gøre?« og derefter være mere modige og leve op til svaret. Vi skal følge Kristus i ordets bedste betydning. Vi bør udføre hans værk, ligesom han udførte Faderens. Vi bør forsøge at blive som ham, ja, ligesom primarybørnene synger: »Prøve at vandre på hans vej« (*Syng med mig*, s. B-66). I det omfang vores kræfter tillader det, bør vi yde enhver indsats for at blive som Kristus – det ene fuldkomne og syndfrie eksempel, som denne verden nogensinde har set.

Hans elskede discipel Johannes sagde ofte om Kristus: »Vi så hans herlighed« (Joh 1:14). De observerede Frelserens fuldkomne liv, mens han arbejdede, underviste og bad. Vi bør også »se hans herlighed« på enhver måde, vi kan.

Vi må kende Kristus bedre, end vi nu kender ham; vi må erindre ham oftere, end vi nu erindrer ham; vi må tjene ham bedre, end vi nu tjener ham. Da vil vi drikke af kilden, som vælder med vand til evigt liv, og vi vil spise livets brød.

Hvad slags mænd og kvinder bør vi da være? Som han er. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Gør teltet større

Biskop Merrill J. Bateman
Den præsiderende biskop

Kapitel 54 i Esajas taler om et telt, som repræsenterer Kristi evangelium, som spredes ud over jorden i de sidste dage.

Brødre og søstre, vi har været vidner til et mirakel. Jeg er så taknemlig over, at ældste Hunter har været os et godt eksempel på den, vi bør følge.

Jeg står her ved denne talerstol i dag med en følelse af stor utilstrækkelighed. I to dage har to steder i skriften ligget mig på sinde. Det ene er Daniel, kapitel 2, og det andet er kapitel 54 i Esajas, og de omhandler det samme. Daniel kapitel 2 beskriver Nebukadnesars drøm og Daniels fortolkning af stenen, der bliver revet løs fra klippen i de sidste dage, hvilket illustrerer det rige, Gud vil etablere, og som vil fylde hele jorden og på fredelig vis tilintetgøre alle kongeriger og indbyde alle til at komme til Kristus (Dan 2:44-45).

Kapitel 54 i Esajas, vers 1 og 2, taler om et telt, som repræsenterer Kristi evangelium. Han siger, at bardunerne skal strækkes ud over jorden, og at der vil være pløkker (eller stave) i alle lande (Es 54:1-2). Vi ser det blive opfyldt bogstaveligt i vore dage. Jeg har tænkt over disse skriftsteder og over den store opgave, det er at støtte Brødrene i udbredelsen af evangeliet til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk. Det Præsiderende Biskopråd og alle dem, der arbejder sammen med dem, har til opgave at hjælpe Brødrene i deres verdensomspændende tjeneste. Esajas' og Daniels syner gør, at jeg beder jer, brødre og søstre om jeres hjælp gennem tro og bønner. Jeg ønsker af hele mit hjerte at være disse mænds og Herren og Frelseren Jesu Kristi tjener.

Jeg vil i dag rose min hustru. Hun har stået ved min side i 35 år. I de første 20 år af vort ægteskab flyttede vi 19 gange. Hun troede, at hun havde giftet sig med en ustabil mand. Men jeg må rose hende. Hun har forbavset mig i de sidste 8 måneder, hvor hun har arbejdet ved min side i det Nordasiatiske område. Weekend efter weekend har vi været til konferencer, og jeg har set, hvordan denne lille hvidhårede kvinde blandt alle disse sorthårede hellige har vundet deres hjerter gang på gang. Når vi er taget af sted, har der stået skarer af kvinder for at omfavne hende. Hun er mor til 7 og bedstemor til 15. Og hvad vigtigere er, hun er min evige livsledsagerske. Jeg er taknemlig for hende.

Tillad mig at afslutte mit vidnesbyrd med en lille historie. For nogle få måneder siden var søster Bateman og jeg i Fukuoka-missionen i Japan. Missionærerne i Kumamoto præsenterede os for en ung japansk bror, der netop havde sluttet sig til Kirken, og de fortalte os om hans omvendelse. Han kom fra en ikke-kristen baggrund. Da han mødte missionærerne, var han interesseret i deres budskab. Han kunne lide de unge mænd, der underviste ham, men han kunne ikke forstå eller føle behovet for en Frelser. Missionærerne gav ham lektionerne og lærte ham om vor himmelske Fader, Kristus og frelsesplanen, men han fik ikke noget vidnesbyrd. Missionærerne spekulerede over, hvad de skulle gøre, og besluttede sig en dag til at vise ham en film, en af kirkens film, der omhandler forsoningen. Den hedder *The Bridge*. Den unge mand så filmen og blev berørt af den. Han tog hjem og kunne ikke sove hele natten, men han havde stadig ikke noget vidnesbyrd.

Næste morgen tog han på arbejde. Han fremstillede briller i en optikerforretning. I løbet af dagen kom der en ældre kvinde. Han huskede hende fra nogle uger tidligere. Hun havde knækket sine briller og skulle have et nyt par. Da hun kom sidste gang, havde hun ikke penge nok, og var gået igen for at spare sammen til de nye briller. Da hun kom ind den dag, viste hun ham igen brillerne, og hvor mange penge hun nu havde. Han indså, at hun stadig ikke havde penge nok. Så slog tanken ham: *Jeg har lidt penge. Jeg behøver ikke at sige det til hende. Jeg kan bare lægge resten til.* Så sagde han til hende, at pengene passede, tog hendes briller, traf en aftale om, hvornår hun kunne hente brillerne, og sagde så farvel.

Hun kom tilbage, da brillerne var klar. Han gav dem til hende og hun tog dem på. »Miemasu! Miemasu! Jeg kan se, jeg kan se!« Så begyndte hun af græde. På det tidspunkt opstod der en brændende følelse i hans bryst, som begyndte at svulme inden i ham. Han sagde: »Wakari masu! Wakari masu! Jeg forstår, jeg forstår!« Han begyndte at græde. Han løb ud ad døren og ledte efter missionærerne. Da han fandt dem, sagde han: »Jeg kan se! Mine øjne er blevet åbnet! Jeg ved, at Jesus er Guds Søn. Jeg ved, at stenen blev skubbet bort fra graven, og at han på den herlige påskemorgen opstod fra de døde. Han kan betale for mig, hvor jeg ikke selv kan klare det.«

Jeg vier alt, hvad der er mit til Mesterens tjeneste. Jeg har et stærkt vidnesbyrd om ham og hans værk her på denne jord. Det er ham, der styrer og vejleder denne kirkes anliggender. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mod til at lytte

Biskop H. David Burton
Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Jesus Kristus er det største eksempel på mod ved at følge Faderens vilje.

Jeg ved, at biskop Edgley sammen med mig ønsker at udtrykke sin tak for de mange år, vi tjente sammen med ældste Hales. Vi elsker og påskønner ham højt, og vi føler, at vi er blevet undervist ved hans fødder i en årrække. Vi ser frem til at arbejde og tjene sammen med biskop Bateman.

Jeg var betaget tidligere denne formiddag, som jeg tror, I alle var, ved at se og høre fra præsident Hunter, en kærlig og mild Herren Jesu Kristi apostel, som er et fremragende eksempel på en person, der gentagne gange udviser *mod* ved at *lytte* til sin himmelske Faders vilje.

Præsident Hunter har sønner, som var på mission i Australien på samme tid, som jeg var der. I den periode modtog præsident Hunter kaldelsen til det hellige apostelembede. Mange af disse australske missionærer har betragtet ham som »vores apostel.« Han er en af mine »helte.«

På denne sabbatsdag, en søndag reserveret til at fejre påske, bør kristne med taknemmelighed huske begivenhederne omkring den vigtigste søndag, verden nogensinde har oplevet – søndagen, hvor Frelseren sprængte sit tre dages-fængsel og sejrede over døden. Beretninger om disse storslåede begivenheder er tydeligt mejslet i mit hjerte og sind.

Jeg kan se Jesus bære den store tværbjælke, mens processionen snor sig gennem Jerusalems snævre gader, gennem den massive mur ved byporten til et sted ved navn Golgata. Jeg kan høre kvinder græde og Jesus komme med de sidste advarende ord: »Jerusalems døtre, græd ikke over mig, men græd over jer selv og jeres børn« (Luk 23:28). Frelseren kendte ødelæggelserne, som snart ville komme.

For mit indre øje kan jeg se bødlerne i gang med deres afskyelige og hjerteløse gerning. Jeg kan høre Frelseren med barmhjertighed bede for sine mordere, da han sagde: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34).

Under denne brutale handling opfattede en af tyvene, der også blev korsfæstet, noget guddommeligt ved Frelserens opførsel, og han sagde til Jesus: »Jesus, husk mig, når du kommer i dit rige.« Jesus svarede med et løfte, som kun han kunne give: »Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis« (Luk 23:42-43).

Forestil jer i sindet en grædende mor og en hengiven discipel, der får tilladelse til at gå forbi befalingsmanden ved foden for korset. Jesus så i sin dødskval ned på dem og sagde til Maria med yderst få ord: »Kvinde, dér er din søn.« Derpå så han direkte på Johannes og sagde: »Dér er din mor« (Joh 19:26-27).

Hvem kan glemme den bønfaldende stemme, der lød ved den niende time gennem det trykkende mørke, som lå over landet: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« (Mark 15:34). Faderen trak sig åbenbart tilbage og overlod det til menneskehedens Frelser at fuldende sin sejr over død og synd.

Jeg kan forestille mig den sure smag af eddike, der blev presset mod hans læber, da han sagde: »Jeg tørster« (Joh 19:28). Frelserens eneste kendte reaktion på fysiske lidelser.

Da sonofferet var blevet accepteret, erklærede Jesus med høj røst: »Det er fuldbragt« (Joh 19:30). I en sidste bøn sagde han: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd« (Luk 23:46). Hans krop hang slapt på korset; Jesus opgav sit liv.

I det tidlige morgengry på den tredje dag, søndag, den første påske, begyndte jorden at skælve. Engle rullede stenen, der blokerede indgangen til graven, bort og bekendtgjor-

de: »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede.

Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt« (Matt 28:2, 5-6).

Senere på morgenen kom den sørgende Maria Magdalene ud til den kolde, triste og tomme grav. Hun hørte en velkendt stemme kalde: »Maria.« Hun vendte sig om, så Herren og rakte ud mod ham.

I en tilbedende hilsen sagde hun kærligt »Rabbuni.« Jesus svarede: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud« (Joh 20:16-17).

I de følgende 40 dage underviste Frelseren ofte sine apostle og spiste sammen med dem. Han afsluttede med denne storslåede udfordring: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple ... idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Matt 28:19-20).

Jesus Kristus er *det* største eksempel på mod ved at følge Faderens vilje.

En klog salmist sagde: »Vær stærke, fat *mod*, alle I som venter på Herren« (Sl 31:24; fremhævelse tilføjet).

Præsident Thomas S. Monson har forklaret *mod* således: »Mod bliver en levende og attraktiv dyd, når den ikke alene tolkes som villighed til tappert at gå i døden, men også som viljen til at leve anstændigt« (*Stjernen*, januar 1987, s. 33).

Herren bruger ofte aktive ord i den første sætning i sine åbenbaringer i sidste dages hellig skrift. Det er interessant, at »lytte« bruges mange gange i denne forbindelse. Herren formaner os gennem profeten Joseph Smith til at *se*, at *følge*, at *lytte* og at *høre* i over 60 åbenbaringer.

Lad mig fortælle jer om en ung mand, som havde *mod til at lytte*. Ældste Marion D. Hanks præsenterede os for Jay for næsten 20 år siden ved en generalkonference. Ældste Hanks beskrev en 12-årig diakon, som led af muskelsvind. Hans far bar ham, når han delte nadveren om, indsamlede fasteoffer og deltog i spejderaktiviteter.

Resten af Jays historie illustrerer inspiration og *mod*. Hans krop blev ved med at lide under sygdommens hærgen, men han var fortsat nysgerrig og meget dygtig. På grund af sin sygdom kunne Jay ikke gå i skole, men han studerede hjemme. Han elskede seminar og deltog regelmæssigt. Han var en af talerne ved seminarafslutningen og talte til sine jævnaldrende fra en kørestol. Jays positive indstilling til livet og hans positive og glade gemyt var opløftende. Jay elskede at gå til fester. Han dansede i sin kørestol. Hans holdt af musik og sang ofte genoprettelsens salmer med en smuk, klar og melodisk stemme.

Præsidentskabet for Primarys hovedbestyrelse, fra venstre: Søster Betty Jo N. Jepsen, førsterådgiver; præsidentinde Michaelene P. Grassli; og søster Ruth B. Wright, andenrådgiver.

Mere end noget andet elskede Jay Herren. Da han fyldte 19 år, ønskede han at følge profetens anmodning om, at hver eneste ung mand tog på mission. Jay tilbragte nu det meste af tiden på en blød måtte på stuegulvet i sit hjem. Meget af muskelvævet i hans krop var nu ødelagt. Han ønskede desperat at komme på mission. Han fandt en måde at tjene på på trods af sit handicap. Mens han lå på gulvet på ryggen, skrev han sit vidnesbyrd og indsatte sit billede med venners hjælp i 150 eksemplarer af Mormons Bog. De blev sendt til venner på mission over hele verden til at dele ud. Jay fik et brev fra præsident Kimball, som udtrykte tak for hans indsats og *mod* til at *følge* kaldet til at missionere.

Takket være engleagtige forældre kom Jay på college. Han blev skubbet fra klasse til klasse af sin far. Nogle gange måtte han ligge på et bord bagest i klasseværelset. Han var en dygtig elev og fik gode karakterer i vanskelige fag. Jay døde for tre år siden, men hans vidunderlige eksempel som én, der *modigt lyttede og fulgte*, lever videre.

Der er engang blevet sagt, at en *modig* mand finder en udvej, hvor en almindelig mand finder en undskyldning. Fornylig hørte jeg om nogle *modige* unge, som *lyttede* til deres stavspræsidentskabs råd.

I Boise North Stake i Idaho har et godt stavspræsidentskab hjulpet deres unge til bedre at forstå faldgruberne ved konstant at blive bombarderet af de nedbrydende tekster i mange af vor tids populære sange og de uanstændige billeder, der vises i mange film og musikvideoer. De blev undervist i, at disse medier kan bibringe meget, der er positivt, inspirerende, opløftende og smukt; men de kan også gøre sindet ufølsomt og få det, der er forkert og ondt, til at se normalt, spændende og acceptabelt ud.

Mange af de unge lyttede til deres stavspræsidentskab og ødelagde modigt de af deres bånd, cd og videobånd, som ikke var »dydeligt, elskeligt, har godt lov eller er prisværdigt« (se Trosartiklerne 1:13).

Kære unge, lyt ikke til musik, der indeholder tanker, der strider mod evangeliets principper. »Lyt ikke til musik, som fremmer satanisme eller andre onde ting, opmuntrer til umoralskhed, bruger dårligt og stødende sprog eller driver Ånden væk« (*Til gavn og styrke for de unge*, 1990, s. 12).

Nogle føler måske, at de er for intelligente eller smarte til at blive påvirket særlig meget af Satans snedighed. Hvilken tragisk fejlbedømmelse. Jakob, Nephis bror, advarer os om farerne ved den fejlbedømmelse, da han sagde: »O, hvor underfundig er ikke den ondes anslag! O, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de *lytter* ikke til Guds råd ...

Men det er godt at være lærd, når man *lytter* til Guds råd« (2 Nephi 9:28-29; fremhævelse tilføjet).

Præsident Hinckley har sagt: »En af de største tragedier, vi næsten dagligt er vidne til, er den tragedie, hvor mennesker med høje mål ikke opnår særlig meget i deres liv. De har ædle motiver. Deres erklærede ambitioner er prisværdige. De har store evner, men deres selvdisciplin er for svag. De bukker under for magelighed. Lysterne fratager dem deres viljestyrke« (*Den danske Stjerne*, januar 1983, s. 3).

Måske består den største hindring for vores evne til *modigt* at *følge* Herrens ord af vores egoisme, forfængelige ambitioner og stolthed. Det synes, som om den stolte har svært ved at høre og acceptere Guds vejledninger. Vi får i Ordsprogenes Bog at vide, at »hovmod går forud for ulykke« (Ordsp 16:18). Den stolte bekymrer sig mere om menneskers mening end om Guds mening.

I husker måske en historie om en skibskaptajn, som havde et problem med stolt-

hed. En nat på havet så denne kaptajn noget, der lignede lyset fra et andet skib med kurs mod ham. Han fik sin signalgast til at signalere til det andet skib: »Skift kurs 10 grader mod syd.« Svaret kom tilbage: »Skift *din* kurs 10 grader mod nord.« Skibets kaptajn svarede: »Jeg er *kaptajn*. Skift *din* kurs 10 grader mod syd.« Hvortil svaret kom: »Ja så, jeg er matros. Skift *din* kurs mod nord.« Dette gjorde kaptajnen så rasende, at han signalerede tilbage: »Jeg beordrer dig til at skifte *din* kurs mod syd. Jeg er på et slagskib!« Hvortil svaret kom tilbage: »Og jeg siger skift *din* kurs mod nord. Jeg sidder i et fyrtårn« (tilpasset og gengivet med tilladelse fra HOPE Publications, Kalamazoo, Michigan).

Hvis vi ligesom kaptajnen undlader at skifte kurs og at fjerne al stolthed, kan vi blive skibbrudne på livets rev og ude af stand til *modigt* at *følge* Frelserens kalden: »Kom til mig« (Matt 11:28). Jeg kan godt lide det, Edgar A. Guest sagde på nogle få linier i sit digt med titlen *Redskaber*:

To arme, to hænder, to ben, to øjne.
Og en hjerne, som du gør klogt i at bruge.
De begyndte alle med disse redskaber,
så sæt dit mål højt og sig:
»Jeg kan godt.« …

Det eneste, der kan holde dig tilbage,
er dig selv.
Det er dig, der må vælge, hvad du skal gøre.
Det er dig, der må sige, hvor du vil hen,
hvor længe du vil studere for at finde sandheden.
Gud har givet dig, hvad du behøver for at leve,
men han lader dig bestemme, hvad du vil gøre med det …

Dit mod må komme dybt fra din sjæls indre.
Mennesket må vise sin vilje til at vinde.
Så regn det selv ud, min dreng.
Du blev født med alt det, som de store ledere havde.
De begyndte alle med de samme redskaber som du.
Så fat mod og sig: »Jeg kan godt.«
(*Collected Verse of Edgar A. Guest*, Chicago; Reilly and Lee, 1934, s. 666-667; *Den danske Stjerne*, marts 1975, s. 32-33).

Må vi alle »fatte mod,« som Edgar Guest så smukt foreslår, og sige: »Jeg kan være modig og følge Herrens indbydelse.« »Lev således, at de mennesker, som kender dig, men ikke kender Kristus, vil få lyst til at lære Kristus at kende, fordi de kender dig« (ukendt).

I det hellige navn, der tilhører ham, hvis herlige opstandelse og sonoffer, jeg på denne påskesøndag udtrykker min dybeste taknemmelighed for – ja, Jesus Kristus. Amen. □

Lær os tolerance og kærlighed

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Intolerance fremmer strid; tolerance overvinder strid. Tolerance er nøglen, der åbner døren til indbyrdes forståelse og kærlighed.

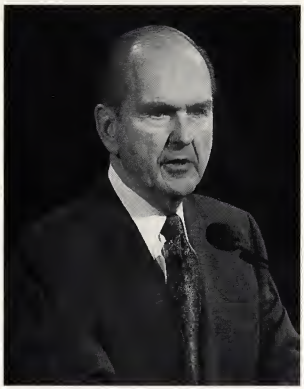

Kære brødre og søstre, jeg tilslutter mig mine brødres påskehilsen til jer alle, mens jeg udtrykker min personlige taknemmelighed for Jesu Kristi forsoning, for hans eksempel og for hans lærdomme, der har motiveret mit budskab i dag.

Jeg er blevet tilskyndet til at tale om tolerance – en dyd, der er stor brug for i vores urolige verden. Men når vi taler om dette emne, må vi fra begyndelsen anerkende, at der er forskel på *tolerance* og på at *tolerere*. Jeres velvillige tolerance for en person giver ikke ham eller hende lov til at handle forkert, og jeres tolerance forpligter jer heller ikke til at tolerere hans eller hendes ugerninger. Denne skelnen er fundamental for en forståelse af denne afgørende dyd.

Jeg deltog for nogle måneder siden i et »laboratorium for tolerance,« da jeg deltog i parlamentet for verdens religioner. Der talte jeg med gode mænd og kvinder, der repræsenterede mange forskellige religiøse grupper. Igen fornemmede jeg fordelene ved etnisk og kulturel forskellighed og tænkte atter på betydningen af religionsfrihed og religiøs tolerance.

Jeg forundres over profeten Joseph Smiths inspiration, da han nedskrev den 11. trosartikel: »Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret, lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.«

Dette ædle udtryk for religiøs tolerance er især gribende i lyset af den personlige forfølgelse af profeten. Ved en lejlighed skrev han: »Jeg er denne tids mest forfulgte mand på jorden, og ligeså er dette folk … alle vore hellige rettigheder er trampet ned under pøbelens fødder.«[1]

Joseph Smith udholdt uophørlig forfølgelse og led til sidst et hjerteløst martyrium – for de intolerantes hænder. Hans brutale skæbne står som en kras påmindelse om, at vi aldrig må være skyld i *nogen* synd sået af intolerancens frø.

TO STORE BEFALINGER OM AT ELSKE

Evangeliets fylde blev åbenbaret til den højt ærede profet. Han blev undervist af den opstandne Kristus, som Joseph tilbad. Han forkyndte lærdomme, som de blev fremsat af Herren, og herunder dem, som Herren fremsatte som svar på den nøjeregnede lovkyndiges spørgsmål:

»'Mester, hvad er det største bud i loven?' Han sagde til ham: 'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.'

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: 'Du skal elske din næste som dig selv.'

På de to bud hviler hele loven og profeterne.«[2]

Derfor er vores højeste prioriteter i livet at elske Gud og at elske vores næste. Det omfatter vores næste i vores egen familie, i lokalsamfundet, i hele landet og i hele vores verden. Lydighed mod det andet bud letter lydighed mod det første bud. »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.«[3]

FORÆLDRES KÆRLIGHED

Dette princip er let at forstå for mødre og fædre. Forældres kærlighed omfatter taknemmelighed for hjælp ydet til ethvert af deres børn, især i nødens stund.

Jeg morede mig lidt fornylig, da en af vore voksne børn betroede mig, at hun altid havde troet, at hun var sin fars yndlingsdatter. Hun var overrasket over senere at opdage, at alle hendes otte søstre troede det samme. Først da de selv var blevet mødre, forstod de, at forældre ikke har favoritter. (Forresten har vores eneste søn aldrig spekuleret over, hvem der var vores yndlingssøn).

Vor Fader i Himlen elsker også alle sine børn. Peter belærte, at »Gud ikke gør forskel på nogen,

men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed.«[4]

Alligevel kan hans børn være meget intolerante over for hinanden. Grupper med indbyrdes grænser, hvad enten de kalder sig klubber eller bander, skoler eller stater, kommuner eller lande, udvikler ofte fjendskab over for hinanden. Sådanne tendenser får mig til at undres: Kan grænser ikke eksistere uden at blive frontlinier? Kan mennesker ikke forene sig i at føre krig mod det onde, der har besat menneskeheden, i stedet for at føre krig mod hinanden? Desværre er svaret på disse spørgsmål ofte nej. I årenes løb har diskrimination med baggrund i etnisk eller religiøs identitet ofte ført til vanvittige nedslagtninger, voldsomme pogromer og utallige grufulde handlinger. Historiens ansigt er fyldt med intolerancens grimme ar.

Hvor anderledes ville vores verden ikke være, hvis alle forældre ville anvende denne inspirerede instruktion fra Mormons Bog: »Og I vil ikke tilstede, at jeres børn ... overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes ...

Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden.«[5]

Hvis en sådan opdragelse fandt sted, ville børn og forældre over hele denne klode sammen synge: »Giv os mildhed, giv os retsind, giv os kærlighed og tro.«[6] Mænd og kvinder ville respektere deres næste og de trossætninger, som de betragter som hellige. Etniske vittigheder og nedsættende bemærkninger om andre kulturer ville ikke længere være acceptable. Den tolerante taler uden svig.

UAFHÆNGIGHED OG SAMARBEJDE

Mens vi stræber efter at blive tolerante, behøver vi ikke miste andre gode egenskaber. Tolerance kræver ikke opgivelse af ædle formål eller af personlig identitet. Herren befalede lederne af sin genoprettede kirke at etablere og bevare Kirkens integritet som institution – »så kirken ... kan være uafhængig.«[7]

Samtidig opfordres Kirkens medlemmer til at gå sammen med mennesker med samme overbevisning for at gøre godt.[8] Vi er taknemmelige for de mange eksempler på uselvisk indsats, der er ydet i forbindelse med jordskælv, oversvømmelser, orkaner eller andre katastrofer. En sådan samlet indsats for at hjælpe medmennesker i nød overskrider alle grænser, der skyldes religion, race eller kultur. Disse gode gerninger er sidste dages hellig kærlighed i funktion!

Humanitær hjælp fra medlemmer af Kirken er omfattende, international og foregår generelt uden omtale. Alligevel er der utvivlsomt mange, som undrer sig over, hvorfor vi ikke gør mere for at hjælpe de utallige værdige sager, som vores hjerte reagerer på.

Selvfølgelig er vi ængstelige og opmærksomme på behovet for ambulancer nede i dalen. Men samtidig kan vi ikke ignorere det større behov for et beskyttende rækværk på klippen ovenfor. Begrænsede ressourcer, der er nødvendige for gennemførelse af et højere værk, kan ikke overføres til en redningsindsats, der kun giver midlertidig hjælp.

Profeten Nehemias i Bibelen må have følt den samme forpligtelse for sin betydningsfulde kaldelse. Da han blev bedt om at være opmærksom på noget andet end sit primære mål, svarede han: »Det er et stort værk, jeg er i gang med, så jeg kan ikke tage derned. Arbejdet ville ellers gå i stå, hvis jeg forsømte det og tog ned til jer.«[9]

Heldigvis må vi i Kirken sjældent træffe en sådan beslutning. Vi betragter kærlighed til vores næste som en integreret del af vores mission. Og selv om vi tjener hinanden, fortsætter vi med at bygge et åndeligt tilflugtssted på klipperne foroven. Et sådant tilflugtssted bliver en velsignelse for hele menneskeheden. Men vi er kun bygningsarbejderne; arkitekten er den almægtige Gud.

MISSIONSANSVAR

Sidste dages hellige over hele verden arbejder side om side med andre – uanset race, farve eller tro – og håber at være gode eksempler, der er værd at følge. Frelseren sagde: »Jeg giver jer et bud, at enhver, både ældste, præst, lærer og medlem, skal ... forberede og udføre de ting, som jeg har befalet.

Og lad jeres prædiken være en advarselsrøst, lad hver mand advare sin næste i mildhed og sagtmodighed.«[10]

Dette skal vi gøre med tolerance. Da ældste Dallin H. Oaks og jeg var i Moskva i juni 1991, kom vi i denne ånd af forberedelse og med oprigtig respekt for ledere for andre trossamfund. Vi blev ledsaget af ældste Hans B. Ringger og missionspræsidenten Gary L. Browning og mødte den øverste leder for den russisk-ortodokse kirke. Patriarken Alexej var meget venlig og tilbragte en mindeværdig time sammen med os. Vi fik et indtryk af de store vanskeligheder, som den-

ne venlige mand og hans trosfæller havde udholdt i så mange år. Vi takkede ham for hans udholdenhed og hans tro. Derpå forsikrede vi ham om vore gode hensigter og om betydningen af det budskab, som missionærerne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ville undervise i blandt hans landsmænd. Vi bekræftede, at vi er en verdensomspændende kirke, og at vi ærer og adlyder lovene i hvert land, hvor vi virker.[11]

Til dem, der er interesseret i fylden af det gengivne evangelium – uanset nationalitet eller religiøs baggrund – siger vi som ældste Bruce R. McConkie: »Behold al den sandhed og alt det gode, I har. Opgiv ikke noget sundt eller godt princip. Forlad ikke nogen tidligere standard, der er god, retfærdig og sand. Vi tror på enhver sandhed, der findes i enhver kirke i hele verden. Men vi siger også dette til alle mennesker – Kom og tag det yderligere lys og den yderligere sandhed, som Gud har gengivet i vor tid. Jo mere sandhed vi har, jo større er vores glæde her og nu; jo mere sandhed vi modtager, jo større er vores belønning i evigheden. Dette er vores invitation til alle mennesker med et åbent sind overalt.«[12]

Hver enkelt af jer med et vidnesbyrd om det gengivne evangeliums sandhed har mulighed for at dele denne dyrebare gave. Herren forventer, at I altid er »rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har, men I skal gøre det med sagtmodighed.«[13]

DÅB OVERSKRIDER BAGGRUND

På ethvert kontinent og på øerne i havet bliver de trofaste indsamlet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Forskelle i kulturel baggrund, sprog, køn og ansigtstræk bliver uvæsentlige, når medlemmerne mister sig selv i deres elskede Frelsers tjeneste. Paulus' erklæring bliver opfyldt: »Alle I, der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer Kristus.

Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand eller kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus.«[14]

Kun en forståelse af Guds klare faderrolle kan føre til en fuld værdsættelse af menneskets virkelige broderskab. Den forståelse inspirerer til at opbygge broer af samarbejde i stedet for mure, der adskiller.

Vor Skaber befalede, »at der ikke skulle være splidagtighed imellem dem, men at de skulle se fremad med ét blik, idet de skulle have én tro og én dåb, og deres hjerter skulle være sammenknyttet i indbyrdes enighed og kærlighed.«[15]

Intolerance fremmer strid; tolerance overvinder strid. Tolerance er nøglen, der åbner døren til indbyrdes forståelse og kærlighed.

RISIKOEN VED UBEGRÆNSET TOLERANCE

Tillad mig nu at komme med en væsentlig advarende bemærkning. En fejlagtig antagelse er, at hvis en lille smule af noget er godt, så må meget af det samme være bedre. Det er forkert! En overdosis af medicin kan være giftig. Ubegrænset tolerance kan stride med retfærdigheden. Derfor kan tolerance uden grænser føre til holdningsløs eftergivenhed.

Herren trak grænsen for at definere acceptable grænser for tolerance. Fare opstår, når disse guddommelig grænser overskrides. Lige som forældre lærer små børn, at de ikke må løbe ud og lege på gaden, har Frelseren lært os, at vi ikke behøver tolerere det onde. »Så gik Jesus ind på tempelpladsen, og han ... væltede vekselerernes borde.«[16] Selv om han elskede synderen, sagde Herren, at han ikke kan »se på synd med den ringeste eftergivenhed.«[17] Hans apostel Paulus specificerede nogle af disse synder i et brev til galaterne. Listen omfatter »utugt, urenhed, udsvævelse, afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskaber, kiv, misundelse, hidsighed, selviskhed, splid, kliker, nid, drukkenskab, svir og mere af samme slags.«[18]

Til Paulus' liste kan jeg tilføje frastødende indstillinger som religiøs forblindelse, hykleri og fordomme. Disse blev også i 1834 fordømt af de tidlige kirkeledere, som forudså Kirkens fremkomst »midt under de religiøst forblindedes foragt og hykleres bagtalelse.«[19] Profeten Joseph Smith bad om, at »deres fordomme må vige for sandheden.«[20] Had opildner til strid[21] og undergraver mødne mænd og kvinders værdighed i vores oplyste tidsalder.

Paulus liste omfattede »urenhed.« Som medlemmer af Kirken er vi betroet dens hellige templer, og vi er befalet, at »intet urent må komme ind i [Herrens] hus og besmitte det.«[22]

Den opgave kræver stort mod såvel som kærlighed. I tidligere tider var Herrens disciple »standhaftige og ville hellere lide indtil døden end begå synd.«[23] I de sidste dage er Herrens trofaste disciple lige så faste. Sand kærlighed til synderen kan fremtvinge en modig konfrontation – ikke følelighed! Sand kærlighed støtter ikke selvdestruktiv opførsel.

TOLERANCE OG GENSIDIG RESPEKT

Vores forpligtelse over for Frelseren får os til at afsky synd, og dog følge hans befaling om at elske vores næste. Vi lever sammen på denne jord, som skal passes, underlægges og deles med taknemmelighed.[24] Vi kan hver især bidrage til at gøre livet i denne verden lidt mere behageligt. For ikke længe siden udsendte Det Første Præsidentskab og De Tolv en udtalelse, som jeg vil citere: »Det er moralsk forkert for enhver person eller gruppe at nægte nogen hans eller hendes umistelige værdighed på baggrund af den tragiske og afskyelige teori om racemæssig eller kulturel overlegenhed.

Vi beder alle mennesker overalt om atter at støtte op om de hævdvundne idealer – tolerance og gensidig respekt. Vi tror oprigtigt, at når vi anerkender hinanden og viser hensyn og barmhjertighed, vil vi opdage, at vi alle kan leve fredeligt sammen på trods af de største forskelle.«[25]

Denne erklæring er en nutidig bekræftelse af profeten Josephs tidligere bøn om tolerance. Samlet kan vi reagere. Sammen kan vi stå, intolerante over for overtrædelser, men tolerante over for medmennesker med anderledes meninger, som de betragter som hellige. Vore elskede brødre og søstre over hele verden er *alle* Guds børn. Han er vor Fader. Hans Søn Jesus er Kristus. Hans kirke er blevet gengivet til jorden i disse sidste dage for at velsigne alle Guds børn. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

NOTER

1. History of the Church, 5:157.
2. Matt 22:36-40; se også Joh 13:34-35; 15:12, 17; Rom 13:8; 1 Thes 3:12; 4:9; 1 Pet 1:22; 1 Joh 3:11, 23; 4:7, 11-12; 2 Joh 1:5.
3. Mosiah 2:17.
4. ApG 10:34-35; se også L&P 38:16, 24-26.
5. Mosiah 4:14-15; se også Rom 12:18.
6. Salmer og sange, nr. 102.
7. L&P 78:14.
8. Se Trosartiklerne 1:13.
9. Neh 6:3.
10. L&P 38:40-41; se også 88:81.
11. Se Trosartiklerne 1:12.
12. I Tahiti Area Conference Report, marts 1976, s. 31.
13. 1 Pet 3:15; se også L&P 60:2.
14. Gal 3:27-28.
15. Mosiah 18:21; se også 23:15; 4 Nephi 1:13.
16. Matt 21:12; se også Mark 11:15.
17. L&P 1:31.
18. Gal 5:19-21.
19. JS-H 1:71 fodnote.
20. L&P 109:56; se også v. 70.
21. Se Ordsp 10:12.
22. L&P 109:20.
23. Alma 24:19.
24. Se 1 Mos 1:28; Moses 2:28; Abraham 4:28; L&P 59:15-21.
25. Udtalelse fra Det Første Præsidentskab og De Tolv, 18. oktober 1992, citeret i Church News, 24. oktober 1992, s. 4.

Det største mirakel i menneskehedens historie

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Der vil være tvivlere. Men findes der en mere fuldstændigt bekræftet tildragelse i menneskehedens historie end Jesu opstandelse den første påskemorgen?

Mine kære brødre og søstre, jeg føjer mit vidnesbyrd til mine brødres vidnesbyrd denne påskemorgen. For alle kristne, ja for hele menneskeheden højtideligholdes dagen i dag som årsdagen for det største mirakel i menneskehedens historie. Det er et mirakel, som omfatter alle, der har levet på jorden, alle, som nu lever på jorden, og alle, som vil komme til at leve på jorden. Intet, hverken før eller siden, har påvirket menneskeheden så meget som forsoningen, udvirket af Jesus fra Nazaret, som døde på korset på Golgata, som blev begravet i Josef fra Arimatæas grav, og som på tredjedagen opstod fra graven som den levende Søn af den levende Gud, verdens Frelser og Forløser.

Som dødelige skal vi alle dø. Døden er lige så meget en del af livet, som fødslen er det. Set med vore jordiske øjne, uden forståelse af Guds evige plan, er døden en trist, definitiv og ubarmhjertig oplevelse beskrevet af Shakespeare som »det uopdagede land fra hvis grænser ingen rejsende vender tilbage« (*Hamlet*, 3. akt, 1.scene).

Men vor evige Fader, hvis børn vi er, muliggjorde noget meget bedre ved at ofre sin enbårne Søn Herren Jesus Kristus. Sådan måtte det være. Kan nogen tro, at den store Skaber ville sørge for liv og vækst og muligheder blot for at blæse det hele ud i glemslen ved døden? Fornuften siger nej. Retfærdigheden kræver et bedre svar. Himlens Gud har givet os et svar. Herren Jesus Kristus var svaret.

Hans var det endelige offer, hans var den storslåede sejr.

Der vil være tvivlere. Men findes der en mere fuldstændigt bekræftet tildragelse i menneskehedens historie end Jesu opstandelse den første påskemorgen? Jesus talte med Maria, som var den første ved graven. Han talte med de andre kvinder, som løb tilbage og underrettede deres brødre, hvoraf to af dem løb ud til graven. Han viste sig for ti af sine apostle, mens Thomas var fraværende. Og derpå kom han tilbage, da Thomas var tilstede. Da tvivleren så Jesus, sagde han: »Min Herre og min Gud!« (Joh 20:28). Han talte med de to brødre på vejen til Emmaus, og de sagde: »Brændte vore hjerter ikke i os?« (Luk 24:32). Og Paulus erklærede, at »Dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang« (1 Kor 15:6).

Derpå føjer Paulus til: »Men sidst af alle blev han også set af et misfoster som mig« (1 Kor 15:6).

Alt dette og meget mere findes i Det Nye Testamente. Det har tjent som trosgrundlaget for utallige millioner af mennesker i verden, i hvis hjerter, der er kommet et vidnesbyrd fra Helligånden om, at det er sandt. De har levet ved dette vidnesbyrd, og de er døde ved det. Når dødens mørke skygge krydsede deres sti, og alt håb normalt svandt bort, har det beroligende budskab lydt: »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22). I sådanne mørke stunder har der skinnet et sikkert og fast lys, der har trøstet og støttet og velsignet.

Men som om dette ikke er nok, så er der endnu et vidnesbyrd. Denne såkaldte »Mormons Bog.« Disse skrifter fra den nye verden ligger foran os som et yderligere vidnesbyrd om Herren Jesu Kristi guddommelighed og virkelighed, som et vidnesbyrd om hans forsonings altomfattende godgørenhed, samt om at han kom ud af gravens mørke. I denne bog findes meget af profetiens sikre ord vedrørende ham, som skulle fødes af en jomfru, den almægtige Guds Søn. Der findes en forudsigelse om hans værk blandt menneskene som et dødeligt menneske. Der findes erklæringen om hans død, om det lydefri lam, der skulle ofres for verdens synder. Og der er en bevægende og inspirerende og sand beretning om den opstandne Kristi besøg blandt levende mænd og kvinder på det vestlige fastland. Dette vidnesbyrd eksisterer, for at vi kan tage stilling til det, det findes, for at blive læst, det findes, for at det kan blive overvejet, det findes, for at man kan bede vedrørende det, med det løfte at den, der beder, skal ved Helligåndens kraft kende til dets sandhed og ægthed.

Og atter, hvis det ikke er nok, er der en profets vidnesbyrd. En profet, hvis navn var Joseph, som beseglede vidnesbyrdet om sin Herre med sit blod. I dag fejrer vi påsken. I år fejrer vi 150-året for profeten Joseph Smiths død. Den lummerhede eftermiddag, den 27. juni 1844 blev han og hans bror Hyrum myrdet i Carthage i Illinois, dræbt af en bevæbnet pøbelhob, der havde sværtet ansigterne sorte for at skjule deres identitet. John Taylor, som var sammen med Joseph og Hyrum ved den lejlighed og som selv blev såret, skrev senere denne mindetekst:

»Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her ... Han var stor i livet og stor i døden i Guds og Guds folks øjne, og ligesom de fleste af Herrens salvede fordum, har han beseglet sin mission og sit værk med sit eget blod. Ligeså har hans broder Hyrum ... deres uskyldige blod ... er et vidnesbyrd om det evige evangeliums sandhed, som hele verden ikke kan afsvække« (L&P 135:3, 7).

Eftersom det i år er 150-året for denne tragiske begivenhed, vil jeg gerne sige et par ord om hovedpersonerne på begge sider af lighedstegnet. På den ene side var der Joseph, profet og martyr. På den anden side var der Thomas Ford, guvernøren af Illinois, hvis brudte løfte kulminerede i tragedierne den dag.

Joseph Smith og Thomas Ford var samtidige. Guvernør Ford var født i Pennsylvania i 1800. Joseph Smith var født i Vermont i 1805. Guvernøren var fem år ældre end profeten. Mine oplysninger om profeten stammer fra kilder, som er jer alle bekendte. De oplysninger, jeg har om guvernøren, stammer fra hans egne beretninger og for størstedelen fra en historisk indledning til disse beretninger skrevet af M.M. Quaife, såvel som en introduktion af en general James Shields til den første udgave af Fords *History of Illinois*. Jeg nævner disse detaljer, for at I kan vide, at hvad jeg siger, stammer fra kilder, der kan anses for troværdige.

Joseph Smith døde som 38-årig i 1844. Han ville være fyldt 39 år den følgende december.

Guvernør Ford døde i 1850 en måned før sin 50-års fødselsdag.

Han afsluttede sin periode som guvernør i 1846, og flyttede derpå til sine svigerforældres gård, hvor han skrev sin *History of Illinois*.

I denne historie giver han en ret detaljeret beskrivelse af Joseph og Hyrum Smiths død. Han konkluderer med følgende opsummerende udtalelse: »Således faldt Joe Smith, den mest succesrige svindler i nyere tid. En mand, som trods det, at han var uvidende og upoleret, var højt begavet, hvilket skaffede ham en midlertidig succes, som dog blev overskygget og modarbejdet af hans væsens medfødte fordærvethed og laster, så det aldrig lykkedes ham at etablere et system, der kunne opnå vedvarende succes i fremtiden« (*A History of Illinois*, Lakeside Press edition, 1946, II:213).

Sådan lød Thomas Fords vurdering.

Jeg ønsker ikke at være kritisk overfor guvernør Ford. Jeg har ondt af ham. Jeg anser ham for at være en person, som såede vind og høstede storm.

I april 1847, da vores folk påbegyndte den lange vandring mod vest fra Winter Quarters ved Missourifloden til dalen ved Great Salt Lake, flyttede guvernør Ford og hans familie til Peoria med den hensigt, at han der ville nedsætte sig som advokat. Jeg citerer nu fra Mr. Quaife:

»Beretningen om hans 3-års ophold der, er en beretning om et liv i stadig dybere fattigdom og nederlag. Fru Ford, der blev syg af kræft, døde den 12. oktober 1850 i den tidlige alder af 38 år. Tre uger senere, den 3. november fulgte Thomas Ford hende i graven. Fem små børn stod forældreløse tilbage, uden penge og måtte klare sig i verden som de bedst kunne. Til ros for den almindelige medmenneskelighed tog omsorgsfulde naboer sig af børnene og de blev opdraget i hjem, der var bedre end det, deres egen far kunne give dem. I sine sidste uger levede Thomas Ford af naboernes hjælp og udgifterne til hans begravelse blev betalt med gaver fra en gruppe borgere« (Ibid. I:xxvi, xxvii).

Både Thomas Ford og hans hustru blev begravet på kirkegården i Peoria City. Deres jordiske rester blev senere flyttet til Springdale kirkegården, hvor graven lå uden gravsten indtil 1896, da staten bevilligede 1200 Dollars til det monument, der nu markerer stedet, hvor Thomas Ford ligger begravet.

Jeg har stået foran dette gravmonument og grundet over de begivenheder og omstændigheder, jeg omtaler.

Efter guvernørens død og da hans gældsposter var betalt, var der en sum på 148,06 dollars tilbage til fordeling mellem hans fem børn som arv.

I sin indledning til Fords *History*, beretter general James Shields: »I 1850, mens forfatteren til dette værk lå på dødslejet, overlod han i min varetægt et manuskript, hvis indhold var mig fuldstændig ubekendt. Han gav mig det pålæg, at jeg efter hans død, skulle udgive værket til fordel for hans familie. Han forlod kort efter dette liv efterladende sine forældreløse børn ludfattige.« Indtægterne fra salget af bogen beløb sig til 750 dollars, hvilket gjorde det muligt for hvert af hans fem børn at modtage 150 dollars, som deres ringe finansielle arv udover de 29,61 dollars, deres fader havde efterladt hver af dem.

Den ældste datter giftede sig, hendes mand døde i 1878 og hun levede indtil 1910. De sidste få år under andres omsorg. Den anden datter giftede sig, fik en familie og døde i St. Louis. Den yngre datter, født i 1841, døde i en alder af 21 år af svindsot og blev begravet sammen med sine forældre. Vedrørende sønnerne citerer jeg atter fra Mr. Quaife:

»I efteråret 1872 blev Thomas (den yngste søn) hængt som hestetyv nær Caldwell i Kansas ved en lynchning. To år senere, i 1874, blev Seuel (hans bror) og to andre lovløse hængt fra den samme gren på et træ nær Welligton i Kansas ved en anden lynchning« (Ibid. I:xxxii).

De blev begravet på Kansasprærien i umærkede grave. Jeg nævner dette, for at fortælle, at der var tragedier på begge sider af Carthage-problemet. Joseph og Hyrum blev myrdet der. Guvernør Thomas Ford, som havde lovet dem staten Illinois beskyttelse, fik en tragisk og sorgfuld skæbne, han døde i dyb fattigdom, og efterlod en ludfattig familie, som for de flestes vedkommende led store skuffelser og døde i elendighed.

Samtidig med at guvernør Ford skrev sin trøstesløse karakteristik af Joseph Smith, skrev en anden samtidig, Parley P. Pratt sin egen. Han skrev om Joseph Smith på den tid:

»Hans værk skal leve til endeløse tide, og utallige millioner af endnu ufødte vil nævne hans navn med ære, som et ædelt redskab i Guds hænder, som i løbet af sin korte og ungdommelige karriere, lagde grundvolden til det rige, som profeten Daniel omtaler, der skal sønderbryde alle andre riger og stå for evigt« (*Autobiography of Parley P. Pratt*, Salt Lake City; Deseret Book Co, 1979, s. 46).

Parley Pratt skrev med en sikrere fornemmelse for profeti end Tom Ford gjorde. Parley Pratt skrev i en kærlighedens ånd, jovist, men også på baggrund af en vision af denne storslåede bevægelse, der strækker sig ind i tusindårsriget.

Skyggen fra begivenhederne der fandt sted i juni 1844 har nu strakt sig over halvandet århundrede. Denne skygge har strakt sig ud over væsentlig del af verden. Historien er klar, og den er vidunderlig at betragte. Det er en gribende og voldsom historie, et epos uden sidestykke. To år efter martyriet, mens guvernøren var i færd med at skrive sin historie, forlod de fleste af vort folk Nauvoo, deres elskede by ved Mississippifloden. De forlod deres smukke og komfortable hjem. De forlod deres storslåede tempel. De-

res udvandring begyndte i februar 1846 midt i den kolde vinter. En vinter så kold at Mississippifloden frøs til og nogle var i stand til krydse floden over isen. De rejste ikke bort ud fra et ønske om komme væk. De var tvunget til at rejse bort, drevet væk af onde pøbelbanders bitre og uforsonlige had.

De banede sig tværs over Iowas prærie til Missourifloden ved Council Bluffs, dengang kaldet Kanesville. Her langs Missourifloden oprettede de deres Winter Quarters. Næste forår rejste de op langs Elkhorn River og langs Platte, tværs over det, der i dag er Nebraska og Wyoming og videre til Den Store Saltsø. Døden vandrede med dem. Omkring 6.000 blev begravet langs ruten, førend den transkontinentale jernbane blev færdiggjort i 1869, hvilket satte punktum for vogntogene og håndkærrekompagnierne. Her i denne dal i bjergene fjernede de bynkebuske og kæmpede mod græshoppesværme, de hentede vand fra canyonbækkene i bjergene for at få ørkenen til at blomstre. Fra da af og til i dag har dette værk spredt sig ud over jorden, hvor forsamlinger på mere end 165 forskellige sprog og fra mere end 140 nationer synger den pris til Joseph Smith som blev skrevet af W. W. Phelps:

Priser profeten, som skued' Jehova,
Jesus har salvet den herlige seer.
Åbnet blev tidernes fyldes uddeling,
det, som var talet, på jorden nu sker.
(Salmer og sange, 17).

Antallet af medlemmer i Kirken nærmer sig nu ni millioner. Sidste år alene blev der trykt og distribueret mere end 4,5 millioner eksemplarer af Mormons Bog, som »Endnu et vidne om Jesus Kristus.« Tusinder af kirkebygninger med mere end 21.000 menigheder og snesevis af smukke templer bærer navnet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages hellige.

Guvernør Ford kunne ikke finde dyderne hos den mand, hvis blod blev udgydt på gulvet i det lille fængsel i Carthage. Men en engel fra himlen havde flere år tidligere beskrevet den skæbne, der ville blive den unge Josephs. Moroni sagde: »Dit navn skal blive kendt blandt nationerne, for det værk, som Herren vil udføre ved dine hænder, skal få de retfærdige til at glæde sig og de onde til at rase. Den ene skal ære det, den anden foragte det, men for de sidstnævnte skal det blive en rædsel på grund af det store og forunderlige værk, der skal følge fremkomsten af fylden af dette mit evangelium« (*Times and Seasons*, Vol. II, s. 13).

Der er nu gået 150 år. Vi er taknemmelige for den forsoning, der er sket. Vi takker vor evige Fader for mere tolerante tider og større forståelse. Forsvundne er dagene med

nedbrændinger af huse og hastig flugt. Velviljens sol skinner på vores folk. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ejer nu stedet, hvor martyriet fandt sted, Carthagefængslet og hele komplekset, hvor det står. Det er blevet forskønnet og gjort attraktivt for de titusinder, som besøger det fra mange nationer.

Nauvoo er blevet sted for goodwill, en rest af en bemærkelsesværdig historie. Stedet, hvor det engang så smukke tempel stod, er blevet et sted for ærbødig nysgerrighed. I dag findes der en stav i Zion, som bærer navnet Nauvoo. Og nord for Chicago ligger der et meget smukt tempel, hvori frelsens ordinanser udføres til gavn for Guds sønner og døtre i alle generationer, et værk, der er givet gennem præstedømmet som blev åbenbaret til profeten Joseph Smith, et værk, som giver de forgangne generationer de enestående muligheder, som menneskehedens Frelsers forsoning muliggjorde.

Ved en anden lejlighed var Joseph fængslet i et andet fængsel, det i Liberty i Missouri. I sin trængsel over at skulle opholde sig på dette uhumske sted, råbte han:

»O Gud, hvor er du?« (L&P 121:1).

Som svar på denne bøn fulgte dette enestående løfte:

»Jordens ender skal spørge efter dit navn, dårer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig. Mens de rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd. Og dit folk skal aldrig vende sig bort fra dig på grund af forræderens vidnesbyrd« (L&P 122:1-3).

I og jeg er vidner til opfyldelsen af disse bemærkelsesværdige og profetiske ord. Som jeg taler i dag, bliver jeg hørt i tusinder af kirkesale i denne og andre nationer. Dette er kun et lille tegn op opfyldelsen af dette løfte. Og det vi ser i dag, er jeg sikker på, er kun en flig af det, som fremtiden vil bringe. Joseph Smith levede som et redskab i Guds hånd for at etablere Guds genoprettede værk i denne tidernes fyldes uddeling. Han døde som et vidnesbyrd om menneskeheden Frelser. Kirken, som blev etableret gennem ham, bærer verdens Forløsers navn. På baggrund af en vidunderlig og smuk åbenbaring, som han modtog i sit livs ungdom, skrev han disse ord, som bekræfter sandheden af den første påskemorgen:

»Og nu efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne, at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

Og derfor på denne påskesabbat, bærer jeg vidnesbyrd om verdens Forløser, han, som var Faderens Enbårne, han, som gik omkring og gjorde godt ved udøvelsen af sin guddommelige kraft, han, som døde på Golgata, og han, som opstod for at være opstandelsens førstegrøde. Jeg vidner om sandheden af de fordums apostles og andre vidners ord, som så og hørte den opstande Herre. Jeg bekræfter desuden sandheden af det vidnesbyrd som denne uddelings store seer og åbenbarer, profeten Joseph Smith, fremsatte. Han, der for 150 år siden gav sit liv som vidne om den opstandne Forløser. Og ved Helligåndens kraft giver jeg mit personlige vidnesbyrd om, at han, som blev slået ihjel på Golgata, opstod igen fra de døde, som vor Frelser, hvis offer gjorde det evige livs gave mulig for alle, som vil holde hans befalinger. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
Den 3. april 1994

Jesus fra Nazaret

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Råd

Vi står hver især i dyb gæld til ham, for vi blev købt ved udgydelsen af hans dyrebare blod.

Jeg beder jer støtte mig med jeres tro og bønner, mens jeg bærer vidnesbyrd om Kristus. I alle menneskers hjerter findes der, ligegyldigt hvilken race eller hvilken status de har i livet, en uforklarlig længsel efter noget, som de ikke i øjeblikket besidder. Denne længsel er plantet der af en omsorgsfuld Skaber.

Det var en kærlig himmelsk Faders plan, at denne længsel i det menneskelige hjerte skulle lede mennesket til den eneste ene, som var i stand til at opfylde denne længsel – nemlig Jesus af Nazaret, som blev forudordineret i det store råd, før denne jord blev skabt. Til Jareds bror, sagde den førjordiske Jesus:

»Se, jeg er den, som fra verdens begyndelse var udset til at forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus ... I mig skal alle mennesker have lys for evigt, ja, de som vil tro på mit navn« (Ether 3:14).

I dag er det påske – en dag udpeget til at mindes verdens Frelsers legemlige opstandelse. Som medlemmer af hans genoprettede Kirke er det bydende nødvendigt, at vi gør vores yderste for at udvide vores forståelse af Jesu førjordiske bemyndigelse, hans tidlige tjenestegerning, hans uretfærdige korsfæstelse, smerten i hans lidelse, hans endelige offer og hans opstandelse. Vi står hver især i dyb gæld til ham, for vi blev købt ved udgydelsen af hans dyrebare blod. Vi er forpligtede til at følge hans formaning, til at tro på hans navn samt til at vidne om ham og hans ord.

For nogle af mine bemærkninger om Kristi liv står jeg i gæld til øjenvidneberetninger optegnet i Det Nye Testamente. Jeg står i gæld til profeterne – både fortidige og nutidige – især til profeten Joseph Smith for hans personlige vidnesbyrd om, at både Gud Faderen og hans Søn lever samt for Joseph Smiths trofasthed med hensyn til at følge guddommelige anvisninger om at frembringe det evige evangeliums fylde, som er indeholdt i Mormons Bog og i andre sidste dages skrifter. Jeg står i gæld til ældsterne James E. Talmage og Bruce R. McConkie og andre for deres apostoliske værker, samt til den troende teolog Frederic W. Farrar. Vore skrifter belærer os om evangeliske sandheder, og inspirerede skribenter øger vores forståelse.

Vi har lært, at i løbet af de sidste dage af sit jordiske liv trak Jesus sig tilbage fra al offentlig undervisning og tilbragte onsdagen før påsken tilbagetrukket i Betania. Den næste dag, om torsdagen, befalede Jesus Peter og Johannes at drage til Jerusalem, hvor de ville finde et værelse, der var forberedt, så de kunne holde møde. I dette værelse mødtes Jesus med De Tolv, og de satte sig for at spise.

Det var skik, at når en person trådte ind i et værelse, stillede han sine sandaler ved døren, og hans fødder blev vasket for at fjerne landevejens støv. Det var sædvanligvis en tjener, som udførte denne ringe opgave, men denne hellige aften »var det Jesus selv, der i sin evige ydmyghed og selvfornægtelse, rejste sig fra sin plads ved måltidet for at udføre denne simple opgave« (Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, Fountain Publications, Portland, Or. 1980, s. 557).

Jesus sagde til dem:

»I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder« (Joh 13:13 – 14).

»Han, deres Herre og Mester havde vasket deres fødder. Det var en kærlig og imødekommende handling, og sådan burde

karakteren af deres samkvem være. Han havde gjort det for at lære dem ydmyghed...selvopofrelse...og kærlighed« (Frederic W. Farrar, *Life of Christ*, s. 559).

Under måltidet afslørende han den ulykkelige nyhed, at en iblandt dem ville forråde ham, og der faldt en dyb sorg over dem.

Jesus sagde til Judas: »Hvad du gør, gør det snart« (Joh 13:27). Og Judas forlod værelset for at udføre sin skrækkelige dåd.

Velvidende hvilke begivenheder der ventede, talte Jesus meget personligt med de elleve, han havde udvalgt:

»Nu er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham...Mine børn, endnu en kort tid er jeg hos jer. I skal lede efter mig...(men) Hvor jeg går hen, kan I ikke komme...

Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal I også elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:31, 33-35).

Mens de befandt sig i det øvre værelse, indstiftede Jesus nadveren. Han tog brødet, brød det, bad over det og rakte det til disciplene, idet han sagde:

»Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig!« (Luk 22:19).

Og derpå idet han lod bægeret gå rundt, sagde han:

»Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer« (vers 20).

Frelseren bad til Faderen til gavn for apostlene og alle troende:

»Fader, timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig, ligesom du har givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, du har givet ham. Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:1-3).

Den tid, der var tilbage for ham at være sammen med dem, var ganske kort. Han fortalte dem om Helligånden, som han ville sende for at trøste og vejlede dem i sandheden. Han belærte dem om mange ting den aften i det øvre værelse, idet han forsøgte at forberede dem på det, han vidste, der ville komme.

De rejste sig fra bordet, forenede de deres stemmer i en salme og forlod sammen værelset for at spadsere til Getsemane have og alt det, der ventede dem der.

»Den frygtelige time for hans dybeste (lidelser) var kommet...alt hvad der manglede var de fysiske smerters tortur og...den mentale pine...Han...beroligede sin ånd med bøn og ensomhed for at kunne klare det øjeblik, i hvilket alt, hvad der var af ondt i Satans magt, ville bryde løs over den Uskyldige og Hellige. Og han måtte klare den stund alene« (Farrar, *Life of Christ*, 1980, s. 575).

»Min sjæl,« sagde han, »er fortvivlet til døden« (ibid, s. 576). Det var ikke angsten og frygten for smerte og død, men »byrden...af verdens synder, der hvilede tungt over hans hjerte« (ibid, s. 579).

»Han trak sig tilbage, for at finde trøst i samtale med (sin Fader). Og der fandt han al den trøst, han behøvede. Før timen var forbi, var han forberedt på det værste, Satan eller mennesket kunne finde på« (ibid, s. 580).

»Fra den forfærdelige kamp i Getsemane kom Kristus frem som sejrherre. Selv om han i den mørke, angstfyldte trængselstime havde bedt så indtrængende om, at den bitre kalk blev taget fra hans læber...var (det) Faderens vilje, der skulle ske« (James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 638-639).

Og så kom Judas med sit forrådende kys, Kristi overgivelse til sine fjender, Guds Søns fængsling, de tre falske retshandlinger for præsterne og Sanhedrinet, skarernes forhånelse og spot, Kristus for Pontius Pilatus, derpå Herodes og så igen for Pilatus. Derpå fulgte den endelige domfældelse ved Pilatus. Efter den trefoldige appel til skaren af jøder, om at redde en af deres egne var faldet for døve øren, overgav han Jesus til at blive pisket.

»Piskning blev sædvanligvis foretaget før en korsfæstelse,...offeret blev afklædt i alles påsyn,...bundet...til en søjle...derpå blev piskeslagene tildelt med en pisk bestående af læderremme, hvortil der var bundet forrevne...benstumper (eller småsten)... Offeret besvimede som regel (eller) døde« (Farrar, *Life of Christ*, s. 624).

Da korset var blevet lavet, anbragte de det på hans skuldre og førte ham til Golgata. »Men Jesus var afkræftet efter flere timers voldsom sindsbevægelse, en aften tilbragt i dyb følelsesmæssig uro, den mentale angst i haven og de tre retssager efterfulgt af tre dødsdomme foran jøderne. Alt dette, hvortil kommer sårene fra piskningen og blodtabet, havde fuldstændigt nedbrudt hans fysiske styrke« (ibid, s. 634-635). Derfor blev en tilskuer nødt til at bære det tunge kors.

På Golgata blev Kristus lagt på korset. »Hans arme blev strakt ud langs tværbjælken, og midt i de åbne håndflader stak man en stor jernnagle, som blev hamret gennem det skælvende kød og ned i bjælken« (ibid. s. 639). Han fødder blev også naglet til korset, som derpå langsom blev rejst op og sat fast i jorden. »Alt, hvad han hørte omkring sig, var blasfemi og ondskabsfuldheder, og i sin langtrukne dødskamp hørte han ingen taknemmelige, medfølende eller kærlige ord« (ibid. s. 644). Enhver bevægelse fremkaldte smerte i de nye sår i hænder og fødder. »Svimmelhed, tørst, søvnløshed, feber, mange timers tortur – sådan var den død, som Kristus var blevet dømt til« (ibid. s. 641).

Jesus blev naglet til korset den skæbnesvangre fredag formiddag, sandsynligvis mellem klokken ni eller ti. »Ved middagstide skjulte solen sit lys og et sort mørke bredte sig over hele landet. Det forfærdende mørke varede i tre timer...Det var et passende tegn på jordens dybe sorg over sin store Skabers forestående død« (James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 688-689).

I den niende time udstødte Kristus et råb i sin pine: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har

Ældsterne Angel Abrea og Lino Alvarez fra De Halvfjerds.

du forladt mig?« »I denne den bitreste time var den døende Kristus alene ... For at dette Sønnens allerhøjeste offer kunne blive fuldbyrdet i hele sin fylde, ser det ud til, at Faderen har trukket ... sin umiddelbare nærhed ... tilbage og har overladt menneskenes Frelser æren af den fuldstændige sejr over syndens og dødens kræfter« (ibid. s. 689).

Senere »da Jesus nu forstod, at han ikke længere var ladt alene, men at hans forsoningsoffer var blevet accepteret af Faderen, og at hans mission i kødet på herlig vis var fuldbyrdet, udbrød han med høj røst et helligt sejrsråb: *'Det er fuldbragt!'* I ærbødighed, resignation og befrielse henvendte han sig til sin Fader og sagde: *'Fader! i dine hænder befaler jeg min ånd.'* Han bøjede hovedet – og gav frivilligt sit liv« (ibid. s. 690).

»I det øjeblik blev forhænget i templet flænget fra øverst til nederst. Et jordskælv rystede jorden ... og mængden, der nu var blevet alvorlig ... vendte tilbage til Jerusalem« (Fredrick W. Farrar, *Life of Christ*, s. 652).

Kristi legeme blev kærligt taget ned fra korset, anbragt på fint hvidt linned indkøbt af Josef fra Arimatæa, og dækket med kostbare urter, og derpå båret til en nærliggende have, hvor der lå et nyligt udhugget gravkammer, der tilhørte Josef.

Det var nu sent på eftermiddagen »og man måtte skynde sig med forberedelserne, for når solen gik ned, begyndte sabbatten. Alt hvad de derfor kunne gøre var at vaske...(og lægge det elskede legeme) blandt urterne, lægge et hvidt klæde om hovedet, vikle det fine linned om...de sårede lemmer samt lægge legemet ærbødigt i klippenichen.« Derpå blev en stor sten rullet for gravens åbning (ibid. s. 659).

Om morgenen, den første påskemorgen nogensinde, bragte de to Maria'er sammen nogle andre kvinder deres dyrebare urter og salver ud til graven for at afslutte behandlingen af legemet. De spekulerede på, hvem der ville hjælpe dem med at fjerne den store sten fra gravens åbning. Til deres forundring fandt de at den store sten rullet bort, at Jesu legeme var borte og to engle i hvidt, der bevidnede at Kristus var opstået fra de døde. Kvinderne skyndte sig tilbage til disciplene med nyheden. Johannes og Peter løb ud til graven og så, at det forholdt sig således. Graven var tom.

Maria Magdalene vendte endnu en gang tilbage til graven og sagde der ordene: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham« (Joh 20:13). Derpå stod Jesus foran hende og sagde til hende: »Maria!« Idet hun nu genkendte ham, sagde han stille til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud« (vers 17). Hun skyndte sig at adlyde.

Efter at være opstået fra graven på den tredje dag efter sin opstandelse, viste Jesus sig ikke alene for Maria, men også for de andre kvinder. Tredje gang Jesus viste sig var for Peter. Den samme dag, var to af disciplene på vej til en landsby ved navn Emmaus, da Jesus sluttede sig til dem. Endnu en gang, den femte gang på denne minderige påskedag, viste Jesus sig for sine disciple. Ti af dem var samlet for at søge trøst, da Kristus viste sig for dem.

»Fred være med jer!« sagde han til dem.

»Se på mine hænder og fødder – det er mig. Føl på mig og se; en ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har« (Luk 24:36, 39).

Senere på stranden i Galilæa, mens Frelseren og disciplene spiste fisk sammen, spurgte Jesus Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?«

»Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.«

»Vogt mine lam!«

»Simon, Johannes' søn, elsker du mig?«

»Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.«

»Vær hyrde for mine får.«

For tredje gang sagde han til ham: »Simon, Johannes' søn, har du mig kær?«

I pine svarede Peter: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.«

Og atter svarede Frelseren: »Vogt mine får« (se Joh 21:15-17).

Jesus valgte Oliebjerget som stedet for sin himmelfart. Der på bjerget befalede Frelseren apostlene og dem, som han havde givet myndighed:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Matt. 28:19-20).

Dette er vores befaling. Der er derfor vi drager ud til alle jordens nationer for at forkynde hans evangelium.

Eliza R. Snow, som elskede dette værk – ligesom jeg gør – skrev dette smukke digt:

Den store visdom, kærlighed
i Himlens store råd blev vist,
da Jesus sendtes ned
at lide, dø for os.

Hans blod blev hensynsløst udøst,
sit liv han villigt gav;
og uden synd har han forløst
den brødefulde jord.

Ved strengt at følge lovens bud
vandt Jesus sejren hjem:
Din vilje ske, ej min, O Gud
blev kronen på hans værk.

Han viste vej og gik den selv,
forklared' hvert et skridt
mod lys og liv og himmelhvælv,
hvor Gud personligt bor.

(*Salme og sange*, nr. 116).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

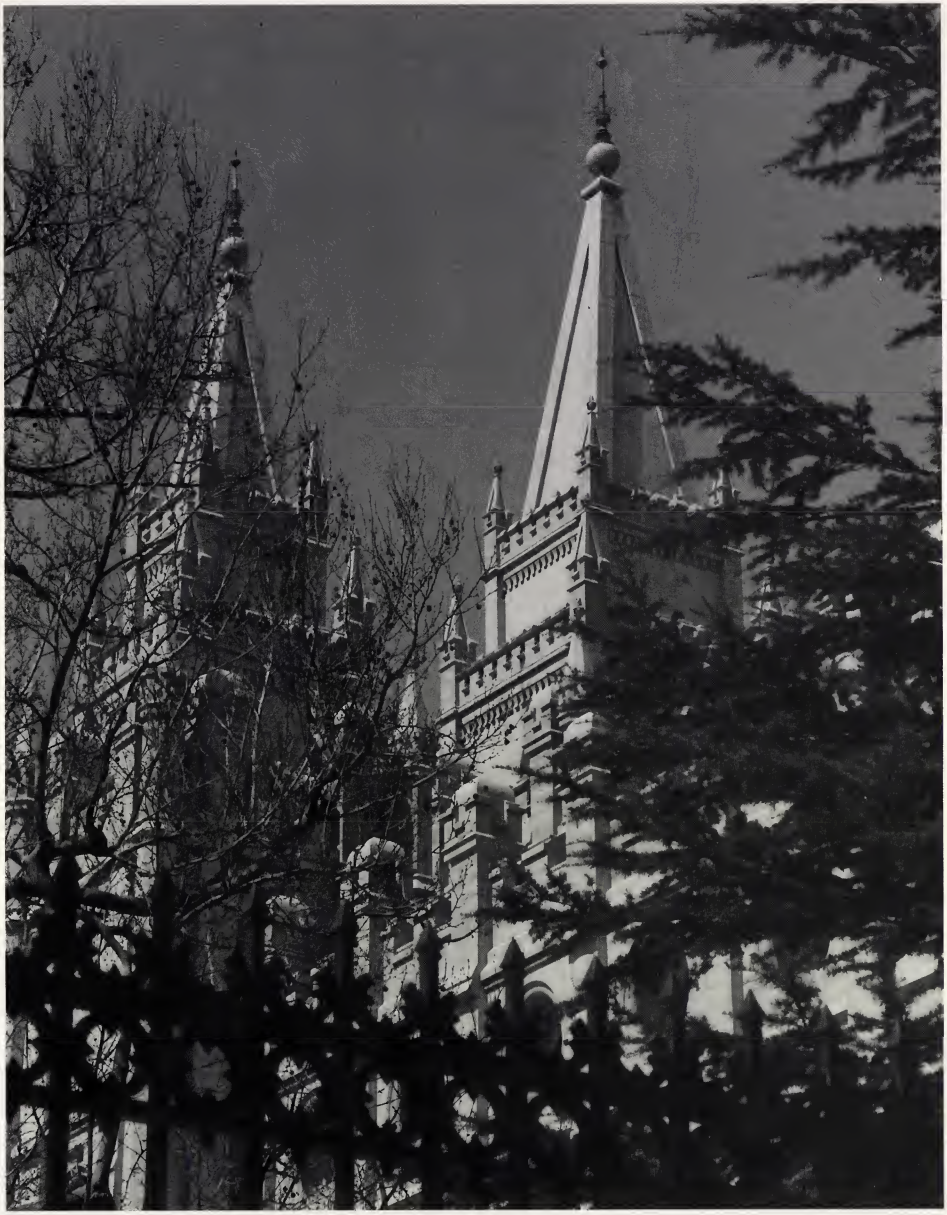

Jesu Kristi enestående budskab

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Som Mormon fordum siger jeg: »Jeg er en discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham for at forkynde ordet blandt hans folk.«

Det er min tur til at svare. For 19 år siden, da jeg i templet blev indsat af De Tolvs Kvorum som assistent til De Tolv Apostle, gav ældste LeGrand Richards to visdomsord, som gang på gang er kommet tilbage til mig i de sidste godt 50 timer, hvor jeg har kendt til denne kaldelse. Det første lød: »O, at være en dreng og have hele livet foran sig.« Jeg var dengang 42 år. Jeg er nu 61 år og er atter en dreng. Der sidder mænd på denne forhøjning, som har været apostle og i Det Første Præsidentskab i halvdelen af mit liv.

Den anden perle af visdom, som ældste LeGrand Richards gav til mig, var, at hver gang en ny opgave i Kirken kom til ham, var det som at ryste et egetræ: Når træet blev rystet, faldt et agern ned og slog rod. Det gav ham mulighed for at begynde på en frisk i den opgave. »Mit liv har været som et stort egetræ. Fra et lille agern voksede jeg op og blev et stort egetræ.« Så fortsatte han: »Det gjorde jeg i forretningslivet, og egetræet blev rystet. Et agern faldt ned, og de sendte mig ud som missionspræsident. Så voksede jeg atter op som et egetræ; de sendte mig for anden gang ud som missionspræsident, og derefter for tredje gang.« Derefter talte han om at være præsiderende biskop. Og hver gang egetræet blev rystet, slog et agern rod.

Netop nu er egetræet blevet rystet. Et agern har slået rod; det er en frisk begyndelse.

Brødre og søstre, jeg vil udtrykke min taknemmelighed for den styrke, der kommer gennem jeres tro og bønner. Jeg har virkelig behov for jeres bønner netop nu, hvor jeg er blevet kaldet. At være Herrens apostel, har jeg fundet ud af, er en proces – en proces med omvendelse og ydmyghed, med at se indad, som vi har fået besked på, og med at bede om tilgivelse og om styrke til at være det, jeg burde være. Uheldigvis er jeg ikke fuldkommen, og ufejlbarlighed er ikke en del af kaldelsen. Derfor må jeg bede om tilgivelse fra vor himmelske Fader for det, jeg har gjort, der er mindre end fuldkomment, og bede om tilgivelse fra enhver, jeg måtte have såret bevidst eller ubevidst på grund af min personlighed eller opførsel.

Styrken, der skabes af jeres bønner, vil være uvurderlig i det, jeg er nødt til at gøre for at skabe den nødvendige åndelige styrke, for at min stemme og mit vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus kan trænge ind i hjertet hos dem, der vil høre.

Jeg udtrykker min påskønnelse for mine forældre, for min kære bror, der nu er død, og for min søster for deres gode eksempel. Jeg er taknemmelig for de mange lærere og præstedømmeledere, som uge efter uge arbejder på at lære os at elske Herren i vores ungdom. Jeg ønsker også at udtrykke min påskønnelse og dybe kærlighed til min hustru, mine børn og børnebørn. Jeg har været privilegeret at arbejde blandt de fineste brødre på denne jord i De Halvfjerds' Kvorum – vi har arbejdet sammen og styrket vores vidnesbyrd for at fremme Herrens værk.

Jeg afslutter nu dette kapitel af min forvaltning, og jeg ønsker at byde biskop Bateman velkommen og opretholde ham som den nye præsiderende biskop i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og fortælle ham, at han vil få utrolige oplevelser i sin kaldelse.

Jeg holder inderligt af de fire rådgivere, som har virket sammen med mig, ældste Eyring, ældste Pace, biskop Burton og biskop Edgley. De er meget åndelige og hengivne mænd, hvis kærlighed til Herren har været et eksempel for mig. Jeg ønsker også at takke de loyale medarbejdere på Det Præsiderende Biskopråds kontor, både ved Kirkens hovedsæde og rundt omkring i verden. Mit udtryk for påskønnelse ville ikke være fuldstændigt, hvis jeg ikke viderebragte min tak for de trofaste og talentfulde helliges arbejde over hele verden.

Vi har nogle meget trofaste medlemmer af Kirken. Jeg har set den tiende og offerydelser og de frivillige gaver, som har ført til vores velfærdsindsats og humanitære indsats. Det er et utroligt værk og en vidunderlig kirke med pragtfulde medlemmer. Hver enkelt efterlever evangeliet i deres personlige kaldelser og er et eksempel for os, der rejser jorden rundt for at møde dem.

Mit vidnesbyrd voksede, da jeg voksede op – styrket og undervist af utallige andre, som hjalp mig gennem deres eksempel ved at efterleve evangeliet. Jeg vil for evigt være taknemmelig for de mange gode mennesker, som ved at tjene Herren har velsignet min tilværelse.

Jeg bærer vidnesbyrd om det, præsident Hinckley sagde om Kirkens ledelse i går aftes. I de sidste ni år har jeg dagligt set visdommen i Herrens plan, som den fungerer under forholdene i dag.

Men det afslutter kapitlet. Egetræet er blevet rystet. Agernet har slået rod, og dette er påske, hvor vi fejrer, at Frelseren kom frem efter tre dage som den opstandne Herre. I resten af mit liv her på jorden vil jeg have lejlighed til at bære vidnesbyrd som et særligt vidne om vor Frelser Jesus Kristus.

Jesus Kristus er en Gud; han er Jehova i Det Gamle Testamente (se Abraham 2:7-8); han er Frelseren i Det Nye Testamente.

Jesus Kristus boede i himlen hos sin Fader (se Joh 1:1-5), og vi boede hos dem som åndelige børn af Gud Faderen.

Jesus Kristus præsenterede Faderens evige plan, den plan, som vi alle er en del af. Vi kom til denne jord for at blive afprøvet i en prøveperiode og opleve modsætninger i alle ting. Gennem handlefriheden er vi for evigt

frie til at vælge frihed og evigt liv og vende ærefuldt tilbage til Guds nærhed, hvis vi lever retfærdigt; eller at vælge fangenskab og åndelig død (se Moses 4:1-4).

Jesus Kristus er skaberen af alt på jorden under Faderens ledelse (se Moses 1:33; Ef 3:9). »Faderen har sendt sin søn som verdens frelser« (1 Joh 4:14).

Jesus Kristus kom til denne jord, hvor han blev født af Maria – en jordisk mor. Hans far var den Almægtige Gud (se Luk 1:26-35).

Jesus Kristus blev døbt ved nedsænkning af Johannes Døber, og Helligånden blev tilkendegivet, da han så »Ånden dale ned over sig som en due« (Mark 1:10). Og hans Fader talte: »Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag« (Mark 1:11).

Jesus Kristus organiserede sin kirke og valgte tolv apostle og også profeter, halvfjerdsere og evangelister (se Ef 4:11; Luk 6:13; 10:1).

Jesu Kristi budskab er enestående. Han står mellem os og sin Fader; han er Formidleren (se L&P 76:41-43; Joh 3:17). Gennem ham vil hele menneskeheden blive frelst, og ved ham vil hele menneskeheden blive frelst.

Jesus Kristus er Forløseren, vor Frelser; kun han med en jordisk mor og en udødelig Fader kunne udføre forsoningen og dø for at frelse hele menneskeheden. Han gjorde det helt frivilligt (se Matt 26:39; Mark 14:34-36; Luk 22:41-42).

Jesus Kristus opstod og viste sig for mange efter sin opstandelse (se Joh 20:11-30; Luk 24:13-44). Han lærte os de fysiske kendetegn ved en opstanden person og fortalte os, at vi kunne følge hans eksempel, og at vi ville være i stand til at udvikle os og blive som ham.

Jesu Kristi himmelfart for øjnene af hans disciple blev ledsaget af løftet om, at han ville komme tilbage på samme måde (se ApG 1:9-11; Mark 16:19-20; Luk 24:51-53). Jesu Kristi andet komme er for hånden, eftersom tegnene på det andet komme bliver opfyldt netop nu.

Jesus Kristus viste sig med sin Fader og genoprettede gennem profeten Joseph Smith i de sidste dage den samme organisation, som han oprettede, mens han udførte sin gerning på jorden. Foruden Bibelen blev Mormons Bog åbenbaret til verden som endnu et vidne for at bære vidnesbyrd om hans guddommelige kaldelse og gerning.

Jesus Kristus leder og vejleder sin kirke i dag gennem åbenbaring til en profet, præsident Ezra Taft Benson, og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle – den samme organisation, som han oprettede, da han var her på jorden (se L&P 102:9, 23; Trosartiklerne 1:6).

Jesu Kristi formaning: »Kom ... følg mig« og »Følg du mig!« er den udfordring, han har givet til os hver især (se Matt 19:21; Joh 21:22). Han levede i den førjordiske eksistens i åndeverdenen; han boede og vi boede hos Gud Faderen. Han er Sønnen, Jesus Kristus.

Vi påtog os et fysisk legeme. Vi vil opleve modgang; vi vil smage døden og opstå på grund af Jesu Kristi sonoffer.

Lad mig afslutte med mit vidnesbyrd med de samme ord, som profeten Mormon gjorde kort efter gengivelsen af Frelserens fødsel:

»Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham for at forkynde ordet blandt hans folk, så de kunne have det evige liv« (3 Nephi 5:13). I Jesu Kristi navn. Amen. □

Beslutninger

Ældste Gerald E. Melchin
De Halvfjerds

Herrens villighed til at hjælpe os i vore beslutninger vil være baseret på de samme principper, som førte profeten til lunden og Frelseren til haven.

Jeg er taknemmelig for at være sammen med jer her ved generalkonferencen i dag, og jeg vil gerne tilføje min værdsættelse og støtte til disse brødre, der netop er blevet kaldet, til biskop Hales og de andre.

De sidste par måneder har været et åndeligt højdepunkt for søster Melchin og jeg, mens vi sammen har tjent i templet i Toronto. Vi er velsignet med to gode rådgivere og deres ægtefæller og hengivne tempeltjenere, hvoraf nogle virker som fuldtidsmissionærer. Området har mange kulturer, og medlemmer fra mange lande, som taler mange forskellige sprog, deler deres inderste følelser med os, når de modtager deres begavelse.

Jeg tænker ofte på de omstændigheder og mange beslutninger, der har ført os sammen i dette hellige hus. Jeg har aldrig talt det antal beslutninger, jeg træffer hver dag, men jeg er opmærksom på, at det er en stadig proces. En ordbog siger, at »en beslutning er at nå til en løsning, som afslutter usikkerhed« (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. udg.). Det er usikkerhed, der gør beslutninger så vanskelige. Når de træffes i hast eller uden overvejelser bliver resultatet måske, at vi ønsker at skrue tiden tilbage.

For nogen tid siden så jeg en opera, der hed *Troldmanden*. Den handler om en prins og en prinsesse, der var bekymrede for de mange ugifte i deres rige. (Lyder det bekendt). De beder en troldmand om at tilberede en trylledrik, som ville få folk til at falde i søvn, og når de vågnede, ville de forelske sig i den første person, de så. Alle, der var enlige, blev inviteret til en fest, hvor trylledrikken blev serveret. Trylledrikken virkede, men det er vel unødvendigt at sige, at der blev dannet nogle ret usædvanlige parforhold. Prinsen og prinsessen blev forskrækket over dette resultat og forstod, at dette ikke var svaret. Lehi kom med løsningen, da han sagde: »Derfor gav Gud Herren mennesket frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke selv handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet« (2 Nephi 2:16). Det er den frihed, Herren ønsker bevaret for os.

En af de vigtigste beslutninger i denne uddeling blev truffet af drengen Joseph Smith. En af mine nevøer malede et billede, som han senere gengav som et vægmaleri i institutbygningen i Logan. Han gav det titlen: »Lunden venter.« Det forestiller en dreng, der nærmer sig den hellige lund. Jeg tænker ofte over, hvad Joseph mon forventede skulle ske denne smukke forårsmorgen. Beslutningen om at komme til lunden var baseret på hans ønske om at kende sandheden, på hans tro og lydighed over for Herrens råd. Josephs oplevelse i lunden var af større betydning, end han kunne forestille sig, og én, som har påvirket alles tilværelse. De principper, han fulgte, da han gik til lunden, bør være grundlaget for de valg, vi alle må træffe.

Der er en anden, som nærmede sig »lunden« flere hundrede år før Joseph. Selv om han på forhånd havde talt om det offer, han skulle bringe, forstod han måske ikke fuldt ud alvoren og omfanget af det, der ventede ham. Han kom velvidende, at han havde magt over liv og død og kunne befale engle at hjælpe sig. Han talte om at være »fortvivlet til døden« (Matt 26:38) og beskrev oplevelsen, hvor han »skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl« (L&P 19:18). Det var hans kærlighed og lydighed til Faderen, som gjorde det muligt for ham at sige til Peter: »Men hvordan skulle da Skrifterne, der siger, at sådan skal det ske, blive opfyldt?« (Matt 26:54). Han fuldendte sin mission, som han var blevet forudordineret til, og åbnede døren til frelse og evigt liv for os alle.

Vi nærmer os en lund af usikkerhed, mens vi venter på vores kald til denne jord. Det må have været en foruroligende og ret skræmmende oplevelse, da vi forlod vores kære for at passere gennem sløret. Da Spartacus blev spurgt af en af sine tilhængere, om han var bange for at dø, svarede han: »Ikke mere end jeg var for at blive født.« Vores profeter har bekræftet, at vores førjordiske tilværelse også var en prøvetid, hvor vi kunne vælge frit. Alma angiver, at det var vores overmåde store tro og gode gerninger, der gav os retten til præstedømmet (Alma 13:3).

Der er en lund, der venter på os alle. Den omtales som døden. Selv om den ikke er valgfri og nødvendigvis må accepteres, så udgør vore beslutninger her grundlaget for, hvad der venter os dér. Ligesom Frelseren ved vi, at denne oplevelse vil komme, men vi forstår ikke helt, hvad der ligger forude. Man ville helt naturligt tro, at alle ville søge at vide mest muligt for at forberede sig på det uundgåelige. Men nogle er lullet ind i en følelse af tryghed, og de giver ikke agt på Herrens advarsel om, at »uden disse forordninger og præstedømmets myndighed bliver gudfrygtighedens kraft ikke åbenbaret for menneskene i kødet« (L&P 84:21). Der er en forandring, som vi gennem helliggørelse skal gennemgå, som kun lydighed mod lovene og modtagelse af ordinanserne kan medføre.

Årsagen, til at Herren befalede Moses at bygge »et tabernakel ... i ørkenen og at bygge et hus i det forjættede land,« var at åbenbare ordinanserne, »som havde været skjult fra verdens begyndelse« (L&P 124:38). Joseph blev befalet at bygge et hus til Herrens navn, således at ordinanserne, der var gået tabt eller taget bort, kunne blive gengivet. Hvis vi tænker over de mange skrifter, vi har til rådighed, må vi komme til den konklusion, at Herrens fulde velsignelser findes

inden for templets mure. Det er dér, at vi forbereder os på at træde ind i den vigtigste af alle lunde, hvor løftet om evigt parforhold og evige familier endelig opfyldes, hvor »alt det, som min Fader har, gives ham« (L&P 84:38). Selv om vi ikke forstår betydningen af disse velsignelser, skal beslutningerne træffes i dag.

Templets døre åbner for mange oplevelser. Det stadig større antal navne i Indsenderarkivet, som vore computere hjælper os med at samle, vil snart udgøre en stor del af det arbejde, der foregår i vore templer. Det vil føre til involvering i andre ordinanser, hvor vi vil få uventede oplevelser. Hvis vi tager vores familie, venner eller medlemmer fra wardet med og kommer som en gruppe for at udføre ordinanser for vore forfædre, vil vi sammen kunne dele nogle meget åndelige og dyrebare øjeblikke. Jeg har set virkningen på nyomvendte, som kommer for første gang sammen med venner. De medbringer et familiegruppeskema og udfører ordinanserne i beseglingsværelset. Vi kan også blive kaldet som tempeltjenere for wards- og stavstempelture. Det skaber en involvering, som giver større påskønnelse af templet. Fra Lære og Pagter, afsnit 109, læser vi: »Og alle, der træder over Herrens hus' dørtærskel, må føle din kraft og føle sig tilskyndet til at erkende, at du har helliget det, og at det er dit hus, din helligheds sted« (L&P 109:13).

Herrens villighed til at hjælpe os i vore beslutninger vil være baseret på de samme principper, som førte profeten til lunden og Frelseren til haven. Der er tider, hvor vi ønsker, at livet kunne være en rundvisning med en guide, hvor vi intet ansvar har for detaljerne eller for at komme sikkert frem. Fornylig så jeg i en butik en dims, der hed »Beslutningstager på direktionsniveau.« Man trykkede på en knap, og et blinkende lys standsede ved et svar som fx »Bestemt,« »Aldrig« eller »Hvorfor ikke?« Har vi råd til at overlade vores fremtid til tilfældet, når Herren opmuntrer os til at »bede, søge og banke på«? (se Matt 7:7).

Desværre træffes mange afgørende beslutninger, mens vi har mindst erfaring. Vores ønske om frihed kan være farligt, hvis vi ikke har fulgt de rette retningslinier. I bogen *Mythology* af Edith Ham omtales en dreng ved navn Ikaros og hans far. De blev holdt fangne på øen Kreta, hvor de fremstillede et sæt vinger af fjer, der sad fast i voks. De håbede, at de kunne bruge dem til at flyve til friheden, og drengen fik chancen for at prøve dem. Hans far advarede ham mod at flyve for nær solen, så voksen ikke smeltede. Ikaros blev begejstret for sin nyvundne frihed og fløj for højt. Voksen smeltede, vingerne faldt fra hinanden, og drengen faldt i døden. Vores fremtid kan bringes i fare af frihed, der ikke kontrolleres (New York: New American Library, 1969, s. 139-140).

Vores vigtigste beslutning må være at søge et vidnesbyrd om evangeliet samt at bygge vores tro på Herren Jesus Kristus. Han er en kærlig og interesseret forælder, som vi ser i disse ord fra Lære og Pagter 67:1: »Se og hør, o, min kirkes ældster, som er kommet sammen, hvis bønner jeg har hørt, og hvis hjerter jeg kender, og hvis ønsker er steget op for mig.« Han vil ikke overlade os til at træffe vore beslutninger alene, for han lovede: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse« (Joh 14:18). Han taler om Talsmanden, som er åbenbaringens ånd, som bekræfter al sandhed for os.

Jeg er taknemmelig for privilegiet at tjene Herren og for den ånd, der har rørt mit hjerte og min sjæl og for min vidunderlige hustru og min trofaste familie. Og jeg efterlader dette vidnesbyrd hos jer og hos dem om guddommeligheden af dette værk og om vor Herre Jesus Kristus, som leder, vejleder og præsiderer over den. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Prøv at være som Jesus

Ældste F. Melvin Hammond
De Halvfjerds

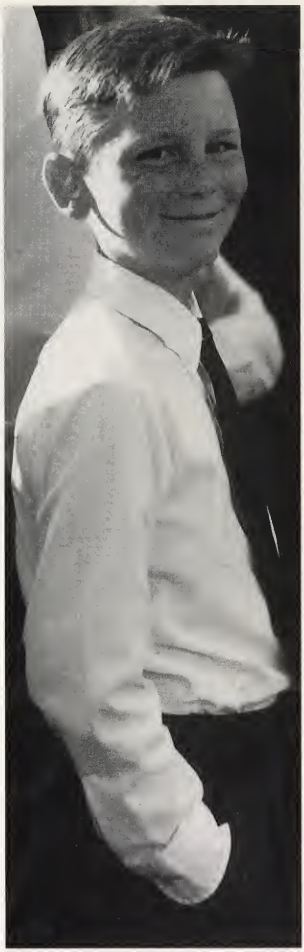

Føler vi større kærlighed til ham? Forsøger vi virkelig at blive som Jesus?

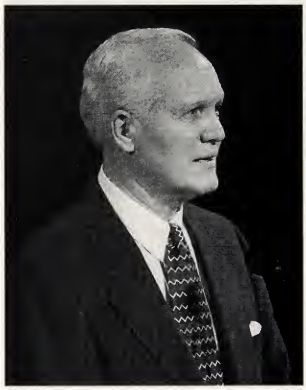

Dette er et vidunderlig værk. For et par dage siden langt herfra i Mexico tog søster Hammond og jeg telefonen og hørte et lille barn begynde at synge, helt rent og som englelyd for vore øre:

»Jeg prøver at bli' som Jesus,« og det fortsatte sødt:

Elsker hverandre, som Jesus har sagt.
Prøv at vær venlig i alt, hvad du gør,
vær kærlig i tanke, i handling og ord,
som Jesus lærte os på jord
(*Børnestjernen*, april 1990, s. 6-7).

Dette vidunderlige barnebarn, et af mange, og alle andre, som forsøger at være som Jesus, vil vi lykønske og give udtryk for vores store kærlighed.

I dag ønsker jeg at bringe os nærmere Jesus. Jeg vil gerne have, at vi elsker ham mere, end vi allerede gør. Vil I lytte, mens jeg fortæller om Jesus Kristus og hans uendelige kærlighed?

Det var Jesus Kristus, som i den førjordiske tilværelse tilbød sig selv som Frelser for menneskene, idet han sagde: »Her er jeg, send mig. Og en anden svarede og sagde: Her er jeg, send mig. Og Herren sagde: Jeg vil sende den første« (Abraham 3:27). Fra da af blev det forkyndt, at Menneskesønnen ville komme til jorden og ofre sig som forsoning for alle menneskers synder (Mosiah 3).

Da dagen for hans jordiske fødsel nærmede sig, hørte Nephi en stemme sige: »Løft hovedet højt og vær ved godt mod, thi se ... i morgen kommer jeg til verden« (3 Nephi 1:13).

Således lå et lille barn den næste dag i en stald i Betlehem i Judæa, mens en opmærksom mor glædede sig over sin nyfødte søn, Faderens Enbårne i kødet, en Gud, der var kommet til jorden.

»Og drengen voksede op, blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham« (Luk 2:40).

I de følgende år gik Jesus »frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker« (Luk 2:52). Som 30-årig begyndte han sin gerning, underviste i lykkens store plan – tro, omvendelse, dåb ved nedsænkning, modtagelse af Helligåndens gave ved håndspålæggelse samt at holde ud indtil enden (se 3 Nephi 27).

I lydighed mod befalingen blev han døbt ved nedsænkning i Jordanfloden af Johannes Døber (se Matt 3).

Senere blev tolv mænd kaldet og ordineret som hans apostle. Nogle af dem var simple fiskere.

Han indbød dem: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere« (Matt 4:19). Straks forlod de deres net og fulgte ham, ligesom alle, der er kaldet, bør gøre villigt.

Rygtet om hans herlighed og kraft bredte sig i hele landet. Til en far, som sørgede over sin kære lille datters død, sagde han: »Hun er ikke død, hun sover« (Luk 8:52), og han tog hendes hånd, og hun stod op fra de døde.

Til en stakkels krøbling sagde han: »Rejs dig, tag din båre og gå« (Joh 5:8). Og på mirakuløs vis skete det!

Han irettesatte alle syndere. De skyldige planlagde at berøve ham livet. Han minde-

de De Tolv om den forfærdelige skæbne, der ventede ham: »I ved, at om to dage er det påske, og så udleveres Menneskesønnen til at korsfæstes« (Matt 26:2).

På den begivenhedsrige sidste aften i det store rum ovenpå knælede han ydmygt foran hver apostel og vaskede deres fødder (se Joh 13:3-17).

Han indstiftede den hellige nadverordinanse. Han velsignede brød og vin og gav til hver enkelt og befalede dem at spise og drikke til erindring om hans legeme og hans blod, som blev udgydt for dem (se Matt 26:26-28).

Da Judas, forræderen, var gået ud i natten, indskærpede Frelseren de tilbageblevne elleve med disse velkendte ord:

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden.

Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:34-35).

Derpå gik Jesus til Oliebjerget og den stille, fredelige Getsemane Have. Der knælede han ned og bad, idet han sagde: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39). Loven krævede et lydefrit lam som sonoffer. Kun han kunne opfylde kravene. Hans kærlighed til os alle var så stor, så intens, at han frivilligt led på både legeme og ånd, indtil blodet kom fra hver eneste pore, for at betale prisen for synd (se Mosiah 3:7). Vi må på en eller anden måde prøve at forstå og i vores liv afspejle den løsesum, som han rent faktisk betalte for hver eneste af os.

Forrådt af en forræders kys, dømt til at dø ved en fremmeds hånd for en forbrydelse, han ikke havde begået, underkastede han sig sagtmodigt de forfærdelige piskeslag og blev naglet ved hænder og fødder til et trækors. Ja, den største af alle Guds børn blev overladt til at dø på et forfærdeligt kors. Da alt endelig var udført, sagde han: »Det er fuldbragt« (Joh 19:30). Og, »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd« (Luk 23:46). Jesus Kristus var død. Ånden havde forladt legemet. Legemet blev lagt i et lånt gravsted.

Men på den tredje dag rejste han sig i stor kraft og herlighed for at bryde dødens bånd. Ånden var kommet igen for at kræve legemet tilbage. Hans sejr over døden var fuldstændig!

I 40 dage blev han på jorden, viste sig for mange og belærte dem »om Guds rige« (ApG 1:3). Til sidst, i nærheden af Betania, hævede han sig op fra deres midte og steg op til himlen (se Luk 24:50-51).

De trofaste apostle fortsatte ihærdigt deres gerning. Men med deres død indtraf et hastigt fald i åndelighed. De hellige ordinanser blev ændret, præstedømmets myndighed gik tabt, og åndeligt mørke sænkede sig over jorden. Menneskeheden kendte ikke længere Gud.

I foråret 1820 lød Gud Faderens stemme til en 14-årig dreng, Joseph Smith jun., og gennemtrængte mørket: »Denne er min elskede Søn. Hør ham!« (JS-H 1:17). Rent lys brød frem, og mørket flygtede. Gud havde atter talt til menneskene.

Evangeliets fylde, som omtalt i Bibelen, Mormons Bog og andre hellige skrifter, oversvømmer atter jorden. Det hellige præstedømme er blevet gengivet til menneskeheden. De hellige ordinanser udføres for hver eneste værdige person, der vil modtage dem.

Alt dette for at forberede verden på det herlige andet komme, som Frelseren selv har proklameret (se L&P 29:11).

Jeg vidner ydmygt for jer, at han atter vil komme i herlighed, og på den dag vil han tilkendegive sig for menneskeheden og sige: »Jeg er den, der blev ophøjet. Jeg er Jesus, der blev korsfæstet. Jeg er Guds Søn« (L&P 45:52). Derefter vil han regere for evigt, Kongernes Konge og Herrernes Herre.

I de sidste få minutter har vi fokuseret på Kristi kærlighed. Mærkede vi hans ånd brænde i os? Føler vi større kærlighed til ham? Forsøger vi virkelig at blive som Jesus? Hvis ja, må jeg da bede hver enkelt tænke over følgende i lyset af vores kærlighed til ham.

1. Elsker vi Jesus Kristus tilstrækkeligt til at følge hans udvalgte profeter og apostle, til at følge deres råd og vejledning, som kom det fra hans egen mund? (Se L&P 1:38).

2. Elsker vi Frelseren tilstrækkeligt til at forlade vores dejlige hjem og vores kære familie for at modtage en kaldelse til at forkynde hans evangelium overalt i verden?

3. Elsker vi Kristus tilstrækkeligt til, at vi vil være tro over for vores ægtefælle, til at udrydde enhver uren tanke og aldrig forråde deres kærlighed til os?

Kan vi gøre for meget for Herren? Vi elsker ham da alle. Derfor formaner jeg jer til at holde hans bud og blive mere som ham. Kom til Kristus, spis livets brød, drik det levende vand og nyd hans ubegrænsede kærlighed. Han er vor Frelser, vor Mester. Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om ham. I Jesu Kristi navn. Amen. □

At undervise børn i at vandre retskaffent for Herren

Søster Ruth B. Wright
Andenrådgiver i præsidentskabet for Primarys hovedbestyrelse

Vore børn vil være bedre i stand til at overleve de udfordringer, de vil komme ud for, når de ved og forstår at overholdelse af Guds befalinger vil bringe dem fred og glæde i livet.

Hvor kære for Gud små børn dog er,
med ham deres liv som ånder begyndte.
Så højt han sætter deres sikkerhed
deres uskyld og renhed,
de er en del af hans evige plan
(*Children's Songbook*, s. 180)

Søster Wilson kiggede nøje på hvert enkelt barn, da de trådte ind i Primarys klasseværelse. *Hvor de dog er vokset og har udviklet sig siden januar*, tænkte hun. Hun samlede børnene rundt om sig og begyndte undervisningen. »I er meget specielle! I har lært så mange ting. I har lært at sidde ærbødigt og at lytte til lektionen. I kan endog bede jeres egne bønner!«

»Selvfølgelig kan vi det,« svarede Clayton. »Jeg har allerede været på jorden i fem år!« Claytons livstid syntes meget lang for ham, og han så ingen grænser for, hvad han kunne lære. Brødre og søstre, vore børn er ivrige efter at lære. De ønsker at blive undervist. De har behov for at blive undervist.

Det Første Præsidentskab har opfordret alle voksne medlemmer af Kirken til at fokusere på børn i en stadig indsats for at bistå dem til at lære at følge Frelserens belæringer. Formålet med »Fokus på børn« er at henlede de voksne medlemmers opmærksomhed på børnene og hjælpe dem med at tage vare på børnene på en sådan måde, at de får et stærkt grundlæggende vidnesbyrd og trofast efterlever Jesu Kristi evangelium. (Se »Fokus på børn, retningslinier og forslag«). Når vi tænker på alle de ivrige små børn som Clayton, forstår vi, at det er en betydningsfuld og spændende opgave.

Det Første Præsidentskab har foreslået fire mål for at hjælpe os med at fokusere på børn. Målene er: For det første at erkende vore børns værdi. For det andet at aktivere børn, som ikke har del i evangeliets velsignelser. For det tredje at undervise børn i evangeliet på en sådan måde, at de vil forstå det og efterleve det. Og for det fjerde at sikre, at børnene bliver forberedt og får mulighed for at blive døbt og ordinerede. Jeg vil gerne fokusere min tale om det tredje mål, at undervise børn i evangeliet på en sådan måde, at de vil forstå det og efterleve det.

I afsnit 68 i Lære & Pagter, har Herren gennem åbenbaring belært os om, at forældrene har ansvaret for at undervise og oplære deres børn i retfærdighed. Forældrene er blevet befalet at »...lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren« (vers 28).

Hvad vil det sige at vandre *retskaffent* for Herren? Ordet retskaffent defineres som ærlig, hæderlig og retlinet. Så for at vandre retskaffent, må vore børn lære at leve ærligt, hæderligt og retlinet. Børn, som i dag forstår og efterlever evangeliet, kan vandre i sikkerhed og glæde og vil en dag indtræde i Herrens nærvær, hvis de vandrer retskaffent.

Undertiden er det ikke let for os som forældre at undervise vore børn. Somme tider begår vi fejl. Vore børn reagerer måske mod det, vi belærer dem om. Som forældre bør vi bevare vores ønske om at gøre vores bedste, konstant vise vores kærlighed og ikke bebrejde os selv, hvis vore børn vælger en anden vej.

I vore anstrengelser for at hjælpe vore børn til at ønske at vandre retskaffent for Herren, bør vi stille os selv tre spørgsmål.

For det første: Hvad lærer vi vore børn? Det er afgørende, at vi lærer dem Jesu Kristi evangelium. »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6). Jeg tror, at skrifterne er hjælpekilden til at undervise vore børn i at vandre retskaffent.

Vi må hjælpe vore børn til at få en fornemmelse af deres forhold til vor himmelske Fader. De bør vide, at hver eneste person bogstaveligt er et Guds barn, og at alle er født med en guddommelig fødselsret og med ubegrænsede muligheder. Da min nevø blev fire år, morede det hans far at bede ham sige sit navn. Rich spurgte ofte: »Mark, hvad hedder du?« Mark ville rejse sig og sige med et lykkeligt smil: »Jeg hedder Mark Andrew Broadbent, Guds barn.« Når vore børn forstår, at vor himmelske Fader lever, og at han elsker hver enkelt af dem og bekymrer sig for hver enkelt, vil de ønske at vandre retskaffent.

Vore børn må lære at bede, så de kan kommunikere med vor himmelske Fader. En mor, jeg kender, har lært sine børn at bede fra det øjeblik, de begyndte at sige deres første ord. Ikke alene lærte hun hvert barn at udtrykke oprigtig taknemmelighed for dets velsignelser, men også at søge vor himmelske Faders vejledning, ved specifikt at bede ham: »Hjælp mig at vælge det rette.«

Vore børn må lære at forstå handlefrihedens princip og betydningen af de valg, de træffer. Jeg husker en gang, da jeg gik i skole og ville springe fra i et bestemt fag, fordi det var for svært for mig. Jeg hadede det fag. Jeg tryglede mine forældre om at skrive under på, at de gav deres tilladelse til, at jeg droppede faget. Min far forklarede igen og igen, hvorfor han syntes at jeg skulle fortsætte i den pågældende klasse. Han sagde: »Det er vigtigt, at man bliver ved med en ting, når man en gang er gået i gang, især hvis det er svært. Du må arbejde og forsøge at gøre dit bedste.« Til sidst sagde han i desperation: »Jeg har fortalt dig, hvad jeg synes, og nu Ruth er det op til dig. Jeg skriver under, hvis du ønsker det.« Efter at have tilbragt en søvnløs nat med at bekæmpe mit ønske om at gøre det, jeg ville, valgte jeg sluttelig at fortsætte i klassen. Selv om jeg kæmpede med maskinskrivning resten af skoleåret, er jeg glad for, at jeg blev, og jeg er især glad for min fars råd. Han hjalp mig til at forstå mine valgmuligheder. Han tilkendegav tydeligt, hvad han syntes, men han tvang mig ikke.

Spørgsmål nummer to: Hvor underviser vi vore børn? Det bedste sted at undervise vore børn om evangeliet er i vore hjem. En mor til elleve børn sagde en gang til mig: »Luften i vore hjem skal være fyldt med evangeliet. Vore børn skal næsten være i stand til at føle det. Vi bør give dem et sikkert, behageligt miljø, så de føler sig fri til at lære og til at udvikle deres egne personlige vidnesbyrd.«

Vi underviser vore børn overalt, hvor vi er sammen med dem, og jeg synes, at vi skulle have det sjovt sammen med dem, mens vi underviser dem! Mange gange om dagen har vi mulighed for at undervise dem, når vi går tur sammen, når vi kører i bil,

arbejder sammen med dem, knæler i bøn, taler sammen ved spisebordet og selv når vi skifter bleer. Det tog mig ikke langt tid at indse, efter vores første barn Natalie var født, at det, at skifte bleer, ikke var en af de ting, jeg bedst kunne lide. Så for at hjælpe mig til at overleve denne tilbagevendende skærsild, sang jeg primarysange for hende for at gøre det mere behageligt for os begge to. Inden længe blev bleskiftningen noget helt naturligt og generede mig ikke mere. Jeg fortsatte imidlertid med at synge for Natalie og for resten af vore børn, når jeg skiftede bleer, fordi jeg forstod, at jeg her havde mulighed for mange gange om dagen at undervise mit barn.

Spørgsmål nummer tre: Hvordan underviser vi vore børn? Vi underviser ved eksempel. Vore børn vil lære langt mere ved at set os vandre retskaffent end på nogen anden måde. Blairs forældre viste ham ved deres eksempel betydningen af bøn. Han husker mange gange som barn at komme ned ad gangen til sine forældres soveværelse og se dem knæle ved siden ad deres seng med foldede hænder, mens de bad til vor himmelske Fader.

Vi lærer vore børn at vandre retskaffent et trin ad gangen igen og igen. Jeg kender en mor som beder sine børn gentage denne enkle men stærke sætning, når de går hjemmefra: »Evangeliet er sandt, jeg elsker dig, og jeg er et Guds barn, ligegyldigt hvad der sker!« Sætningen »Vend tilbage med ære« skrevet på et skilt, der hænger over døren minder konstant alle, der går ud gennem døren, hvordan de burde vende tilbage.

Vore børn er mest lydhøre, når de undervises med respekt og kærlighed. I det ottende kapitel i Moroni er profeten Mormon dybt bekymret over en splittelse, der er opstået blandt Kirkens medlemmer. Han har skrevet et brev med råd til sin søn Moroni angående sagen. Men før han behandler problemet, udtrykker Mormon sin hengivenhed for sin søn: »Min elskede søn Moroni! Jeg glæder mig inderligt over, at din Herre Jesus Kristus har ihukommet dig og kaldet dig til sin tjeneste. Jeg erindrer dig altid i mine bønner og beder bestandigt til Gud Faderen i Jesu, hans hellige barns navn, at han i sin uendelige godhed og nåde vil bevare dig i troen på hans navn indtil enden« (Moroni 8:2-3). Først forsikrer han Moroni om sin kærlighed til ham og derpå underviser han ham. Når vore børn først ved, at de er elskede, er de mere tilbøjelige til at lytte og til at blive belært.

Vore børn vil være bedre i stand til at overleve de udfordringer, de vil komme ud for, når de ved og forstår at overholdelse af Guds befalinger vil bringe dem fred og glæde i livet og sætte dem i stand til at vandre retskaffent. 5-årige Clara følte, at hendes mor var dybt foruroliget over et eller andet, en dag hun kørte med sin mor og mindre søster. »Mor, hvad er der galt? Du er ked af det.« Moderen, der ikke ønskede at gå i detaljer vedrørende sin bekymring, men som følte, at hun måtte erkende overfor sin datter, at hun var bekymret spurgte Clara: »Clara, hvad ville du gøre, hvis du følte dig ked af det?« »Jo ...,« svarede Clara, og så fulgte der en lang pause. »Du må vel tage dig tid til at tænke dig om. Så må du bede hele tiden og læse skriften, især Mormons Bog. Du må velsigne andre mennesker. Tænk på de gode ting, folk gør for dig og tænk på de gode ting i dit liv, ikke de dårlige.« Lille Clara er ved at begynde at forstå, hvordan man vandrer retskaffent for Herren.

Til jordiske forældre Gud sender børn
til at vejlede og beskytte og elske dem.
Lad ære den hellige tillid
som han har vist os hver især
og hjælpe at vejlede dem tilbage til
Gud foroven

(*Children's Songbook*, s. 180)

Må Gud velsigne os som forældre, så vi kan lære vore børn at vandre retskaffent for Herren. Det er min bøn i vor Frelsers Jesu Kristi navn. Amen. □

»Hvad skal vi gøre?«

Ældste Hans B. Ringger
De Halvfjerds

Evangeliet giver os svaret sammen med løftet om guddommelig vejledning. Det er en sti, vi kun kan følge et skridt ad gangen med tålmodighed, håb og tro.

For et par år siden stod verden ved et politisk vendepunkt. Alle troede, at verden ville opnå den længe ventede fred. Men mange overså, at vi lever i samfund og kulturer, hvor normer og værdier ændrer sig, og hvor verdslige reformer ofte er afgørende for menneskers opførsel. En uretfærdighed erstattes ofte med en anden. Vi lever i en tid med modstridende moralværdier og kun lidt vejledning. Vi stilles over for det samme spørgsmål, som disciplene efter Kristi opstandelse: »Hvad skal vi gøre?« (ApG 2:37).

Det er spørgsmålet, vi stiller i usikre tider, eller når vi står over for nye udfordringer. Vi reagerer måske med uovervejede handlinger i håbet om, at vi finder løsninger undervejs. Heldigvis kender Herren os bedre, end vi kender os selv. Evangeliet lærer os at tænke først samt at udvikle tro. Først når vi har bestemt os for det gode, baseret på evangeliet, kan vi udføre retfærdige gerninger. Aktiv tro fører til gode gerninger. Vi vil modtage styrke fra oven til altid at stræbe mod det, der er ret. Men vi må huske, at gode gerninger ikke kommer af sig selv. Vedvarende gode gerninger kræver lydighed og hengivenhed af os og af kommende generationer.

Jesu Kristi evangelium er den eneste plan, hvor man ikke vil se fejl. Efter Bjergprædikenen advarede Herren sine disciple om kommende ulykker og om behovet for retfærdige gerninger. Herren forklarede, at de ikke skulle stole på deres egen styrke, når de tjente ham, men på hans navn og hans kaldelse. Vi er også disciple og lever i en verden med mange behov – både åndelige, materielle og følelsesmæssige. Ved at tjene i evangeliet kan vore evige behov blive dækket, og vi vil være i stand til at tjene i verden. Vore behov kan ikke dækkes ved at søge efter det forgængelige, men kun ved at opdage det evige. Når vi søger svar på et evigt niveau, vil vi sikre vores forhold til Gud og opnå en bedre forståelse af vore medmennesker. Vi vil derved være i stand til at tjene; dette er formålet med livet.

Det synlige resultat af at gøre Guds vilje vil ofte være personlig glæde, en tavs solskinsstråle og glæde ved livet; følelser, der synges om i salmerne. Men vi lever ikke uden modgang og muligheden for øjeblikke med dyb fortvivlelse. Vore omgivelser lokker os mod det forgængelige, mod uretfærdighed og ulydighed. Hvis vi ønsker at holde ud, må vi handle i overensstemmelse med evangeliets principper. Vi kan ikke bede om mere end at finde den virkelige mening med livet. »Den, der har reddet sit liv, skal miste det, og den, der har mistet sit liv på grund af mig, skal redde det« (Matt 10:39). Vi er blevet lovet, at vi vil modtage rigeligt og opnå evigt liv, når vi opgiver det, Herren kræver af os.

Vi vælger at acceptere eller afvise Kristi evangelium. Menneskelivet blev skabt på baggrund af frihed til at vælge. Gud ønsker frie mennesker og et folk, som frivilligt tjener ham. Det er derfor en udfordring i alles liv at vælge den lige og snævre sti og derved undgå et liv, som ikke fører mod evigheden. Der er sikkert tidspunkter i vores liv, hvor vi tænker over, om der findes andre stier eller genveje. Evangeliet giver os svaret sammen med løftet om guddommelig vejledning. Det er en sti, vi kun kan følge et skridt ad gangen med tålmodighed, håb og tro. Beslutningerne truffet i dag vil påvirke vores fremtid og vores fremtidige styrke og evner.

Thomas Carlyle bemærkede engang: »Kend din skæbne og følg den.« Vi er her i dag, fordi vi tror, at vores mål i livet er at opnå evig ophøjelse. Det er det højeste mål i livet, og det kræver al vores styrke, engagement og arbejde. Det er imidlertid umuligt at opnå vores høje mål uden vejledning. Herren giver os åndelige »vejskilte,« som vi bør følge. Nogle af vejskiltene er:

1. Vær trofast. Forsvar profeterne og skrifterne. Vi ønsker sammen med Nephi at sige: »Vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Nephi 25:26).

2. Hold det første af de ti bud: »Du må ikke have andre guder end mig« (2 Mos 20:3). På grund af valg og fristelser i denne verden taber vi ofte de sande værdier af syne og vender vores hjerte mod rigdom, karrierer, hobbyer, personer, ære, stolthed og værst af alt – til at tilfredsstille vores *egoisme*.

3. Skeln mellem indhold og udseende. Gud kender vores hjerte, og han kan ikke bedrages. Vi kan måske nu og da narre verden, men vi kan ikke narre Gud. Vi vil al-

drig opnå glæden ved et kærligt og tillidsfuldt forhold til vore medmennesker, medmindre det er baseret på ærlighed. Salmisten David sagde om Herren:

»Herre du ... kender mig.

Du ved, om jeg sidder eller står, på lang afstand er du klar over min tanke ...

Før ordet bliver til på min tunge, kender du det fuldt ud« (Sl. 139:1-2, 4).

4. Hæv jer over egoisme. Det omfatter også åndelig egoisme, hvor man søger personlig opbyggelse og styrke og ikke er interesseret i andet end sin egen frelse. At blive velsignet er ikke et mål i sig selv; vi må være en velsignelse for andre. Alle mennesker har et talent til på en eller anden måde at kunne inspirere andre mennesker. Lad os ikke kun se indad og stolt sige: »Alt er vel i Zion, ja, Zion trives« (2 Nephi 28:21), men lad os være et lys i en kaotisk verden.

Er vi i stand til at følge sådanne opfordringer? Hvor ofte har vi truffet beslutninger, som vi ikke har iværksat? Det eneste svar på disse spørgsmål er at forpligte sig til at tjene Herren og til at møde hans udfordringer. Som Moroni skrev, er Herrens nåde tilstrækkelig for alle, som ydmyger sig for Herren. Hvis vi ydmyger os og har tro på ham, vil han gøre vore svagheder til vores styrke (se Ether 12:27). Herren vil således give os styrke til, at vi kan klare hans udfordringer, og mange ting vil løse sig af sig selv. Guds Ånd styrker os fysisk, åndeligt eller følelsesmæssigt. Det er nu op til os at vælge vejen! Caterina Di Genova, som døde i middelalderen som martyr, og som inspirerede mange fremtidige generationer, skal efter sigende have sagt: »Når Gud engang besidder en persons vilje, vil Gud bo i denne person og lede vedkommende til fuldkommenhed.« At være stærk i denne verden uden Gud er svært. Men med Guds kraft er alting muligt.

Bør vi forvente eller bede om en belønning for vore anstrengelser? Disciplene bad Jesus om en belønning. I stedet for at skælde dem ud svarede han: »Enhver, som har forladt hjem eller brødre eller søstre eller far eller mor eller marker for mit navns skyld, får det hundrededobbelt igen og arver evigt liv« (Matt 19:29).

Denne verdens onder og den manglende sociale fred skyldes tidligere overtrædelser og tilsidesættelse af guddommelige principper. Hver ny generations åndelige styrke har sine rødder i forældrenes og bedsteforældrenes kærlighed til Gud og lydighed mod evangeliet. Som enkeltpersoner og som kirke må vi spørge os selv, hvad vi bidrager med til vore medmennesker. Da Schweiz gennemgik sin politiske konsolidering ved den nye forbundsstats fødsel, stillede den schweiziske digter og skribent Gottfried Keller i 1862 spørgsmål, der minder om dem, vi stiller i dag.

»Har jeg og mit hus levet sådan, at jeg er i stand til at være til gavn for samfundet samt beskedent bidrage til dets forbedring, ikke i en uvidende verdens øjne, men i den højeste dommers øjne? Da spørger vi os selv: Hvordan klarer vi os i dag som nation blandt nationer, og hvordan kan vi forvalte de værdier, der er blevet os skænket? På den dag bør vi ikke præsentere os i selvforherligende hovmod for Herren over alle nationer, for han ser gennem alle utilstrækkeligheder og forstår at skelne mellem held og hæderlig indsats, mellem indhold og udseende.«

Lad os ransage vores hjerte, når vi stiller spørgsmålet: »Hvad skal vi gøre?« og følge Josvas råd: »Vælg i dag, om I vil dyrke de guder ... Jeg og mit hus vil tjene Herren« (Jos 24:15). I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Drag særlig omsorg for din familie«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Forældre og bedsteforældre, gennemgå omhyggeligt jeres kalendere og prioriteringer for at sikre, at det vigtigste i livet får mere af den bedste tid!

I de sidste dage, når »alle ting skal være i bevægelse« (L&P 88:91), giver det gengivne Jesu Kristi evangelium os så meget væsentligt, herunder det dyrebare perspektiv ved at se »tingene, som de virkelig er« (Jakobs Bog 4:13).

Den fremtrædende historiker Will Durant skrev om det menneskelige behov ... »for at fange værdien og perspektivet af det forbipasserende ... Vi ønsker at vide, at de små ting er små, og de store ting er store, før det er for sent; vi ønsker at se tingene nu, som de vil se ud i fremtiden – 'i lyset af evigheden.'«[1] Evangeliets lys giver et meget større perspektiv om familiens rolle.

Brødre og søstre, før jeg nævner nogle udfordringer for familielivet, så overvej først, hvordan et liv uden Gud i verden medfører en funktionel mangel på konsekvent perspektiv. Hvis der ingen evige sandheder var, hvilke principper kunne mennesker så se hen til efter vejledning? Hvis vi ikke er ansvarlige over for Gud, hvem er vi da i den sidste ende ansvarlige over for? Endvidere, hvis intet nogensinde er helt forkert, så er der heller ingen, der nogensinde er helt ansvarlige.

Hvis der ingen faste grænser er, hvordan kan der så være udskejelser? Hvorfor skulle vi være overraskede over de mange foruroligende resultater, bl.a. mangel på samfundssind, når alle gør det, »han fandt for godt« (Dom 17:6; 21:25) og ikke søger Herrens retfærdighed, men i stedet »vandrer på sin egen vej«? (L&P 1:16).

Tænk fx over, hvor uvirksomme de ti bud er i manges tilværelse. At *dræbe*, *stjæle* og *vidne falsk* er stadig i dag i et vist omfang socialt uacceptabelt og medfører lovens straf, men med hensyn til seksuel umoral, sabbatsdagen, at ære sin far og mor samt at misbruge Herrens navn er sanktionerne i realiteten fjernet.

Noget af dette forfald skyldes den bitre høst af etisk relativisme – en filosofi, mange foretrækker, da den ikke afspejler faste og guddommelige sandheder, men blot øjeblikkets opportunisme. Intet under, at Ortega Y. Gassett klogt advarede: »Hvis sandhed ikke eksisterer, kan relativisme ikke tage sig selv alvorligt.«[2]

Læg mærke til flere forfærdelige tendenser, som, *hvis de ikke rettes*, vil medføre en endnu værre koalition af konsekvenser.

- Om 10 år vil halvdelen af alle børn født i Amerika være født uden for ægteskabet.[3]
- Flere og flere børn har ikke en fungerende far. Allerede nu kommer 70% af vore unge kriminelle fra hjem uden fædre.[4]
- Mindre end halvdelen af de børn, der bliver født i dag, vil leve sammen med deres egen mor og far gennem hele deres barndom.[5]
- En fjerdedel af alle teenagere får en seksuelt overført sygdom, inden de får studentereksamen.[6]
- 55 procent af amerikanske børn under seks år har begge deres forældre eller deres eneste forælder på arbejdsmarkedet.[7]

Lehi beskrev engang sig selv som en »skælvende fader« (2 Nephi 1:14). Der findes skælvende forældre og bedsteforældre i dag! Nogle familier i dag lever allerede i en værre ørken end Lehis familie. Sunde kernefamilier er ved at være truet art. Måske vil familier en dag få lige så meget opmærksomhed som pandaen.

Når antallet af forældre falder, stiger behovet for mere politi. Der vil altid være for lidt politi, hvis der er for få gode forældre! Tilsvarende vil der ikke være fængsler nok, hvis der ikke er tilstrækkelig mange gode hjem.

Som vi alle ved, tales der meget om familieværdier, men retorik alene kan ikke skabe en omvæltning. Mange ønsker nostalgisk det tidligere familieliv tilbage, men betragter familiens tilbagegang som beklagelig, men uundgåelig.

Andre er oprigtigt bekymret over syndfloden af sociale konsekvenser og har travlt med at placere sandsække nede ad floden, selv når den hysteriske brug af sandsække ofte ødelægger den smule, der er tilbage af familiernes haver. Nogle få betragter familien som en institution, man skal omdefinere drastisk eller helt slippe af med.

Der er ingen fuldkomne familier i verden og heller ikke i Kirken, men der er mange gode familier. Lad mig også åndeligt applaudere de heroiske forældre – der er alene på grund af død eller skilsmisse – som er retskafne og »virker med iver« for at sørge for deres familier og ofte med store vanskeligheder.

Ja, i nogen familier går det forfærdeligt galt, men disse forfærdelige fiaskoer er ikke en grund til at nedrakke familieinstitutionen yderligere. Vi bør foretage en kursændring og standse lækagerne, ikke forlade skibet!

Megen nutidig fortvivlelse og vold skyldes usunde holdninger mod enhver form for autoritet, herunder også i familien.

For 35 år siden var en indsigtsfuld kommentator fra BBC meget urolig over, »at vi udvikler voksne, som har en endnu mindre klar og konsekvent holdning til autoriteter, end vi selv har, og som vil være endnu dårligere forberedt end deres forældre til at opdrage børn med en fornuftig holdning til autoriteter, og derfor er der måske ved at opstå en lumsk lavine, som oparbejder en knusende fart fra generation til generation.«[8]

Denne »knusende fart« vokser, når omfattende sociale forandringer sker på »blot nogle få år« (Moroni 9:12).

Desværre er det lettere at lovprise familien end at skabe gode familier. Det er lettere at tale, som jeg gør, om familieværdier, end at føre disse værdier ud i livet. Det er lettere at glæde sig over gode minder om en god familie end at give den opvoksende generation sine egne rige minder.

De vanskelige lærdomme kræver, at vi stiller vanskelige spørgsmål. Hvordan kan et land fremme familieværdier uden konsekvent at værdsætte og beskytte familien i sin lovgivning? Hvordan kan vi værdsætte familien uden at værdsætte forældreopgaven? Hvordan kan vi værdsætte forældreopgaven, hvis vi ikke værdsætter ægteskabet? Hvordan kan der være kærlighed i hjemmet uden kærlighed i ægteskabet. Mange egoistiske påvirkninger fjerner fædre og mødre fra hinanden og deres børn.

Som kontrast hertil fokuserer en meget stor del af genoprettelsen på fundamentale principper med relevans for familien, herunder besegling af evige familier. Sidste dages hellige har derfor intet valg, men må rejse sig og åbne munden, hver gang familieinstitutionen nævnes, selv om vi bliver misforstået, ildeset eller afvist.

Den menneskelige familie kom trods alt før oprettelsen af nationer, og familier vil eksistere, efter den Almægtige »har tilintetgjort nationerne« (L&P 87:6). For sidste dages hellige, men på Herrens egen måde, bør hvert eneste år være »Familieåret.«

Men som sidste dages hellige må vi klare os bedre i vores familier – meget bedre! Der bør være mindre vriden hænder og flere kærlige arme i vore familier.

I arbejdet for at »fuldkommengøre de hellige« kan intet sammenlignes med det, der foregår i gode familier. Præsident David O. McKay lærte, at »hjemmet er grundvolden for et retfærdigt liv, og intet andet sted kan indtage dets plads eller opfylde dets væsentlige funktioner.«[9] Nogle gange kan visse »ekstra« kirkeaktiviteter utilsigtet tilmed hæmme familielivet, hvis de forvaltes uden at vise hensyn.

Da den opstandne Jesus underviste nephiterne, sagde han, »gå derfor til jeres hjem og overvej det, som jeg har sagt,« og bed og forbered jer på »morgendagen« (3 Nephi 17:3). Jesus sagde ikke, vi skulle gå til selskabelige sammenkomster, offentlige møder eller endda stavscentre!

At varetage alle huslige pligter omfatter især at undervise vore børn »i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn« (L&P 68:25).

Hvilket anderledes syn på forældrerollen end den, verden har.

Marie Winn beklagede i *Børn uden barndom* sig over en tiltagende, men uberettiget tendens til at behandle børn, som om de er i stand til at håndtere voksenoplevelser i ubegrænset omfang.[10]

Brødre og søstre, vi er måske ikke i stand til at ændre sådanne tendenser, men vi kan nægte at tage del i dem.

Når forældre ikke videregiver vidnesbyrd og teologi sammen med almindelig anstændighed, er disse familier kun en generation fra en alvorlig åndelig nedtur, for de har mistet deres åndelige kraft. Høstens lov ses intet sted mere tydeligt og er intet sted mere ubønhørlig end i familiens have!

Foruden positivt og kærligt samvær i familien, som en dag vil blive »forbundet med evig herlighed,« fremhæver vi igen og igen instrumenter som familiebønner, familieaftener og familiestudium i skriften (L&P 130:2). Desuden kan personlig åbenbaring i forbindelse med forældreopgaven give skræddersyet vejledning og virke beroligende!

Anvendelse af disse grundlæggende midler vil tage tid og vil ikke omgående ordne alt. Men hvad kan være mere grundlæggende end kærlighed i hjemmet, når der i USA hvert år er 4 millioner rapporter om voldelige husspektakler, næsten det samme som antallet af fødsler![11] Vold i USA dræber nu så mange børn, at det »svarer til en skoleklasse hver anden dag.«[12]

Med sådanne udfordringer har vi brug for flere mødre, som kender sandheden, og hvis børn ikke tvivler på, at deres mødre kender den (se Alma 56:48). Mine børn og børnebørn er velsignet med en sådan mor og bedstemor. Vi har brug for flere venlige og omsorgsfulde fædre, som også har autoritet på grund af deres eksempel. Flere forældre bør huskes, således som en profets datter, Helen Lee Goates, husker sine: »En far, der var mild under sin fasthed, og en mor, der var fast under sin mildhed.«[13]

I den gode familie kan vi først og fremmest lære at lytte, tilgive, rose og glæde os over andres præstationer. Der kan vi lære at tøjle vores egoisme, lære arbejde, omvendelse og kærlighed. I familier med et åndeligt perspektiv behøver morgendagen ikke gentage fortidens fejltrin. Hvis vi sommetider opfører os tåbeligt, vil en kærlig familie vide, at dette ikke er vores sidste handling – tæppet er ikke gået ned endnu.

For nogle kan disse og lignende midler virke for enkle til at helbrede et samfund, der er ramt af så mange sygdomme. I det hårdt ramte fordums Israel rynkede nogle også på næsen af enkle, guddommeligt godkendte midler, og de omkom (se 1 Nephi 17:41).

Naturligvis afspejler familieværdier vores personlige prioriteringer. Vil forældre i betragtning af de alvorlige tilstande nu være villige til at opgive blot en aktivitet uden for hjemmet og i stedet give den tid og de talenter til familien? Forældre og bedsteforældre, gennemgå omhyggeligt jeres kalendere og prioriteringer for at sikre, at det vigtigste i livet får mere af den bedste tid! Selv Brigham Young, som havde viet sit liv til Herren, blev engang fortalt: »Drag særlig omsorg for din familie« (L&P 126:3). Sommetider er det de samvittighedsfulde, som behøver dette budskab mest!

Samfundet burde påny fokusere på dets udspring – familien – hvor værdier kan læres, efterleves, opleves og videregives. Ellers vil vi, brødre og søstre, bevidne en endnu større oversvømmelse senere, som vil bestå af fortærende fordærv og vold (se 1 Mos 6:11-12; se også Matt 24:37).

Hvis de mange regnmagere ikke standses, vil regnen fortsætte med at falde, og oversvømmelser vil stadig komme. Diger og sandsække længere nede af floden vil ikke være noget seriøst forsvar mod de kommende bølger. Flere og flere familier, ja tilmed

nationer vil lide derunder, hvis de er bygget på verdsligt sand og ikke på evangeliets granit.

Når antallet af familier, der ikke fungerer normalt, stiger, vil deres fiaskoer vælte ud over de allerede overbebyrdede skoler og gader. Allerede nu er det ikke noget kønt syn.

Nationer, hvor den traditionelle idealisme viger for moderne kynisme, vil miste himlens velsignelser, og de vil også miste deres berettigelse i deres indbyggeres øjne.

Midt i et Babylon af forslag på »så mange slags sprog i verden,« er der et livreddende og forløsende perspektiv. Det kræver, at vi opnår kundskab om, hvem Jesus Kristus er, hvordan han levede, og hvad han døde for (1 Kor 14:10; se også Joh 10:27). Det er trods alt Jesus, der har givet os overblikket og perspektivet i forbindelse med familier.

Når denne påskedag nu går på hæld, er det passende, at vi betragter Jesu forsoning – knælende og nedbøjet i Getsemane. Hans krumme og blødende krop ændrede dødens grammatik. Før Getsemane og Golgata var døden et punktum, et urokkeligt udråbstegn! Da måtte også døden bøje sig – og blev blot et komma!

Priset være Jesus for at bære synderne og smerten for alle, »som hører til Adams slægt« (2 Nephi 9:21; 2:20). Lad os her og nu stræbe efter at drage særlig omsorg for vores familie, ligesom Jesus gjorde for sin familie, »ja al jordens slægt« (2 Nephi 2:20). Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. *The Story of Philosophy,* (New York: Simon and Schuster, 1927), s. 1.
2. *The Modern Theme,* (New York: Harper & Row, 1961) citeret i Duncan Williams *Trousered Apes,* (New Rochelle, N.Y.: Arlington House, 1971, s. 69).
3. Se President Bill Clinton, »State of the Union Address,« CNN Specials, 25. januar 1994, s. 3.
4. *Wall Street Journal,* 18. november 1993, s. A-18.
5. Barbara Dafoe Whithead, *Atlantic Monthly,* (April 1993), s. 47.
6. *Research Briefs from Utah Foundation,* 16. juli 1993, s. 1.
7. Ibid.
8. Citeret i »The Listener,« 12. februar 1959.
9. *Familiehjemmeaften,* 1965, s. i.
10. Marie Winn, *Children Without Childhood,* (New York, NY: Penguin, 1983), s. 5.
11. Se »Callers Weigh in on Domestic Abuse,« CNN, 6. november 1993; *The World Almanac,* (Mahwah; N.J.; Funk & Wagnalls, 1994), s. 954.
12. *Deseret News,* 20. januar 1994, s. A1.
13. *That My Family Should Partake,* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974), s. 56.

Hvad Herren ønsker, vi gør

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Når vi reflekterer over budskaberne ved denne konference, ser vi Herren Jesu Kristi mission, hjemmets hellighed og betydningen af lydighed mod guddommelige lærdomme.

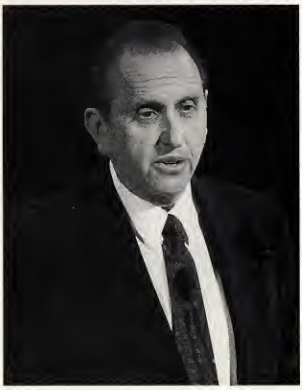

Vi har savnet ældste Marvin J. Ashton og en anden velkendt person ved vore konferencer, D. Arthur Haycock, der begge er gået bort siden vores sidste konference. Vores hjerte føler med, og vi beder for søster Ashton, søster Haycock og alle, som har elsket og mistet nogen i den forløbne periode.

Præsident Bensons stol – mellem præsident Hinckleys og min – har stået urørt ved denne konference, men han har dog set konferencen på fjernsynet i sin lejlighed. Vores hjerter er fyldt med kærlighed til Guds profet, og hans lærdomme genlyder i vore ører. Hvis han i dette øjeblik stod foran os ved afslutningen af konferencen, tror jeg, han ville sige: »Herre, det har været godt for os at være her.«

Vi har med vores hånd og også med vores hjerte opretholdt dem, der er kaldet til nye positioner med ansvar.

Når vi nu tager hjemad, må vi da rejse i fred og sikkert. Må vi være lydige mod Guds bud. Når vi reflekterer over budskaberne ved denne konference, ser vi Herren Jesu Kristi mission, hjemmets hellighed og betydningen af lydighed mod guddommelige lærdomme vævet som med en smuk, gylden tråd i en gobelin.

Jeg holder af tanken: »Før påske skal der være et kors.« Og mange har tunge kors at bære. Da barnet i Betlehem blev født, fremkom en stor gave – en magt stærkere end våben, en rigdom mere varig end kejserens mønt. Han kan komme til os som en fremmed uden et navn, som da han ved søbredden kom til de mænd, som ikke genkendte ham. Herren taler til os med de samme ord: »Følg du mig,« og han bereder os til den opgave, som han skal udføre i vor tid. Han befaler, og for dem, der adlyder ham, uanset om de er kloge eller enfoldige, vil han åbenbare sig i de vanskeligheder, konflikter og lidelser, som de skal gennemgå i hans tjeneste; og de skal lære ved egen erfaring, hvem han er. Må vi prise hans navn, følge hans eksempel og efterleve hans sandheder i vores tilværelse, så vil denne konference have været vellykket. At vi må opleve dette, beder jeg om i hans værdige navn – ja, Jesus Kristus. Amen.

Unge Pigers møde
Lørdag den 26. marts 1994

Tro er svaret

Virginia H. Pearce
Førsterådgiver i Unge Pigers Hovedbestyrelse

Når vor tro bliver stærkere, bliver vi ikke alene i stand til at overleve i svære tider, vi bliver også bedre mennesker på grund af dem.

Hvorfor lige mig? Det spørgsmål stiller vi os alle sammen, når vi har det svært. Problemer i familien, ensomhed, kejtethed, problemer i skolen – »Hvorfor skal det lige ske for mig?« Hvad kan hjælpe? Hvad er svaret?

Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiveren i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Det, vi har mest brug for af alt, er mere tro« (*Stjernen*, januar 1988, s. 53).

Kan tro være svaret? Vi ved alle, at større tro ikke får vore problemer til at forsvinde. Men jeg tror, at vi, når vor tro bliver stærkere, ikke alene er i stand til at overleve i svære tider, vi bliver også bedre mennesker på grund af dem. Jeg mener, at tro er svaret.

Lyt med jeres ører og hjerte her i aften, for hver en sang og tale og videoindslag er beregnet på, at I skal forlade dette møde med en større forståelse af tro – hvad det er, hvordan den hjælper, og hvordan den kan styrkes.

Tro er den første af Unge Pigers værdinormer: »Jeg er en datter af en himmelsk Fader, der elsker mig, og jeg vil tro på hans evige plan, som er centreret om Jesus Kristus, min Frelser« (*Personlig Fremgang*, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, 1989, s. 7).

Hvis vi skal udtrykke den definition med mere almindelige ord, så betyder tro, at jeg virkelig tror, at:

- Vor himmelske Fader og Jesus Kristus lever og hersker over denne jord.
- De kender mig.
- De elsker mig.
- De har en plan for min fremtid.
- Jeg vil adlyde befalingerne, arbejde hårdt og stole på deres plan. Før eller senere vil alt gå i orden.

Jeg vil gerne fortælle jer tre enkle historier. Lad os begynde med en vi kender.

Gud elskede Moses. Han kaldte ham »min søn« (Moses 1:6, 7, 40). Han vågede over ham, da han var et lille barn, svøbt i et tæppe og lagt i en kurv i sivene (se 2 Mos 2:3). Som en del af Guds plan blev han på mirakuløs vis opdraget ved Faraos hof. Så ledte Gud Moses til Jetro, som lærte ham retfærdighedens veje. Moses holdt Guds befalinger. Da Gud stillede sværere og sværere krav til Moses, adlød han dem. Han gik endog til Farao på trods af sin frygt og følelse af utilstrækkelighed, hvor han gentagne gange krævede, at Farao befriede Israels børn fra deres fangenskab – »Lad mit folk gå« (2 Mos 7:16).

Herren lod Farao se mirakler, men denne nægtede stadig at indfri Moses' krav, indtil hans egen førstefødte søn døde. »Da tilkaldte Farao Moses og Aron om natten og sagde: 'Skynd jer bort fra mit folk, både I og israelitterne, og gå ud og dyrk Herren ...

Tag både jeres får og jeres køer med ... og gå så!'« (2 Mos 12:31-32).

Og sekshundredetusinde israelitiske mænd og omtrent halvanden million kvinder og børn forlod Egypten til fods. »Herren gik foran dem ... for at føre dem på vejen« (2 Mos 13:21).

Men, da de nåede Det røde Hav, havde Farao ændret mening. Han ville have sine sekshundredetusinde slaver tilbage, og med en hær af krigsvogne satte han efter dem. Med det frådende og uoverskridelige Røde Hav foran sig og den tordnende hær bag sig var israelitterne lammet af skræk. I det skrækslagne øjeblik glemte de, hvem der i virkeligheden var herre over deres fremtid. De glemte miraklerne, de allerede havde set. De glemte, at Gud kendte dem. Og de råbte til Moses: »Vi ville hellere trælle for egypterne end dø i ørkenen.

Men Moses sagde til folket: 'I skal ikke være bange! Stil jer op og se

... Herren vil føre krig for jer, og I kan tie stille!'« (2 Mos 14:12-14).

Og så huskede de deres tro. Det næste kender I: »Herren (drev) havet tilbage ... så israelitterne kunne gå tørskoet gennem havet, og vandet stod som en mur til højre og venstre for dem« (2 Mos 14:21-22).

Egypterne fulgte efter dem, og »vandet vendte tilbage og lukkede sig over alle vognene og rytterne i Faraos hær ... Der blev ikke en eneste af dem tilbage ... Sådan frelste Herren Israel fra egypterne ... og (folket) troede på Herren og på hans tjener Moses« (2 Mos 14:28, 30-31).

- Vor himmelske Fader og Jesus Kristus lever og hersker over denne jord.
- Vor himmelske Fader kendte israelitterne.
- Vor himmelske Fader elskede israelitterne.
- Vor himmelske Fader havde en plan for deres fremtid.
- Moses og hans folk adlød befalingerne, arbejdede hårdt og stolede på vor himmelske Faders plan. Før eller senere ville alt gå i orden.

Min tip-oldemor hed Mary Goble Pay. Hun var 12 år gammel og boede i Brighton i England, da missionærerne underviste hendes familie i evangeliet. Det var i 1855 og Marys mor havde kun tanke for at slutte sig til de hellige i Utah. Det følgende forår gik Marys mor, far og fire yngre søskende om bord på skibet *Horizon*, for at sejle til Amerika.

Da de fik udstyr nok til at begynde turen over prærien, var det allerede midt i juli. Det år kom vintervejret tidligt, og familien Gobles tilbragte fem forfærdelige måneder på turen fra St. Louis til Salt Lake City. Mary skrev: »Vi måtte holde os i nærheden af håndkærrekompagnierne for at hjælpe dem, hvis vi kunne. Vi begyndte at løbe tør for mad og vore kreaturer gav op« (*A Believing People*, red. Richard H. Cracroft og Ne-

al E. Lambert, provo: Brigham Young University Press, 1974, s. 144). Mange døde, deriblandt Marys 2-årige søster, hendes 5-årige bror og Edith, en pige, der blev født på turen, blev begravet i Wyoming.

Da alt syntes tabt, blev de strandede hellige på mirakuløs vis reddet af mænd og redningshold, der var sendt ud af Brigham Young. Men alligevel, da håndkærrekompagnierne kom over det sidste bjerg og ind i dalen, døde Marys mor.

Mary beskriver det således: »Vi ankom til Salt Lake City kl. 9 om aftenen den 11. december 1856. Tre ud af fire blandt de levende havde forfrysninger. Min mor lå død i vognen ...

Vi blev inviteret til et hjem, og søstrene kom med masser af mad til os ...

Tidlig næste morgen kom bror Brigham Young og en læge ... Da bror Young kom ind, hilste han personligt på os allesammen. Da han så vores tilstand – vore fødder med forfrysninger og vores døde mor – løb tårerne ham ned ad kinderne« (ibid., s. 145).

Nå, men Mary voksede op. Hun giftede sig med en god mand. De fik 13 børn, som de lærte at elske evangeliet. Hun sagde, at det gjorde hende ked af det at tale om turen over prærien, men hun huskede altid på moderens ord: »Jeg vil til Zion, mens mine børn er små, så de kan vokse op med Kristi evangelium. For jeg ved, at denne Kirke er sand.«

Mary slutter: »Jeg tror, at min mor fik sit ønske opfyldt« (ibid., s. 149-150).

- Vor himmelske Fader og Jesus Kristus lever og hersker over denne jord.
- De kendte Mary Goble Pay.
- De elskede hende.
- De havde en plan for hendes fremtid.
- Hun adlød befalingerne, arbejdede hårdt og stolede på deres plan. Før eller senere gik alt i orden.

Da jeg var 15 år gammel foreslog min mor mig, at jeg fik min patriarkalske velsignelse. Selv om jeg ikke havde tænkt på det selv, så følte jeg det rigtigt, og der blev truffet forberedelser. Jeg kan ikke huske interviewet med min biskop, eller at vi traf en aftale, men jeg kan huske en voksende følelse af uvilje, efterhånden som dagen nærmede sig.

Jeg var bekymret for min fremtid. Jeg havde hørt adskillige historier om bemærkelsesværdige velsignelser med usædvanlige løfter. Visse dage følte jeg mig som noget særligt – som om der lå særlige ting i vente til mig. Men sædvanligvis følte jeg mig ganske almindelig – endda ubetydelig til tider. Hvad nu, hvis der ikke var noget ved min fremtid? Så var det bedre, ikke at vide det. Måske var der slet ikke noget for patriarken at sige til mig, og velsignelsen blev måske kun en eller to sætninger lang. Jeg tænkte på, om jeg skulle på mission – skulle jeg giftes – fik jeg mon børn – hvor mange?

Som I kan se, kendte jeg ikke rigtig forskel på en patriarkalsk velsignelse og et horoskop i et ugeblad. Men jeg forstod en vigtig forskel: Jeg troede ikke på horoskoperne, men jeg troede på patriarkalske velsignelser. Jeg var parat til at tro på alt, hvad der blev sagt, eller hvad, der ikke blev sagt.

Den ventede dag oprandt. Sammen med mine forældre tog jeg hen til patriarkens hyggelige lille kontor. Da han lagde hænderne på mit hovede, var der en ro, der fjernede al usikkerhed. Jeg kan huske den store overraskelse, jeg fik den dag, og som jeg har fået hver gang siden, når jeg har læst min velsignelse – den forbavsende nyhed: – Han *kender* mig. Vor himmelske Fader kender *mig!* Og han har en plan for min fremtid. Jeg behøver ikke at kende alle detaljerne, men hvis jeg gør min del, vil alt gå over al forventning.

- Vor himmelske Fader og Jesus Kristus lever, og hersker over denne jord.
- De kender mig.
- De elsker mig.
- De har en plan for min fremtid.
- Jeg vil adlyde befalingerne, arbejde hårdt og stole på deres plan. Før eller senere vil alt gå i orden.

Jeg har fortalt jer disse historier her i aften af en ganske bestemt årsag. De er en del af jer – de fordums israelitter er *jeres* folk. De mirakler Gud gjorde for dem, er en del af *jeres* åndelige arv. Pionererne er *jeres* folk. Det er underordnet, om deres navne står på jeres optegnelser over forfædre. De mirakler Gud gav dem, er en del af *jeres* personlige åndelige arv. Hvis Gud gjorde det for Moses ved Det røde Hav, for Mary Goble Pay på Amerikas prærie, for mig under patriarkens hænder, så vil han også gøre det for jer!

Husk, husk, husk, hvordan Gud har grebet ind i disse liv. Husk, hvordan han har grebet ind i jeres liv. Skriv i jeres dagbøger om de gange, I har følt hans kærlighed til jer. Skriv i jeres dagbøger om de gange, han har grebet ind på mere eller mindre tydelige måder, så alt er gået godt for jer. Og når I føler jer forladte og desperate, vil disse minder forny jeres tro og bevare jeres tillid, indtil I får en bedre forståelse.

Læg nu mærke til jeres følelser, mens jeg definerer tro en sidste gang:

- Vor himmelske Fader og Jesus Kristus lever og hersker over denne jord.
- De kender jer.
- De elsker jer.
- De har en plan for jeres fremtid.
- I skal adlyde befalingerne, arbejde hårdt og stole på deres plan. Før eller senere vil alt gå i orden.

Lagde I mærke til, hvad I følte? Blot det at tale om tro giver os en følelse af fred og ro, ikke sandt! Tro er svaret. Jeg må have mere tro. I skal have mere tro. Himmelske Fader, styrk vores tro, beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen.

Styrk troen

Patricia P. Pinegar
Andenrådgiver i Unge Pigers Hovedbestyrelse

Der vil altid være forstyrrelser ..., men hvis vi vælger at holde os til Herren, tro på ham og følge ham, kan vi styrke vores tro.

Tre af mine børnebørn er unge piger. De synes, at det er fantastisk, at jeg stadig kan huske, da jeg var i deres alder. Jeg kan huske mange ting – nogle vanskelige og nogle virkelig dejlige ting. Især kan jeg huske engang, hvor jeg var meget, meget lykkelig. Jeg var 17 år gammel. Mine venner og jeg tog til en fireside, hvor taleren talte om Frelserens kærlighed. Han fortalte os, at vi kan stole på Frelseren, at han vil lede os, at han vil være der for os, at vores tro på ham kunne styrkes, og at vi kunne føle større lykke, end vi hidtil havde kendt.

Men vi skulle selv være med. Vi skulle gøre noget. Vi skulle vælge at tro på Frelseren og hans kærlighed. Vi skulle bede ham om hjælp og øve os i at tænke på ham i dagens løb.

Taleren foreslog, at vi som en hjælp kunne lytte til skoleklokken, der ringede mange gange om dagen. Hver gang vi hørte den, skulle vi så sige en stille bøn, også med åbne øjne eller på vej ned ad gangen. Vi kunne takke vor himmelske Fader for vore velsignelser og især for Frelseren. Vi kunne fortælle ham, at vi elsker ham og bede om hans hjælp. Han lærte os, at på de få sekunder, mange gange om dagen, kunne vi øve os i at tænke på vor himmelske Fader og Frelseren.

Der var en ting til. Taleren foreslog os, at vi næsten straks gik over fra at bede for os selv til at bede for andre – en ven, en lærer, en fremmed – og bede vor himmelske Fader om at velsigne vedkommende.

Han advarede os også om, at det kunne virke lidt akavet til at begynde med, men hvis vi først prøvede, ville vi i sandhed blive fyldt med Guds kærlighed, vores tro ville vokse, og vi ville føle glæde.

Det lød vidunderligt i mine ører. Jeg besluttede mig for at forsøge. Jeg kunne næsten ikke fatte, at klokken ringede så mange gange om dagen. Når jeg hørte den, standsede jeg. »Himmelske Fader, tak. Velsign mig og Dorene. Jeg ved, at hun har det svært.« Det var lidt akavet til at begynde med, men snart fandt jeg, at jeg ikke kun tænkte på min himmelske Fader, når klokken ringede, men også mange andre gange i løbet af dagen. Jeg kan huske, at jeg gik over en mudret mark en morgen og så en lille gul blomst. Det var sikkert ukrudt, men jeg syntes, at den var smuk, og følte, at Herren havde skabt den for min skyld. Jeg elskede ham højt. Min tro var vokset, og jeg var lykkelig.

Det er ikke let at vælge at styrke ens tro på Frelseren. Det kræver en anstrengelse, men følelserne af fred og glæde og kærlighed gør det anstrengelserne værd.

Når vi sommetider forsøger at foretage nogle ændringer – til det bedre – møder vi en masse forstyrrelser og forhindringer. En af mine yndlingshistorier i skriften handler om Peter. Når jeg nu læser den, så tænk på Peter og det, der skete, da han blev distraheret.

Jesus og hans disciple var netop færdige med at bespise 5000 mennesker med fem brød og to fisk. Jesus bad »disciplene ... gå om bord i båden og tage i forvejen ...

da han havde sendt skarerne bort, gik han ene op på bjerget for at bede. Og da det var blevet aften, var han alene dér.

Båden var allerede mange stadier fra land og kæmpede med bølgerne, for vinden var imod.

Men i den fjerde nattevagt kom han til dem, gående på søen. Da disciplene så ham gå på søen, blev de skrækslagne og sagde: 'Det er et spøgelse,' og de skreg af frygt.

Og straks talte Jesus til dem og sagde: 'Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!'

Men Peter sagde til ham: 'Herre, er det dig, så befal mig at komme ud til dig på vandet.'

Han sagde: 'Kom!' Peter trådte ud af båden og gik på vandet hen til Jesus.

Men da han så den stærke storm, blev han bange, og han begyndte at synke og råbte: 'Herre, frels mig!'

Straks rakte Jesus hånden ud, greb fat i ham og sagde: 'Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?'« (Matt 14:22-31).

Jeg synes, at det er en vidunderlig historie.

Peter valgte at tro på Jesus. Han spurgte Jesus, om han måtte komme ud til ham, og han gik virkelig på vandet. Men da han begyndte at tænke lidt over, hvad der skete omkring ham, »den stærke storm,« begyndte han at synke.

Hvilke »stærke storme« er der i vores liv? Hvad distraherer os fra Frelseren og vender vores hjerte og sind væk fra ham? Det kan være at tænke mere på, hvordan vi kan glæde vore venner eller andre mennesker, end på, hvordan vi kan glæde Gud (se Joh 5:44). Det kan være de høje og forvirrende stemmer, vi hører på TV, i videoer, i musik. Sommetider er vi ligeglade. Vores hjerte er forhærdet (se Joh 12:37). Der vil altid være forstyrrelser, stærke vinde, men hvis vi vælger at holde os til Herren, tro på ham, følge ham, kan vi styrke vores tro.

Da Peter begyndte at synke, vendte han sig til Herren og råbte: »Herre, frels mig!« og Jesus rakte straks hånden ud og greb fat i ham. Det vil han også gøre for dig. Det vil han gøre for os alle.

Hvad kan vi gøre for at holde os til Frelseren? Hvad kan vi gøre for at styrke vores tro på ham? Der findes mange ting, vi kan gøre. Jeg har valgt tre:

- Vi kan vælge at tro.
- Vi kan bede om hjælp, og så lytte.
- Vi kan øve os i at holde os til ham.

I skriften står der: »Uden tro er det umuligt at behage ham,« og vil vi behage ham, må vi »tro, at han er til« (Heb 11:6).

At vælge at tro er et vigtigt skridt til at styrke vores tro på Frelseren. Det skal være vores valg. Ingen kan træffe det valg for dig. Hvis jeg står foran spejlet og ser mig selv i øjnene og siger: »Jeg vælger at tro på Frelseren,« så hjælper det mig; når jeg så efterfølgende ser mig i spejlet, minder jeg mig selv om mit valg.

Det andet, vi kan gøre, er at bede om hjælp og lytte. Vor Fader og Frelser ønsker, at vi skal have mere tro. Tro er en gave, men man skal søge den. Vi kan søge at få tro ved at bede om at få mere tro i vore bønner. Kan vi sige: »Himmelske Fader, hjælp mig til at få mere tro?«

Noget, der er sværere end at bede, er at lytte. Vi kan lytte i vores hjerte og høre deres stemme. Vi kan lytte i skriften og høre deres stemme. Vi kan lytte til vores profet og vore ledere og høre deres trosfremmende vidnesbyrd. Vi kan øge vores tro ved at høre Kristi ord (se Rom 10:17).

Og for det tredje kan vi huske at øve os – øve os i at holde os til ham, øve os i at tænke på ham. Vil vi styrke vores tro, kræver det mere end blot at vælge at tro og at bede. Det kræver en slags fysisk og mental handling. Det kræver øvelse, flid og tålmodighed, og det kræver lydighed. Vi skal være »ordets gørere, ikke blot dets hørere« (Jak 1:22). Vi kan øve os i at leve retfærdigt ved at holde os til ham, tænke på ham og følge ham. Og så skal vi hjælpe ham med hans værk ved at hjælpe andre.

En klokke lærte mig at tænke på Frelseren. Har I klokker i jeres liv?

En lille mønt i min mands sko mindede ham om, at han i sandhed var vor himmelske Faders lille dreng. En lille mønt i jeres sko kan være en påmindelse for jer – nå ja – »tak, himmelske Fader. Jeg har husket det. Jeg elsker dig og min Frelser. Jeg vil tænke på jer og følge jer.« Det gør ingen forskel, hvad vi bruger til at minde os om at tænke på vor Frelser. Det vigtigste er, at vi prøver.

Jeg kan føle jeres hjerters venlige tanker. Jeg nærer selv sådanne tanker. Jeg tror, at vi ønsker at følge ham, nære tillid til ham, glæde ham, leve retfærdigt, styrke vores tro på ham. Jeg tror, at vi kan gøre det, når vi vælger at tro, bede og lytte og øve os, øve os og øve os. Det er mit vidnesbyrd, at han elsker os så højt, at han forstår os, og at hans lys vil trøste os og lede os, når vi kommer til ham. Jeg elsker jer, i Jesu Kristi navn. Amen. □

At blive åndeligt voksen

Janette C. Hales
Præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse

Det er mit håb for jer i disse vigtige år... at I udvikler jer fra at være et afhængigt barn til at blive en retfærdig, problemløsende, troende kvinde.

For nogle få uger siden fløj jeg til New York City for at se et nyt barnebarn. Da min datter og hendes mand tog imod mig i døren, med deres lille 3 dage gamle datter i armene, strålede det helt tydeligt i deres lejlighed. Da de rakte mig Hannah, som bliver opkaldt efter min mor, lignede hun en lille sammenkrøbet dukke med masser af mørkt hår. I løbet af nogle få dage strakte Hannah sine lange ben og tynde fødder, og jeg begyndte at tænke på alt det, hun kommer til at opleve, når hun begynder at vokse op. Måske vil hun opleve nogle af de samme ængstelser, jeg havde – jeg var fx bange for at være alene i mørket i 6-7 års alderen.

Som 13-14 årig er hun måske sikker på, ligesom jeg var, at hun aldrig vil møde en dreng, der er lige så høj som hun er. Den bekymring voksede for mig i de følgende år, da jeg blev overbevist om, at en med så store fødder som mine, med sikkerhed aldrig ville blive gift.

Den slags bekymringer er ret normale, og det, der bekymrer jer, bekymrer også mig. Men det, jeg bekymrer mig mest for, er, om I hver især vokser i jeres åndelige forståelse.

I er alle af stor betydning for mig. Det er mit håb for jer i disse vigtige år, hvor I er mellem 12 og 18, at I udvikler jer fra at være et afhængigt barn til at blive en retfærdig, problemløsende, troende kvinde. Det arbejde, I gør i disse år, er et stort værk, og når I gør det godt, lægger I grundvolden til et ansvarsfuldt og retfærdigt liv.

Når jeres ledere i Unge Piger opfordrer jer til at engagere jer i Personlig Udvikling, håber jeg, at I forstår, at dette omfatter langt mere end målsætninger og anerkendelse, selv om det i sig selv også er meget vigtigt. Det største mål er, at I altid vælger oplevelser, der kræver eller styrker jeres tro på vor Frelser, Jesus Kristus.

I Alma er der et kapitel – kapitel 32 – som for mig synes at være skrevet netop til unge piger. Alma lærer os, hvordan vi skal udøve tro og øge vor tillid til vor himmelske Faders ord. Vil I gå hjem og lave en cirkel hver gang der står *ordet*. Læs så første vers i Johannesevangeliet, hvor der står: »I begyndelsen var *Ordet*, og *Ordet* var hos Gud, og *Ordet* var Gud« (Joh 1:1; fremhævelse tilføjet). Og i vers 14: »Og *Ordet* blev kød og tog bolig iblandt os, (og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen), fuld af nåde og sandhed« (Joh 1:14; fremhævelse tilføjet).

I Johannesevangeliet henviser *Ordet* til vor Frelser Jesus Kristus. Profeten Alma belærte os om tro og hjælper os til at forstå, hvordan vores tro på Jesus Kristus kan blive styrket. Alma sammenligner *ordet*, eller evangeliet, der favner vores tro på Frelseren, med et sædekorn. Han siger:

»Hvis I giver plads til, at et sædekorn kan sås i jeres hjerter, og det er ægte eller godt, og I ikke kaster det ud ved jeres vantro og derved sætter jer op imod Herrens ånd, da vil det begynde at svulme i brystet, og når I mærker denne svulmen, vil I begynde at sige til jer selv: Det må sandelig være en god sæd, eller *ordet* er godt, thi det begynder at fylde min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig behageligt.

Ville det ikke gøre jeres tro større? Jeg siger jo; men alligevel er den ikke blevet til fuldkommen kundskab« (Alma 32:28-29; fremhævelse tilføjet).

Personlige Udvikling er som et eksperiment med *ordet*. Der er oplevelser med bøn, studium i skriften, styrkelse af familieforhold og at tjene andre. Når vi udøver vores tro, øges og styrkes den. Når vi tænker på de store sportsmænds præstationer, kan det overraske mig, at nogen tror, at vores åndelige vækst kommer uden anstrengelse, når vores fysiske formåen kræver megen træning.

Hør nu det vidunderlige løfte, der gives til dem, der udøver deres tro – som fortsat vil pleje *ordet*:

»Men dersom I vil pleje *ordet*, ja, passe træet, når det begynder at vokse ved jeres tro, med stor flid og tålmodighed og med glæde se hen til frugten deraf, da vil det slå rod, og det skal blive et træ, der vokser op til evigt liv« (Alma 32:41; fremhævelse tilføjet).

At vokse åndeligt kræver tro, stor flid og tålmodighed. Der skal modenhed til for at se fremad til det, der har evige konsekvenser.

Som spæd reagerer lille Hannah på mad, når hun er sulten. Hun reagerer på en mild stemme og en tør ble. Det vil vare lidt, før hun forstår, at hendes mor læser skriften for hende, mens hun ammer hende. Der vil gå mange, mange måneder, før hun ved, hvorfor man bøjer hovedet og siger bøn ved middagsbordet. Men ikke desto mindre begynder hendes tro at slå rod i dette tillidsfulde miljø. Et lille barn kan lære at reagere på gode følelser, men I lærer at tage ansvaret for jeres tro.

Lyt til tre unge piger, som alle har haft oplevelser, der gav dem mulighed for at udøve tro.

(Der blev vist en videofilm, hvor flere unge piger fortalte om hændelser og problemer i deres liv, og om hvordan det havde påvirket deres tro).

Alle disse unge piger havde forskellige oplevelser, men de valgte alle at udøve og styrke deres tro. Sarah så bort fra en følelse af, at det, hun gjorde, var forkert, fordi hun var så ivrig efter at lære at køre bil. Efter en ubehagelig oplevelse gav hendes tro hende motivationen eller modet til at vurdere sin meget skræmmende oplevelse og foretage

nogle justeringer. Lagde I mærket til, at hun til at begynde med følte sig uværdig og ikke elsket, fordi hun havde truffet et uklogt valg? Hun sagde, at hun følte sig nærmest værdiløs. Det er helt normalt at føle sådan, når man har gjort en fejl, men hun overvejede fornuftigt, hvad det var, der skete, og hvorfor det var sket. Hun mindede sig selv om sin himmelske Faders kærlighed og om, hvad han ønskede, hun skulle gøre. Hun lærte at lytte til sine forældre og at anerkende den advarende følelse. Hun indså, at hun også kunne anvende denne forståelse i andre sammenhænge. På den måde kan alle oplevelser blive opbyggende. Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal komme os over dårlige oplevelser og ikke sidde fast i en følelse af uværdighed.

Den anden unge pige, Carly, oplevede en vanskelig familiesituation, idet hendes far skiftede job, og de måtte flytte til en anden stat. Hun lærte værdien af at være en familie og at være sammen. Gennem familiens forenede tro og bønner oplevede hun velsignelsen ved at føle vor himmelske Faders kærlighed og opleve hvordan han hjalp hendes familie til at være sammen igen. Hendes tro blev styrket.

I den tredje historie havde Paulette en anderledes oplevelse, da hun lærte at acceptere, at et bestemt resultat ikke blev det, hun havde håbet på. Hun kendte til troens store kraft, en kraft, der kan flytte bjerge, men da hendes venindes mor døde, udviste hun tro ved at stole på vor himmelske Faders plan for os. At blive åndeligt voksen kræver, at vi ser bort fra vore egne ønsker, og at vi udvider den måde, vi anskuer ting på. Vi skal ikke alene slippe af med vores selviskhed, men også sommetider slippe af med ting, som vi meget gerne vil have, for at kunne forstå vor himmelske Faders synspunkt.

Det er yderst vigtigt, at vi alle opbygger en indre kerne af åndelighed. Når I udøver jeres tro og føler, hvordan jeres åndelighed vokser, vil I begynde at føle jer mere trygge. I vil føle jer mere selvsikre. Vi vil gradvist lære, hvad det betyder at stole fuldstændigt på vor himmelske Fader og stå som et vidne for Gud (se Mosiah 18:9). Når vi bliver retfærdige, problemløsende, troende kvinder, lærer vi at repræsentere ham og at deltage i hans værk.

For tre år siden fik jeg et andet lille barnebarn, som blev opkaldt efter mig – Emily Janette. Da hun blev velsignet, lå hendes velfærd mig meget på sinde, og jeg håbede, at alt det gode i dette liv ville tilfalde hende. Da tænkte jeg på, hvad det betyder, når vi hver især påtager os Jesu Kristi navn i dåbspagten. Jeg har tænkt over, hvor meget vores velfærd ligger ham på sinde. Jeg føler den kærlighed, han nærer til sin kirkes unge piger. Jeg har også tænkt over hans store kærlighed til og påskønnelse af jeres ledere – de af jer, der underviser i lærdommene, er eksempler på et retfærdigt levned, som skaber et tillidsfuldt miljø, hvor andre kan udvikle tro og selv leve retfærdigt.

Jeg har et vidnesbyrd om Frelserens kærlighed til os. Han forstår vore problemer. Han vil hjælpe os. Det var meningen, at vi skulle have oplevelser, der hjælper os til at skelne mellem godt og ondt. De fleste af os begår fejl. Vi kan ikke blive fuldkomne af os selv. Jesu Kristi forsonende gave gør det muligt for os at slippe af med vore svagheder og blive styrket af hans fuldkommenhed. Jeg bærer mit vidnesbyrd om hans forsonende gave til os i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Tro på Herren Jesus Kristus«

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Tro på Herren Jesus Kristus er en overbevisning om og tillid til, at Gud kender os og elsker os og vil høre vore bønner og besvare dem med det, der er bedst for os.

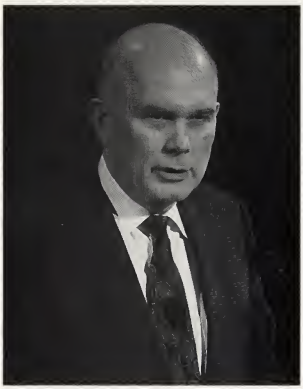

Mine elskede unge søstre, jeg er blevet inspireret af bønnerne, musikken og ordene, der har lydt til os ved dette vidunderlige møde. Jeg føler, at alle de unge piger, der lytter til os i dag, er blevet styrket i deres beslutning om at blive det, som præsident Janette C. Hales har opfordret dem til at blive: »en retfærdig, problemløsende, troende kvinde.«

Disse vidunderlige kvinder, som udgør præsidentskabet for Herrens Kirkes Unge Pigers hovedbestyrelse, har fortalt os, hvordan dette kan gøres – hvordan vi kan søge og finde og øge troen på Herren Jesus Kristus. Søster Pearce gav os nogle inspirerende eksempler på mænd og kvinder, der udøvede tro på og udviste tillid til vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus ved at tro, at de styrer denne jord, at de kender og elsker os, og at de har en plan for os. Søster Pinegar lærte os, at vi kan og bør søge og vælge at tro på vor Frelser og hans kærlighed, og vi vælge at tro på den.

Disse belæringer er sande og disse lærere taler sandt. Jeg føler det som et ærefuldt hverv at skulle afslutte et møde om et så fundamentalt emne.

Evangeliets første princip er ikke »tro.« Evangeliets første princip er »Tro på Herren Jesus Kristus« (Trosartiklerne 1:4). Jeg vil gerne tale til jer unge piger om denne overmåde vigtige sandhed.

Tro eksisterer ikke alene. Tro kræver et objekt. Man må tro på nogen eller noget.

På den måde er tro ligesom kærlighed. Kærlighed kan heller ikke eksistere uden et objekt.

Det kan jeg illustrere med en personlig oplevelse. Søster Oaks og jeg har seks børn, hvoraf de fire er piger. Vores yngste datter er stadig teenager. Som forældre har vi lært meget om piger i teenage-alderen. Jeg kan huske, da en af vore teenage-døtre deklarerede, at hun var forelsket i otte drenge. Hun producerede en liste med deres navne. Jeg noterede mig i mit stille sind, at nogle af disse drenge havde hun aldrig været i byen med, og en enkelt af dem havde hun aldrig mødt.

Indenfor nogle få uger droppede hun adskillige af navnene fra listen og føjede andre til. Da jeg spurgte hende, hvordan hun kunne blive forelsket og så miste interessen for så mange drenge så hurtigt, svarede hun klogt: »Jeg er vel egentlig ikke forelsket i drengene. Jeg er forelsket i at være forelsket!« Amerikanske forældre og bedsteforældre vil kunne huske sangen »At blive forelsket i at være forelsket er at falde for et luftkastel« (Lorenz Hart, »Falling in Love with Love,« *The Boys from Syracuse*, n.p.: Chappell & Co., 1938).

Kærligheden er uden mening, medmindre den er rettet mod nogen eller noget. Vi elsker vore forældre. Vi elsker vore brødre og søstre. Vi elsker Herren.

Sådan er det også med tro. Hvis vi mener, at vi har tro, bør vi spørge: »Tro på hvem, eller tro på hvad?« For nogle er tro kun en tro på sig selv. Det er kun selvtillid eller selvcentrerethed. Andre har tro på tro, hvilket svarer nogenlunde til at stole på kraften i positive tanker eller at sætte sin lid til, at vi kan få, hvad vi vil ved at manipulere kræfterne inden i os.

Evangeliets første princip er tro på Herren Jesus Kristus. Uden denne tro, sagde profeten Mormon, er vi »ikke skikket til at regnes blandt hans kirkes folk« (Mor 7:39).

Skrifterne lærer os, at tro kommer ved at høre Guds ord (se Rom 10:17).

Det ord, vi får gennem skriften, profetisk belæring og personlige åbenbaringer lærer os, at vi er Guds, den Evige Faders børn. Det lærer os om hans Enbårne Søn, vor Frelser og Forløser Jesu Kristi identitet og mission. Baseret på vores kundskab om disse ting er tro på Herren Jesus Kristus en overbevisning om og tillid til, at Gud kender os og elsker os og vil høre vore bønner og besvare dem med det, der er bedst for os.

Gud vil i virkeligheden gøre mere end det, der er bedst for os. Han vil gøre det, der er bedst for os og for alle vor himmelske Faders børn. Overbevisningen om, at Herren ved mere end vi, og at han vil besvare vore bønner og gøre det, der er bedst for os og for alle sine andre børn, er en væsentlig bestanddel i vores tro på Herren Jesus Kristus. Denne realitet beskrives smukt i en oplevelse, som står i ældste John H. Grobergs nyeste bog, *In the Eye of the Storm*. Han beskriver en lektie, han lærte som ung missionær, da han rejste med en sejlbåd ved Tonga-øerne.

»Vi bad altid om beskyttelse, succes og godt vejr og vind, som kunne føre os til vores bestemmelsessted. Engang bad jeg Herren om at velsigne os med en god medvind, så vi kunne komme hurtigt til Foa. På vej derhen sagde en af de ældre mænd: 'Ældste Groberg, du skal modificere dine bønner lidt.'

'Hvad mener du?' spurgte jeg.

'Du bad Herren om medvind, så vi kunne komme hurtigt til Foa. Hvis du beder om medvind til Foa, hvad så med de mennesker, der skal fra Foa til Pangai? Det er gode mennesker, og du beder imod dem. Du skal bare bede om god vind, ikke om medvind.'

Det lærte mig noget vigtigt. Sommetider beder vi om noget, der vil gavne os, men måske skade andre. Vi beder måske om en bestemt slags vejr, eller at nogens liv bliver skånet, hvor et svar på vores bøn kunne skade andre. Derfor skal vi altid bede i tro, for vi kan ikke have en sand, gudgiven tro på noget, der ikke er i overensstemmelse Herrens vilje. Hvis det er i overensstemmel-

se med hans vilje, vil alle have gavn af det. Jeg lærte at bede om god vind og evnen til at komme sikkert frem, ikke nødvendigvis om medvind« (Salt Lake City: Bookcraft, 1993, s. 175).

Tro skal omfatte tillid. Jeg er glad for, at alle medlemmerne i præsidentskabet understregede netop dette i deres taler. Når vi har tro på Herren Jesus Kristus, skal vi også have tillid til ham. Vi skal have så stor tillid til ham, at vi vil acceptere hans vilje, ud fra kundskaben om, at han ved, hvad der er bedst for os.

Den slags tro, der omfatter tillid til Herren, står i kontrast til mange efterligninger. Nogle mennesker har kun tillid til sig selv. Nogle nærer den største tillid til en ven eller et andet medlem af familien. Måske føler de, at vedkommende er mere retfærdig eller klog end dem selv. Men det er ikke Herrens måde. Han sagde, at vi skal have tro på og tillid til Herren Jesus Kristus.

Frelseren var os et eksempel på den tro og tillid. Husker I, hvordan han under store smerter bad til Faderen i Getsemane? Det var det kulminerende øjeblik i hans liv, opfyldelsen af hans mission som vor Frelser. Lukasevangeliet beskriver, hvordan han knælede ned og bad: »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42).

Her ser vi Frelserens absolutte tro og tillid til sin Fader. »Dog,« sagde han, »ske ikke min vilje, men din.« Faderens svar var at nægte sin Enbårne Søn hans ønske. Forsoningen skulle foretages af dette lydefri lam. Men skønt Sønnens anmodning blev ham nægtet, blev hans bøn besvaret. Skriften fortæller: »Da viste en engel fra himlen sig for ham og styrkede ham« (Luk 22:43).

Således styrket fra himlen til at gøre Faderens vilje, fuldførte Frelseren sin mission. »I sin angst bad han endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden« (Luk 22:44).

Når vi forsøger at udvikle tro på Herren Jesus Kristus i stedet for blot at dyrke troen som et abstrakt kraftsbegreb, forstår vi Frelserens ord: »Dersom I vil have tro på mig, skal I have magt til at gøre alt, hvad jeg anser for gavnligt« (Moroni 7:33).

Ligeledes lærte Frelseren nephiterne, at de altid skal bede til Faderen i hans navn og tilføjede: »Og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer« (3 Nephi 18:20).

Her minder Frelseren os om, at tro, ligegyldig hvor stærk den er, ikke kan frembringe et resultat, der er imod hans vilje, hvis magt det er. At udøve tro på Herren Jesus Kristus er altid underlagt himlens orden, Herrens godhed og vilje og visdom og tidsplan. Det er derfor, vi ikke kan have sand tro på Herren uden også at have fuldstændig tillid til Herrens vilje og Herrens tidsplan.

Når vi har den slags tro og tillid til Herren, har vi sand tryghed i livet. Præsident Spencer W. Kimball sagde: »Tryghed kommer ikke af uendelig rigdom, men af uudslukkelig tro« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 72-73).

Jeg læste om en ung pige, som udøvede den slags tro og tillid. Hendes mor havde været alvorligt syg i mange måneder. Til sidst kaldte den trofaste far sine børn sammen ved moderens seng og bad dem tage afsked med deres mor, som var døende. Den tolvårige datter protesterede:

»Papa, jeg vil ikke have, at mor skal dø. Jeg har været hos hende på hospitalet ... i seks måneder; du har velsignet hende igen og igen og hendes smerter er gået væk, så hun kunne sove roligt. Du skal lægge hænderne på min mamma og helbrede hende.«

Faderen, der var ældste Heber J. Grant, fortalte børnene, at han følte i sit hjerte, at deres mors tid var omme. Børnene gik, og han knælede ned ved sin hustrus side. Senere fortalte han om bønnen: »Jeg fortalte Herren, at jeg anerkendte hans hånd i liv og død ... Men jeg fortalte Herren, at jeg manglede styrken til at lade min hustru dø og påvirke mine små børns tro.« Han bønfaldt Herren om at give hans datter »en forståelse af, at det var efter Herrens vilje og ønske, at hendes mamma skulle dø.«

Moderen døde inden for en time. Da ældste Grant kaldte børnene tilbage i værelset og fortalte dem det, begyndte hans seksårige søn at græde ubehersket. Den tolvårige pige tog ham i sine arme og sagde: »Græd ikke, Heber; efter vi gik ud af værelset, kom Herrens stemme fra himlen og sagde til mig: Din mammas død er efter Herrens vilje« (Bryant S. Hinckley, *Heber J. Grant: Highlights in the Life of a Great Leader*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1951, s. 243-244).

Når vi har en sådan tro, som den unge pige udviste, har vi styrke til at klare alle de store begivenheder i vores liv. Præsident Kimball sagde, at vi alle har brug for det, han kaldte for et »forråd af tro,« så vi kan stå fast imod alle livets fristelser og modgange (Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, s. 110-111).

Mine elskede unge søstre, I skal alle opbygge jer et »forråd af tro,« som I kan trække på, når en, I elsker eller respekterer, sårer jer, når en videnskabelig opdagelse synes at så tvivl om et af evangeliets principper, eller når nogen gør grin med hellige ting som fx Guds navn eller tempelceremonierne. I skal trække på jeres forråd af tro, når I er svage, eller når en anden har brug for jeres støtte.

I skal også trække på jeres forråd af tro, når jeres medlemskab af eller tjeneste i Kirken stiller krav, der går imod jeres egne ønsker.

I har brug for den styrke, man henter i troen på og tilliden til Herren Jesus Kristus, hvis I skal opfylde jeres pligt om at »stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosiah 18:9). I svære tider har I brug for den trøst, I kan finde i de hellige skrifter, som forsikrer jer om, at når I besidder troens skjold, vil I »kunne slukke alle den ondes gloende pile« (L&P 27:17).

Tro på Herren Jesus Kristus forbereder jer til alt, hvad livet kan byde på. Denne slags tro forbereder jer til at takle livets muligheder – at drage fordel af dem, I får, og holde ud i skuffelsen over dem, I går glip af.

Det vigtigste er dog, at tro åbner for vejen til frelse og ophøjelse: »Thi ... intet menneske kan blive frelst, uden det har tro på hans navn« (Moroni 7:38).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse ting er sande. Jeg nedkalder den Almægtige Guds velsignelser over jer, mine trofaste unge søstre, i jeres bestræbelser på at udvikle og udøve jeres tro på og tillid til Herren Jesus Kristus og i jeres bestræbelser på at tjene ham og holde hans befalinger. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Nye generalautorieter

ÆLDSTE ROBERT D. HALES
DE TOLV APOSTLES KVORUM

Da ældste Robert D. Hales flyttede fra Det Præsiderende Biskopsråds kontor i Kirkens kontorbygning og ind i sit nye kontor i Kirkens administrationsbygning, var det første billede han hængte op på væggen et maleri af den hellige lund. »Da jeg var diakon, tog min far mig med til den hellige lund,« fortæller ældste Hales. »Der bad vi sammen og indviede vort liv. Så talte han til mig om hellige ting. Da vi kom hjem, malede min far, der var kunstner i New York City, et billede af den hellige lund til mig. Jeg har altid haft det billede hængende på mit kontor, og når jeg ser på det, husker jeg min far og vores samtale den sommereftermiddag.«

Sådanne oplevelser var en integreret del af familielivet hos familien Hales, der boede i et skovrigt område på Long Island, New York. Robert, der blev født den 24. august 1932, var det tredje og sidste af John Rulon og Vera Marie Holbrook Hales' børn. »Jeg var altid taknemlig over, at min ældre bror og søster, Jerry og Janet, lod mig løbe omkring med dem,« fortæller ældste Hales. »Vi var en tæt knyttet familie. Min far elskede at arbejde i haven, og han ville lære os at arbejde, så vi arbejdede alle sammen i haven. Vores hjem var et vidunderligt sted at vokse op, og min familie har altid været mig en kilde til styrke.«

Evangeliet var kernen i familien Hales' familieliv. I årenes løb tjente Roberts far og mor i forskellige stillinger i Queens Ward, som lå 30 km fra familiens hjem. Hans forældre var også stavsmissionærer. En overgang bestod hele biskoprådet sågar af mennesker, der var kommet ind i Kirken som et resultat af Roberts forældres missionering. Mens Roberts far tjente i biskoprådet, gik han ofte i spidsen på arbejdsdage, hvor Det Aronske Præstedømme ryddede op på Kirkens grund. Ældste Hales fortæller: »Jeg kan huske, hvordan jeg gravede dåbsbassinet sammen med andre bærere af Det Aronske Præstedømme, da vores kirke blev bygget. Vi lærte, hvor vigtig dåben er, mens vi arbejdede sammen.« I Queens Ward mødte Robert Mary Crandall, mens han gik på college. »Efter jeg mødte hende, gik jeg aldrig ud med andre,« fortæller ældste Hales. De to kom sammen i mere end et år, mens de gik på college i Utah. De blev gift i templet i Salt Lake City den 10. juni 1953 og blev senere forældre til to børn: Stephen, født i 1955 og David, født i 1958.

Efter endt eksamen fra University of Utah i 1954 tjente Robert – eller Bob, som hans venner kalder ham – i USA's luftvåben som jagerpilot i 3½ år. Derefter gik han på Harvard, hvor han blev cand. oecon. i 1960. Der åbnede sig hurtigt karrieremuligheder for ham, og i hele sin karriere har han siddet i høje administrative stillinger i adskillige selskaber, som fx Gillette; Paper Mate, som ejes Gillette; Max Factor og Cheesebrough-Ponds. Som et resultat heraf har familien Hales boet i England, Tyskland, Spanien og mange forskellige steder i USA.

Ældste Hales, der er præsentabel og beslutsom, er en naturlig leder, der villigt har tjent Kirken hele sit liv, bl.a. som grenspræsident i Albany, Georgia; i Weston, Massachusetts og i Frankfurt, Tyskland; i et grenspræsidentskab i Sevilla, Spanien og som biskop i Weston, Massachusetts; i Chicago, Illinois og i Frankfurt, Tyskland. Han tjente som regionalrepræsentant, da han blev kaldet til at arbejde fuldtids for Kirken i 1975 som assistent til De Tolvs Kvorum. I 1976 blev han medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum.

»En af de store glæder, jeg har haft i min tid i Kirkens tjeneste, var, da jeg i mine første tre år som generalautoritet hjalp med til at planlægge 27 områdekonferencer,« fortæller ældste Hales. »Jeg elskede at rejse sammen med medlemmer af Det Første Præsidentskab, apostlene, generalautoriteterne og andre ledere og lære dem og deres hustruer at kende. Det var helt utroligt at se profeter, seere og åbenbarere bære vidnesbyrd om evangeliets sandhed til de hellige i land efter land.«

At se Kirken vokse, og selv være en del af det, har været »mit livs store glæde,« siger ældste Hales. Som medlem af De Halvfjerds tjente ældste Hales som missionspræsident i England London Mission fra 1978 til 1979. I april 1985 blev han kaldet til at tjene som Kirkens præsiderende biskop, hvor hans hovedansvar var Kirkens timelige anliggender. »Den største glæde lå i at se Kirkens medlemmers trofasthed og godhed med hensyn til tiende og offerydelser,« fortæller ældste Hales. »Omsorg for de fattige og trængende gennem et gavmildt fasteoffer har sat Kirkens Velfærdskomité i stand til at hjælpe mange, der er i nød, både medlemmer og ikke-medlemmer, verden over. Når vi efterlever velfærdsprincipperne vil kærligheden og barmhjertigheden trives i vore hjem, i vor tilværelse, i vor tilbedelse og i vore tjenestegerninger mod andre.«

Ældste Hales slapper almindeligvis af med sport eller musik. Som dreng elskede han at spille baseball. I dag, når han har et par minutter at slappe af i, ser han uddrag af sportsbegivenheder – som bliver optaget på video fra fjernsynet. Han kan også lide at spille golf og tilbringe tid med sine børnebørn.

Ældste Hales kan også lide at spille klaver – »hvis der ikke er nogen, der lytter,« siger han. Han kan huske en bestemt lejlighed, hvor han blev bedt om at spille til åb-

ningssalmen ved et møde for halvfjerdserne. Alt gik fint, indtil han begyndte at spille hurtigere og hurtigere. Jo hurtigere han spillede, jo hurtigere sang brødrene. Brødrene var lige i hælene, men som ældste Hales siger: »Det lykkedes mig at blive færdig lige inden Brødrene.«

Ældste Hales er ved godt helbred nu, men har tidligere haft to hjertetilfælde. »Jeg er glad for hver eneste dag, jeg får her,« siger han. »Jeg har fået en fornyet påskønnelse og taknemlighed for alt og alle på jord og i himmelen.«

Det kommer ikke som nogen overraskelse, at et af ældste Hales' yndlingsskriftsteder er Lære og Pagter 41:11, hvor Herren kaldte Edward Partridge til at være »biskop for Kirken.« Herren sagde, at Edward Partridges »hjerte er rent for mig, thi han er uden svig som Nathanael fordum.« Ældste Hales har meget til fælles med Edward Partridge. Hans hustru siger: »Han er fuldstændig uden svig. Han har et rent hjerte. Han ønsker kun at gøre det rette.«

Noget af »det rette,« ældste Hales altid har bestræbt sig på, er at følge Kirkens ledere. Det er et princip, han lærte som en ung mand af sin kommende svigerfar, som gav ham nogle råd, da han anmodede om tilladelse til at bede om Marys hånd. »Min svigerfar sagde, at når jeg ser et dokument, som er underskrevet af Det Første Præsidentskab, vil jeg aldrig fare vild, hvis jeg følger det, der står. Det er et råd, jeg altid har fulgt.«

Hans respekt Kirkens ledere og har været urokkelig i alle de år, han har tjent dem. Nu, som apostel, står han blandt dem som et særligt vidne om Kristus.

»Jeg vil ikke lade en mulighed for at bære mit vidnesbyrd gå mig forbi,« siger ældste Hales om sin nye kaldelse. »Jeg ved, at Gud lever, og at Jesus er Kristus og vor Frelser og Forløser. Hvis vi har tro på vor Frelser, vil han hjælpe os gennem vore prøvelser og problemer, og vi vil holde ud til enden og vende tilbage til hans nærhed efter dette jordeliv. Som der står i 3 Nephi 5:13: 'Jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham for at forkynde ordet blandt hans folk, så de kunne have det evige liv.'«

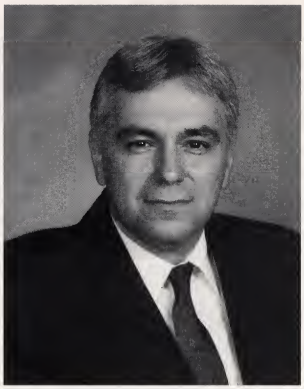

ÆLDSTE CLAUDIO ROBERTO MENDES COSTA DE HALVFJERDS

Da ældste Claudio Roberto Mendes Costa fik et vidnesbyrd om evange-liet, efter at have tilbragt en nat med bønsomt studium og meditation i 1977, ville han døbes den følgende dag.

»Herren rørte mit hjerte,« erindrer ældste Costa, som blev født den 25. marts 1949 i den brasilianske by Santos. »Jeg indså, at jeg havde spildt alt for megen tid med ikke at være medlem af Kirken.«

Ældste Costa, der netop er blevet kaldet som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum, mødte missionærerne som ung mand. Han blev så imponeret af de unge mænd, at han introducerede dem til sin familie, som snart sluttede sig til Kirken. Ironisk nok tog Claudio væk fra Santos som 17-årig for at arbejde i den nærliggende by São Paulo og sluttede sig ikke til Kirken, før han flyttede tilbage som 27-årig.

Et år senere, den 4. juli 1978, giftede bror Costa sig med Margareth Fernandes Morgado i São Paulo. De blev senere viet i templet i São Paulo. De har fire børn.

Ældste Costa har tjent som biskop, medlem af højrådet, rådgiver i et stavspræsidentskab, missionspræsident og regionalrepræsentant. Senest har han været rektor for Kirkens religionsinstitut i São Paulo. Før sit arbejde i Kirkens Uddannelsessystem fra 1981, studerede broder Costa gemmologi og marketing og arbejdede i ledelsen for en juvelbutik.

Han siger, at evangeliet i sandhed er »en kostelig perle.« Men til forskel fra de dyrebare sten, han markedsførte, »behøver man ikke at dele evangeliet op i små bidder. Det hele er dyrebart.«

Ældste Costa kan lide at læse bøger om profeten Joseph Smith på engelsk. Det har ikke alene hjulpet ham med at lære engelsk, men har også styrket hans vidnesbyrd om profeten.

»Når man ved, at Joseph Smith var en profet, er det meget let at få et vidnesbyrd om Mormons Bog og vore dages levende profet,« siger han. »Sand frihed og lykke finder man ved at følge Herren og hans profeter. Det er vort ansvar at dele den kundskab med andre og at gøre det, Herren forventer af os.«

ÆLDSTE W. DON LADD DE HALVFJERDS

Ældste W. Don Ladd indrømmer selv, at han er et af de mennesker, »der altid kan finde det positive.« Hans hustru, Ruth Pearson Ladd og deres fire børn er enige. »Jeg kan ikke erindre mig noget tidspunkt, hvor han har været negativ i al den tid, vi har været gift (parret blev gift den 20. december 1962 i templet i Logan),« bemærker hun, »han ved, at det hele nok skal gå i orden.«

Evangeliet har kun forstærket denne naturlige tendens i ham. Don, der blev født den 14. juli 1933 i San Mateo, Florida, voksede op med et vist kendskab til Kirken. Hans mor var medlem, men det var faderen ikke. En god biskop tog imidlertid den unge Don under sine vinger og gjorde et uudsletteligt indtryk på drengen.

»Det var denne mands påvirkning, der fik mig i gang,« fortæller ældste Ladd. Og da han først var kommet i gang, standsede han aldrig. Ældste Ladd blev døbt som 19-årig (»min far ønskede, at jeg skulle vente, til jeg var voksen«) og tjente i biskoprådet, da han blev 21. Han blev indkaldt til hæren efter

Koreakrigen og blev kaldet som grenspræsident, mens han var udstationeret i Tyskland. Siden har han tjent som stavspræsident, regionalrepræsentant og som Kirkens rådgiver i regerings- og offentlige anliggender.

Efter sin tid i hæren tog ældste Ladd til Washington, D.C., hvor han arbejdede som administrativ assistent til et kongresmedlem.

Derefter tilbragte han 15 år i det amerikanske landbrugsministerium, før han i 1982 blev udnævnt til vicepræsident i Marriott International, Inc., med det offentlige som arbejdsområde.

»Kirken har altid været mit fokuseringspunkt,« siger ældste Ladd. »Alt, hvad jeg har opnået eller gjort, har været et resultat af evangeliet og dets indflydelse.«

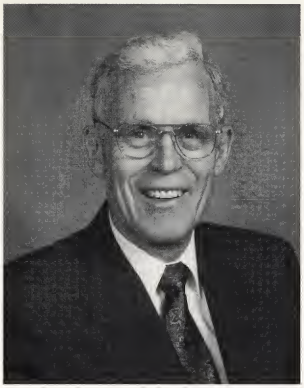

ÆLDSTE JAMES O. MASON
DE HALVFJERDS

Som 19-årig studerende ved University of Utah tænkte Jim Mason på andet end skolen – der ventede en mission i den nærmeste fremtid.

»Jeg følte, at evangeliet var sandt,« forklarer han. »Men jeg havde aldrig oplevet det, Moroni taler om i Moroni 10:3-5. Jeg ville ikke på mission, hvis jeg bare accepterede, at evangeliet var sandt; jeg ville have et vidnesbyrd om det!«

Derfor tog Jim fri i 3 måneder for at hellige sig studiet af skrifterne.

Han studerede Det Gamle og Det Ny Testamente, Mormons Bog og Den Kostelige Perle. En søndag, ved et faste- og vidnesbyrdmøde »rejste en kvinde sig og sagde, at hun vidste, at disse ting var sande,« husker han. »Jeg erindrer, at jeg tænkte, *bare jeg kunne sige det.* Det næste, jeg så husker, er, at jeg rejste mig og bar vidnesbyrd om sandheden i Jesu Kristi evangelium; den åbenbaring fra Ånden, som jeg havde bedt om, blev givet mig.«

Derefter tog Jim på mission i Danmark. Efter at være kommet hjem giftede han sig den 29. december 1952 i templet i Salt Lake City med L. Marie Smith, som også boede i hans hjemward i Salt Lake City. Jim (der blev født den 19. juni 1930 i Salt Lake City) fortsatte sin uddannelse og fik en lægeuddannelse fra University of Utah og en doktorgrad i sundhedsadministration fra Harvard University.

Efter adskillige år i forskellige stillinger ved de nationale centre for sygdomsforebyggelse og -bekæmpelse i Atlanta, Georgia, blev bror Mason direktør for foretagendet i 1983. Ind imellem årene ved dette center arbejdede han som Kirkens kommissionær for sundhedstjenesten og som den første administrerende direktør for Kirkens forenede velfærdstjenester. Han var initiativtageren til Kirkens program for velfærdsmissionærer og til forskellige af de tidlige internationale velfærdsaktioner. Efter at have arbejdet for Kirken, tjente han som direktør for Utahs Sundhedsstyrelse og underviste ved University of Utahs lægevidenskabelige fakultet. I 1989 bad USA's præsident ham om at lede USA's Sundhedsstyrelse, hvilket først skulle godkendes i senatet. Han trak sig tilbage fra sit offentlige embede sidste år.

Som en nationalt anerkendt ekspert i forebyggelse og bekæmpelse af sygdomme, har ældste Mason vidnet ved høringer i kongressen, og er kvalificeret til at rådgive om sund levevis. »Det bedste råd, jeg kan give,« siger han »er, at skal man nyde velsignelserne ved fred i sindet, et godt helbred og lykke, så skal man holde budene.« Han har tjent som biskop, stavspræsident og regionalrepræsentant. James og Marie Mason har syv børn og sytten børnebørn.

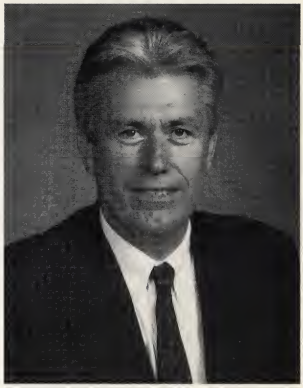

ÆLDSTE DIETER F. UCHTDORF
DE HALVFJERDS

Som pilot befinder Dieter F. Uchtdorf sig ofte højt over jorden. »Jeg ser, hvor smuk ørknerne og junglerne og havene er,« siger han. »Selv efter 10 lange timer i et cockpit bliver jeg slået af solopgangens skønhed. Jeg forundres over verdens forskellige kulturer. Alle er forskellige, og dog er vi ens.«

Ældste Uchtdorf husker, da en af de første astronauter, der fløj rundt om jorden sagde: »Jeg har været deroppe, men jeg så ikke Gud.« Tværtimod siger ældste Uchtdorf, at endskønt han ikke har været lige så højt oppe, har han set Gud ved at se hans skaberværk. »Jeg er så taknemlig for Herrens skaberværk,« siger han.

Ældste Uchtdorf har tilbragt det meste af sin karriere som pilot hos Lufthansa. Han har været chefpilot, vicepræsident for flight operations, leder af in-flight tjenesten og leder for Lufthansas pilotskole. Han var tidligere jagerpilot i det tyske luftvåben. Han læste Business Administration ved universitetet i Köln og ved International Management Institute i Lausanne i Schweiz.

Han blev født den 6. november 1940 i Ostrava, Czekoslovakiet, hvor hans far arbejdede for det tyske toldvæsen. Dieter flyttede senere med familien til Zwickau i Sachsen. Hans familie sluttede sig til Kirken, da han var 6 år gammel. Da han var 12 år gammel, flyttede familien til Frankfurt, hvor Dieter ofte omdelte nadveren til den unge Harriet Reich. Han giftede sig med Harriet i december 1962 og blev senere viet til hende i templet i Schweiz. Familien Uchtdorf, som bor i Darmstadt syd for Frankfurt, har en søn, en datter og tvillinge-børnebørn.

Da ældste Uchtdorf blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum, præsiderede han over Mannheim Stav i Tyskland. Han

har også tjent som præsident i Frankfurt Stav, medlem af højrådet, stavens missionspræsident og viceformand for tempelkomiteen i Frankfurt.

»Mine erfaringer som præstedømmebærer har lært mig at være tryg over for offentligheden, at vide hvem jeg er, og at indse, at alt er muligt for Herren,« siger ældste Uchtdorf. »Mine erfaringer fra mit arbejde har forberedt mig til bedre at kunne tjene i Kirken. Evangeliet er livet!«

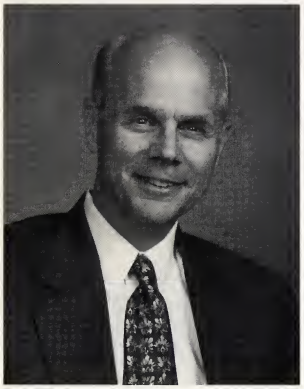

ÆLDSTE LANCE B. WICKMAN
DE HALVFJERDS

Som lille primarydreng sad Lance B. Wickman i et nadvermøde og valgte sit livs ståsted. Over talerstolen hang der et lakeret skilt, som havde hængt der fra den tid, hvor Kirken havde været mødested for en protestantisk menighed. På skiltet stod – og dette prentede i drengens bevidsthed – Josvas rammende ord: »Vælg i dag, hvem I vil tjene« (Jos 24:15).

»Disse ord gik dybt ind i hjertet på mig,« siger ældste Wickman, der netop er blevet kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Andet Kvorum. »Når jeg ser tilbage, kan jeg se, at mit vidnesbyrd og min forkærlighed for at tjene i Kirken stammer helt tilbage fra den tid.«

Lance blev født den 11. november 1940 som søn af Alton C. og Irene Carlson Wickman. Som bærer af Det Aronske Præstedømme i Glendale, Californien, nød Lance sit wards mange afskeds- og hjemkomstmøder for missionærer, som »fasttømrede mit ønske om at tage på mission.«

Efter sin mission i England og efter at have genoptaget sine studier i statskundskab ved University of California i Berkeley giftede Lance sig med sin ungdomskæreste Patricia Farr i templet i Los Angeles i 1963.

I fem år derefter tjente han som officer i hæren, hvoraf de to var i Vietnam. Hans dystre forudanelser før en kampsituation blev bortfejet, fortæller han, da Åndens »stille, sagte røst klokkeklart citerede Ordsprogenes Bog 3:5-6: 'Stol på Herren af hele dit hjerte, ... så vil han jævne dine stier.'« Også dette skriftsted blev en hjørnesten i hans tro, efter at han og hans enhed overlevede en landmineeksplosion, der tilintetgjorde den pansrede mandskabsvogn, de sad i. Lance blev bl.a. dekoreret med Bronzestjernen.

Efter sin militærtjeneste tog bror Wickman en uddannelse ved Stanford University og blev advokat i Los Angeles. Familien Wickman har fire sønner og en datter. Deres anden søn, Adam, døde af en sjælden sygdom, da han var fem år. Familien flyttede til San Diego, da det firma, Lance arbejder for, åbnede en afdeling der.

I ældste Wickmans tid i Kirken i Californien har han tjent som biskop, stavspræsident og regionalrepræsentant. Han har fået Sølvbæveren for sit hengivne arbejde inden for spejderbevægelsen.

»Jeg føler en dyb taknemlighed for Helligåndens påvirkning,« siger han. Ældste Wickman ved, at han kan regne med dens vejledning i sin nuværende mulighed for at tjene Herren helhjertet.

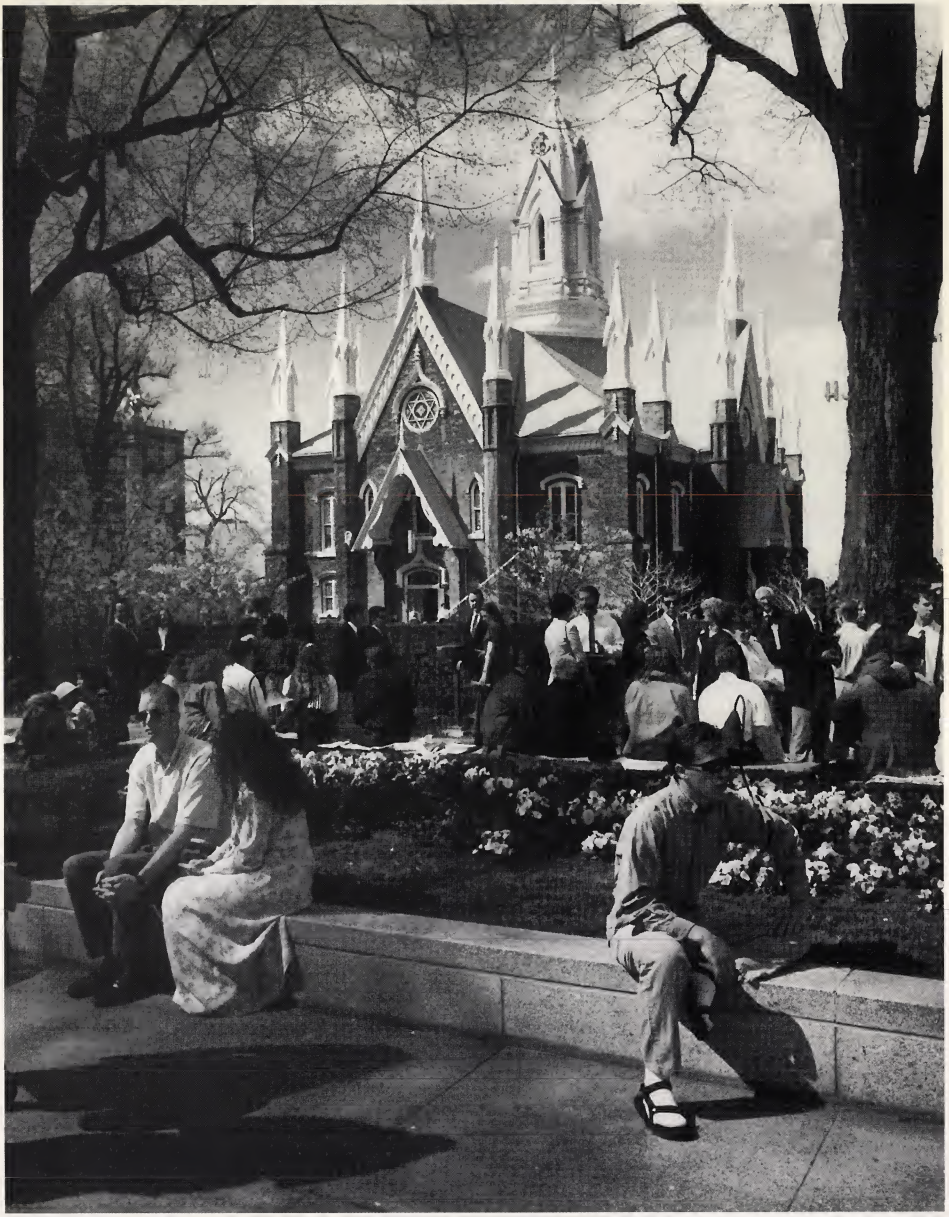

De talte til os

Beretning fra aprilkonferencen 1994
Den 2. og 3. april 1994

Præsident Gordon B. Hinckley,
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: »Og ved Helligåndens kraft giver jeg mit personlige vidnesbyrd om, at han, som blev slået ihjel på Golgata, opstod igen fra de døde, som vor Frelser, hvis offer gjorde det evige livs gave mulig for alle, som vil holde hans befalinger.«

Præsident Thomas S. Monson,
andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: »Da en kær lærer ledte en dreng og en pige til den store dør til templet i Salt Lake City, og de små rakte ud for at røre templet, kunne jeg næsten se Mesteren byde de små børn velkommen ved sin side og høre hans trøstende ord: 'Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres'« (Mark 10:14).

Ældste Boyd K. Packer
fra De Tolv Apostles Kvorum: »Jeg har af en lille dreng lært, hvad et menneske er, og værdien af et menneskes sjæl ... Jeg følte mig overvældet af kærlighed til ham. Jeg forstod, at han var et af Guds børn.«

Ældste L. Tom Perry
fra De Tolv Apostles Kvorum: »I er en udvalgt generation – bevaret til denne særlige tid i menneskehedens historie. I har så meget at give, der bidrager til vækst og udvikling i de familier, I tilhører.«

Ældste Neal A. Maxwell
fra De Tolv Apostles Kvorum: »I den gode familie kan vi først og fremmest lære at lytte, tilgive, rose og glæde os over andres præstationer.«

Ældste M. Russell Ballard
fra De Tolv Apostles Kvorum: »Lad os huske, at Kirkens grundliggende råd er familieråd. Fædre og mødre bør omhyggeligt anvende de principper, jeg har gennemgået i deres forhold til hinanden og i forhold til deres børn. Ved at gøre det, kan vore hjem blive en himmel på jord.«

Ældste Joseph B. Wirthlin
fra De Tolv Apostles Kvorum: »Vores håb og bøn er, at I vil vokse op og være stærke og lydige i troen, samt at I, ligesom den unge Jesus vil gå 'frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker'« (Luk 2:52).

Ældste Kenneth Johnson
fra De Halvfjerds: »Det er så vidunderligt at høre børn synge 'Jeg er Guds kære barn' med overbevisning. Vi er virkelig hans børn, og han 'er ikke langt borte fra en eneste af os'« (ApG 17:27).

Ældste Albert Choules jun.
fra De Halvfjerds: »Jesus anviste adskillige måder, hvorpå vi kunne vise den kærlighed, vi burde have til ham og til vores himmelske Fader, og han udtrykte det kortfattet i den enkle udtalelse: 'Elsker I mig, så hold mine bud'« (Joh 14:15).

Ældste Merlin K. Lybbert
fra De Halvfjerds: »Disse dyrebare små er som engle iblandt os.«

Søster Ruth B. Wright,
andenrådgiver i Primarys præsidentskab: »Vore børn vil være bedre i stand til at overleve de udfordringer, de vil komme ud for, når de ved og forstår at overholdelse af Guds befalinger vil bringe dem fred og glæde i livet og sætte dem i stand til at vandre retskaffent.«

Elias strider mod Ba'als præster, af Jerry Harston
Elias spotter Ba'als profeter og revser Israels børn for at have vendt sig bort fra Gud. Han beder indtrængende Herren om at udføre et mirakel på offeralteret, for at det måtte »blive kendt, at du er Gud i Israel« (se 1 Kong 18:17-40).

Temple Square, af Rebecca W. Hartvigsen, viser Tempelpladsen og bygningerne, som de ser ud efter en forårsregnbyge. *Til venstre* ses Tabernaklet, fuldført i 1867, hvor generalkonferencerne bliver afholdt. *I midten* ses det smukke tempel i Salt Lake City. *Til højre* står Assembly Hall, fuldført i 1880. Den blev oprindeligt brugt til søndagsgudstjenester, men huser nu konferencedeltagere, som ikke kan få plads i Tabernaklet. Bygningen benyttes også til en række koncerter hele året